

Giới thiệu Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi

Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi là truyện ngôn tình cổ đại xoay quanh Đỗ Miên Kỳ sống trên đời không chỉ 1 lần!

Lúc này đây, nàng hiểu rõ tình hình, cũng thức thòi hơn

Mượn cơ hội quyền rũ, nhưng cũng không còn..... quá yêu người khác nữa.

Lúc này đây, nàng biết nhìn người lẫn dùng người,

Vượt mọi chông gai, thề làm chủ nhân hậu cung!

Mang nhiều tình tiết đất như trong Nữ Hộ, tựa truyện online hay hứa hẹn sẽ mang lại những phút giây thú vị cho bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tuyển Tú

Hậu cung Đại Kỳ, điện Thế Vân.

Hôm nay là ngày tuyển tú, trong điện chứng mỹ nhân tập hợp, hoàn mạp yến sấu (gầy mạp đều có, mình thấy đề như tác giả nghe hay hơn nên chú thích thêm thôi), ngồi ở giữa phía trên là nam nhân xuyên hoàng bào, mặt không hi nộ, đôi mắt híp lại, một bộ không có hứng thú với sự tình phía dưới.

Quy củ tuyển tú của Đại Kỳ không giống các triều đại khác. Vẫn là chọn từ nữ nhi các quan lại, nhưng các thiếu nữ này sau khi nhận lệnh vào kinh, trước do hoàng hậu ở Đoan Ngọ môn chọn một lần, được tuyển trạch lưu lại, mới có thể được xưng là tú nữ.

Tú nữ ở lại trong kinh mấy tháng, các tú nữ là người địa phương khác sẽ ngụ ở biệt quán, không ngụ ở quan dịch, do ma ma trong cung giáo dưỡng cung lễ, cung quy mấy tháng, lại giảng thuật nữ giới về phụ đức ngôn luận, mới chính thức tiến cung tham gia tuyển chọn.

Trên điện tú nữ đều là trải qua một vòng chọn tuyển lưu lại, ước chừng là những tú nữ này tuy rằng tư sắc khác nhau, nhưng thoáng qua lại chỉ 2 loại: một là đem mình nuôi được châu tròn ngọc sáng (hình như là kiểu có da có thịt đầy đủ), mà một khác là mảnh mai phong tình.

Đại Kỳ là đất nước lấy võ làm gốc, tiền đề xuất thân từ binh nghiệp, hơn phân nửa dân chúng ở đây đều từng hành quân đánh trận, tính cách ngay thẳng, thập phần thiên vị nữ tử đầy đặn, từng nói, nữ tử đầy đặn lại mặc phong váy (1 kiểu váy thịnh hành của đất nước này), đáng về ắt hẳn điên đảo hàng vạn hàng nghìn chúng sinh.

Bắt đầu từ tiền đế, phạm là tú nữ tuyển tú, đều yêu thích ăn mặc phong váy, xem như một phong tục di truyền đến thế hệ Cảnh Long đế.

Tuy là như vậy, nơi đây vẫn có vài người không mặc, những cô gái này nhìn như ngoại tộc, kỳ thực lại là phần lớn nữ nhi nhà đại quan triều đại đương thời, đều là biết hoàng đế yêu thích, cố ý làm vậy.

Nhưng mà ở hàng thứ ba phía trái đang đợi yết kiến —— Đỗ Miên Kỳ, không chỉ có hình thể mềm mại, hơn nữa cũng không có mặc phong váy, cha nàng không phải là đại quan, chỉ là một phó giám nho nhỏ hàng lục phẩm.

Đỗ Miên Kỳ ăn mặc một thân váy mới tinh thanh lệ sắc lưu tiên, váy lót tước vai thêm hàm súc quý khí, mà thu thắt lưng quần áo, có thể tôn nàng thất lưng lên, xuất trần như tiên.

Lần váy nàng hơi lộ ra chút, cũng không có sửa lại, điểm này cũng làm cho tú nữ quanh mình nghĩ nhà nàng nghèo túng, chuẩn bị không được phong váy, đến lúc tìm một bộ quần áo đến góp đủ số.

Phụ thân của Miên Kỳ là lục phẩm bổng lộc quả thực không cao, nhưng chuẩn bị một bộ phong váy cũng không phải là không thể. Nàng lại là trưởng nữ con vợ cả, chính thế Đỗ Xương Niên Kinh thị sao không cho nữ nhi mình mền yêu chuẩn bị phong váy hoa lệ?

Bất kể là tú nữ hay hoàng đế sợ rằng đều nghĩ không ra, ăn mặc váy lưu tiên tới tham gia tuyển chọn, hoàn toàn là bản thân Miên Kỳ ngày hôm qua đổi chủ ý.

.....

Miên Kỳ miên man nghĩ về cuộc đời thứ 2 của mình.

Nam nhân kia đem nàng ra cung, cùng nàng hứa hẹn cả cuộc đời, lại vì mạng sống bản thân đem nàng nhét vào trong rừng rậm đen kịt hàn lãnh, bản thân trốn chạy. . .

Khi đó nàng trúng của truy binh một mũi tên, mất máu quá nhiều cả người thoát lực, ngay cả khí lực cầm tăng đã cắt một đoạn rễ cây ăn cũng không có, cuối cùng chỉ có thể suy yếu nằm ở trong rừng, đau khổ chống đỡ một ngày một đêm, ôm nỗi hận chết ở chỗ sâu trong tuyết lạnh.

Miền Kỳ tỉnh lại lần nữa là ở trong biệt quán kinh thành ——

Nàng kinh ngạc phát hiện mình vốn dĩ đã chết vậy mà sống lại, về lại lúc mười lăm tuổi, trước một ngày đêm nhập cung tuyển tú, mà theo nàng đến đây vẫn là thị nữ thiếp thân của nàng ở Đỗ phủ Nguyệt Nhi cùng Tinh Nhi, cùng với một nhà quân sự Lương Xương.

Đội nàng hướng nha hoàn triệt để hỏi rõ bản thân người ở chỗ nào, cùng sắp làm gì, ánh mắt của nàng chợt trở nên tối tăm trầm úc, đồng thời hoàn toàn không nói thêm câu nào, thậm chí Nguyệt Nhi đùa với nàng nói nàng yêu nhất đa trầu đường, nàng cũng không phản ứng.

Cái này thần sắc khác thường, khiến hai nha hoàn Tinh Nhi cùng Nguyệt Nhi đang đợi hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu sợ hãi.

Các nàng đều là hầu hạ Miên Kỳ từ nhỏ, tiểu thư luôn luôn hoạt bát đơn thuần, hai người cho tới bây giờ chưa thấy qua nàng từng có một khí tức cổ quái như vậy, biểu hiện phức tạp.

Nguyệt Nhi là người sợ nhất, về mặt nàng cầu xin, tiếp tục hướng nàng (Miên Kỳ) nói liên tục, thấy Miên Kỳ nửa ngày một chữ đều không trả lời, Nguyệt Nhi kinh hoàng lay thân thể Miên Kỳ.

Tinh Nhi xem nàng như vậy, cũng sốt một chút, rất nhanh phản ứng, lúc này muốn đi vợ của quân sự Lương Xương, muốn mời nàng tới đưa ra cái chủ ý.

Ai biết nàng vừa mới đi tới ngoài cửa phòng, Miên Kỳ từ phía sau nàng gọi nàng lại ——

"Không cần phải đi, ta không có chuyện gì." Miên Kỳ gọi nàng lại, nét mặt vẫn nặng nề như cũ.

Tinh Nhi nghe được Miên Kỳ nói, mới đem lo lắng buông xuống không ít, đi tới bên cạnh Miên Kỳ, trong mắt lại một tia nhợt nhạt trách móc nặng nề, "Lúc canh tư, nô tỳ đi kiểm tra, phát hiện tiểu thư đem chân đá vắng, nô tỳ còn giúp ngài dịch chân, nhất định là tiểu thư ban đêm bị đông lạnh, hiện nay mới có cử chỉ điên rồ như vậy."

"Hình như có chuyện như vậy, đều tại ta phóng túng bản thân, đa tạ người có lòng." Miên Kỳ nhìn Tinh Nhi ôn hòa cười cười.

Miền Kỳ trầm nghĩ, Tinh Nhi tuy là giọng nói không được tốt, nhưng là thật tình vì nàng lo lắng. Xem ra Tinh Nhi này, vẫn như kiếp trước thời thời khắc khắc đi theo bên người nàng, thời thời khắc khắc quản nàng, khiến nàng kiếp trước không thích nàng.

Nhưng mà trước kia là nàng không hiểu chuyện, nàng bây giờ vừa vặn cần giống như Tinh Nhi như vậy, không lo lắng cá nhân được mất, chân thành làm thị tỳ.

Bên đây Miên Kỳ khen Tinh Nhi, ngược lại để cho Nguyệt Nhi bên cạnh có chút đứng ngồi không yên, nàng nhéo cánh tay bản thân một chút, cổ ra hai hàng lệ, tiến lên ôm tay áo Miên Kỳ bắt đầu làm nũng, "Nô tỳ. . . cũng thực sự rất lo lắng cho tiểu thư, tiểu thư làm nô tỳ thực sợ hãi!"

Miền Kỳ nghiêng đầu liếc nhìn Nguyệt Nhi, cười cười, kéo tay áo của mình ra, "Người lo lắng? Người nếu thật là lo lắng, mới vừa cũng sẽ không lay động ta mạnh đến vậy! Đong đưa cánh tay ta đến đau nhức! Ta xem người là sợ ta khờ, không tham gia tuyển tú tiếp được, người trong cung bắt người vào tội đi? !" Miên Kỳ từng lời từng chữ đều mang theo hận ý cùng xa cách, sắc mặt nàng như thường, chỉ có khóe môi thoáng một tia như có như không tiếu ý.

Bị Miên Kỳ nhìn ra tâm tư, Nguyệt Nhi gạt mình một cái, ngón tay bắt tay áo, lui về phía sau mấy bước, không dám nhiều lời một chữ.

Kiếp trước, Miên Kỳ đối Nguyệt Nhi tốt vượt xa Tinh Nhi, thậm chí nàng đem Nguyệt Nhi coi như thân muội muội của mình, cho nên đời trước lúc tiến cung, biết Nguyệt Nhi muốn vào cung, không để ý lời khuyên bảo của mẹ nàng trước lúc vào kinh, dứt khoát mang Nguyệt Nhi tiến cung.

Ai cũng không ngờ Nguyệt Nhi không những không ghi nhớ tình cảm của nàng, trái lại lên án đứng tin tức của nàng cho phi tần khác, cuối cùng còn giúp phi tần khác hại nàng, đổi chút tín nhiệm của một phi tử địa vị cao, giúp chính nàng (Nguyệt Nhi) thượng vị.

Nháo qua trận này, kể tiếp Miên Kỳ chỉ cho Tinh Nhi hầu hạ rửa mặt chải đầu, Nguyệt Nhi đứng ở một bên đưa đồ, trong phòng nhất thời không nói chuyện.

Thẳng đến Miên Kỳ rửa mặt chải đầu hết lại dùng điểm tâm, nàng mới ra quyết định phân phó Lương Xương cùng vợ hắn đi thanh lâu đem phong váy của nàng, cùng giày thêu chũi nam châu đoạn mặt, cùng vài món đồ trang sức châu sai, bán cho kỹ nữ.

Phu nhân Lương Xương thay xong nam trang, lại khuyên vài câu Miên Kỳ không nên bán, nhưng xem tâm ý Miên Kỳ đã quyết, nàng khuyên không được, đành yên lặng xuống lầu tìm phu quân cùng đi thanh lâu.

Miền Kỳ biết vợ Lương Xương là hảo tâm, nhưng những thứ này ăn mặc là mẹ nàng dùng tiền riêng bản thân vì nàng chuẩn bị, vốn không phải một nữ nhà quan lại lục phẩm có thể có được, mặc vào trái lại khiến ngoại nhân nghị luận cha nàng tác phong không kiểm (không thanh liêm ấy).

Huống hồ lần này là lần tuyển tú đầu tiên của Cảnh Long đế.

Tôn Khắc (tên anh Hoàng) suốt đời hành sự keo kiệt, không thích xa hoa lãng phí, một lòng giữ vững nghiệp đế vương. Hắn đối với phong váy xa hoa đã sớm không thích, trước đây tiền để tại vị, hắn không tiện ngoài sáng phản đối.

Lần này đại diện tuyển tú là sau đẳng cơ hai tháng, hắn sẽ mượn cơ phát hạ ngự chiếu, nghiêm cấm trong cung phi tần cùng nữ quyền quan lớn ăn mặc xa hoa lãng phí, nhất là không thể mặc phong váy.

Miền Kỳ minh bạch, nếu nàng không mặc váy hoa lệ, không đeo vật phẩm trang sức xa hoa lãng phí, nhất định so với những tú nữ váy áo phù phiếm đang có thể hiện tài năng kia, cơ hội giành được hảo cảm của hoàng đế cũng sẽ lớn hơn nữa.

Trong điện Thế Vân, trải qua một vòng tuyển chọn, hoàng đế chỉ phong thị lang Bạch Tùng chỉ nữ Bạch Bân vì Tu Dung, Định Quốc tướng quân Lục Sơn chỉ nữ Lục Miêu Vân vì Sung Nghi, cận phong cho hai vị Mỹ Nhân cùng ba vị Phu Nhân. Vài người dung mạo không tốt nhưng mồm miệng thông minh, được sàng chọn đi ra, tạm gác lại vào nội thị phủ tiếp thu bồi dưỡng, ngày sau được ưu tiên chọn làm nữ quan.

Còn lại chừng hai mươi tú nữ tất cả đều bị loại tên.

Đối với kết quả này, Miên Kỳ thật ra bất ngờ, nếu như ký ức của nàng không sai, kiếp trước nàng tham gia tuyển tú, tỉ lệ trúng tuyển cao hơn cái này rất nhiều!

Cảnh Long đế đăng vị không lâu, thế lực chưa vững, là thời gian ở trong triều đang lung lạc lòng người, vì sao lần này chỉ tuyển ra mấy phi tần như thế?

Lão già thường nói, rút giây động rừng, chẳng lẽ là bởi vì nàng trọng sinh, nên rất nhiều thứ liên quan đến hoàng đế đã cải biến?

Tuyển tú này, nếu như nàng không được chọn ngược lại cũng hoàn hảo, chí ít có thể danh chánh ngôn thuận không tiến cung, ngoài cung đầu gối vẫn tốt hơn trong cung rất nhiều. Nàng sợ nhất lại như kiếp trước trúng tuyển, nhưng là 1 đáp ứng, như vậy đối với nàng là thật to bất lợi.

Đáp ứng có thể có một gian thiên uyển thu hẹp một mình ở lại, không cần hướng cái phi tần khác xưng nô tỳ.

Dưới đáp ứng có ngự nữ, thái nữ, tuy có phẩm cấp, nhưng nội vụ phủ cũng sẽ không đặc biệt hướng các nàng phát ăn mặc chi phí, hơn nữa các nàng còn phải nhìn sắc mặt chủ phi, không có tự do càng không có tôn nghiêm (phi tần tam phẩm trở lên mới được xưng chủ vị, phi tần phẩm cấp thấp của cung đó phải đi hành lễ với chủ vị mỗi ngày)

Lo lắng hơn, Miên Kỳ càng bảo cho mình bây giờ nhất định phải bình tĩnh, bằng không, nàng hiện nay rối loạn, chờ chút ở trước mặt hoàng đế nàng cũng sẽ không có hảo biểu hiện.

Tú nữ hàng thứ tư rời khỏi nội điện, thái giám tuyên triệu liền bắt đầu cao giọng đọc tên họ tú nữ hàng thứ năm:

Trưởng nữ Quang lộc tự khanh Cố Truyện Trung Cố Vũ Kiều, thứ nữ Quang lộc tự khanh Cố Truyện Trung Cố Duyên Băng (2 chị em luôn), bí thư Ích Giám Đoan Khang chỉ nữ Đoan Lục Hề. . . Thượng mục phó giám chỉ nữ Đỗ Miên Kỳ. . .

Tiến lên yết kiến ——

Tuyên kiến xong, Miên Kỳ cùng với chín tú nữ đi tới Cửu Long ngự, đoan đoan chính chính hành lễ, một khác kia, nàng giống như có thể cảm giác được ánh mắt hoàng đế ở trên người một tú nữ các nàng vừa rơi xuống.

Mười người ở đây, Miên Kỳ nhớ kỹ đời trước Đoan Lục Hề được phong cao nhất, vì bảo lâm; mà phụ thân quan chức không thấp, tỷ muội Cố thị tương mạo điểm lệ, một phong bảo lâm, một phong mỹ nhân, coi như là khá vô cùng; mà nàng bởi vì tương mạo tương đối, cũng được phong cái đáp ứng.

Mà lần này, nàng không biết kết quả còn có phải như vậy hay không.

Ánh mắt hoàng đế lần lượt nhìn tiếp, nhưng mà ở trên người Miên Kỳ dừng một lúc lâu, mới chuyển qua tú nữ tiếp theo, nhìn qua một lần, ánh mắt của hắn lại lui về nghiêng ngả xem Miên Kỳ, chỉ bất quá lần này quan sát trọng điểm là trang phục của nàng.

"Người ——" giọng nói hoàng đế rất nhẹ, ngón tay từ trái sang phải xẹt qua mũi mấy người tú nữ, cuối cùng dừng ở trên người Miên Kỳ, " Ngẩng đầu lên cho trẫm!"

Giọng nói của hắn vốn là trong tiềm thức của nàng xây dựng ảnh hưởng đã lâu, dư quang ý thức được mệnh lệnh của hoàng đế, Miên Kỳ sợ đến mềm nhũn, lập tức quỳ trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Phong Vị

Nhìn mấy hàng, tú nữ hoặc mặc phong váy, không có mặc thì cũng váy áo hoa lệ, liên tiếp nhìn vàng bạc châu ngọc, hoàng đế nghĩ không muốn phiền chi sợ cũng khó khăn.

Khi Miên Kỳ dịu dàng đi tới trước mặt hắn, hoàng đế thấy nàng quần áo tươi mát, búi tóc cũng chỉ điểm vài cây trâm thanh khiết, gương mặt cũng không nặng phấn son, lúc này mới nhìn không được nhìn nhiều nàng hai lần, trong lòng thầm nghĩ cô gái này không phải là tục nhân, mới muốn cho nàng ngẩng đầu nhìn một cái.

Nhưng biểu hiện kế tiếp của Miên Kỳ nhất gan, khiến hắn không khỏi thấy không vui, trong lúc nhất thời không nói để cho nàng đứng lên, cũng không nói để cho nàng tiếp tục quỳ.

"Gọi người ngẩng đầu, người thế nào ngược lại quỳ xuống?" Hoàng hậu Trương thị ở bên cười hòa hoãn, "Vị tú nữ này đứng lên đi, hoàng thượng chỉ là muốn cùng người nói một chút "

Miên Kỳ nghe hoàng hậu nói xong, tự biết xấu mặt, trước nhanh ngẩng đầu lên, nhún mình hành lễ hướng hoàng đế cùng hoàng hậu một thi lễ xin lỗi, "Đều do nô tỳ ngu xuẩn, đường đột uy nghi Thiên gia, mong hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương không trách tội nô tỳ."

Xem sau lầm lỗi nàng không mất lễ phép, giọng nói từ tốn mà không run rẩy, hoàng đế mới chậm rãi khỏi phục hảo cảm lúc mới gặp gỡ nàng.

Hắn tình mắt nhìn xuống, lại thấy Miên Kỳ khuôn mặt trái xoan, mày như trăng rằm, đôi mắt ónh phát sáng, tú mũi nghiêng tú, lưu môi ướt át, không gọi khuyên quốc khuyên thành, nhưng dung mạo vẫn là xinh đẹp khả ái hơn người, lại có một loại khí chất mềm mại đáng yêu xuất trần sâu sắc, trong lòng hoàng đế không khỏi vài tia tán dương, theo đó tầm mắt rơi vào trên người Miên Kỳ càng thêm cực nóng.

"Người trang phục thanh thuần, không bằng trẫm liền phong người tài nhân, tại hậu cung hảo dạy một chút các phi tần mặc quần áo này. . ." Hoàng đế thu hồi ánh mắt luống cuống, mở miệng vui đùa, khỏi phục thần sắc lại hỏi, "Người tên họ gì? Phụ thân là người nào?" Mới vừa rồi thái giám tuyên đọc đều báo qua lý lịch từng người, nhưng hoàng đế không để tâm lắm, lúc này mới có ý hỏi.

Miên Kỳ vừa định trả lời, lại thấy hoàng hậu cầm trong tay danh sách giao cho hoàng đế, vì vậy thông minh im lặng.

Hoàng đế nhìn lướt qua danh sách, cau mi tâm, không vui hỏi: "Đỗ Miên Kỳ, phụ thân người chỉ là lục phẩm thượng mục phó giám?"

Nghe ra hắn có vẻ không vui, Miên Kỳ đoán chừng khả năng phong nàng bảo lâm không lớn, đúng vậy, nàng xuất thân thấp như vậy, làm sao có thể vừa nhập cung đã phong thành bảo lâm, nghĩ vậy, nàng có chút ít thất vọng, hơi tiu ngưu xuống.

"Hồi bẩm hoàng thượng, vâng."

"Vậy sao người có kiến giải này? Mặc váy lưu tiên này tới gặp trẫm, mau nói tới cùng là ai dạy người?" Khóe miệng Hoàng đế bắt đầu cười lạnh, một tay đem danh sách ném ra ngoài, rơi vào dưới chân Miên Kỳ.

Chi nữ quan lớn khác, là nghe được chút tin tức, tránh đầu sóng ngọn gió không mặc phong váy mà thôi, mà Miên Kỳ lại ngay cả đồ trang sức hoa lệ cũng không mang! Cha nàng chỉ là quan viên lục phẩm, không có khả năng biết hắn sắp ban bố hạn xa khiến, người biết việc này chỉ có thái hậu, lẽ nào nàng là người của thái hậu. . .

Miên Kỳ sửng sốt.

Tính cách Hoàng đế đa nghi, đã sớm ngờ tới hắn có lẽ sẽ hỏi.

May là nàng sớm chuẩn bị một phen lí do thoái thác, không phải là không chuẩn bị mà đến.

"Hồi bẩm hoàng thượng, nô tỳ chỉ là y theo yêu thích cá nhân, cũng không ai dạy nô tỳ, chẳng qua nô tỳ cảm thấy hoàng thượng thân phận tôn quý, ta mới mặc váy yêu thích nhất đến, thân quần áo này, ngày thường nô tỳ chính là chỉ dám xem không dám mặc."

Lời Miên Kỳ ra khỏi miệng, chín tú nữ khác dùng ánh mắt khinh miệt nhìn nàng, sau đó trên mặt các nàng không hẹn mà cùng lộ vẻ trào phúng, biểu tình kia hình như đang nói, ở đâu ra thiếu nữ quê mùa, chỉ một váy lưu tiên tầm thường lại thành ra bảo bối.

Hoàng đế trước cũng chú ý tới lần váy Miên Kỳ lộ ra, vẫn chưa suy nghĩ nhiều, bây giờ nghe nàng nói ngay cả thử đều chưa thử qua, như thế càng chắc lời nàng nói là thật, dù sao từ trước đến nay thái hậu hành sự cẩn thận, phải người tới tuyệt sẽ không ăn mặc y phục không thích hợp, trừ phi là thực sự theo vóc người Miên Kỳ làm váy, lại luyến tiếc thử, trước tuyên tú mới xuyên, mới sẽ phạm vật áo không thích hợp lệch lạc.

Miên Kỳ không hề lọt vào hoài nghi hoàng đế, nay đến phiên hoàng đế gặp khó khăn.

Hắn nói phong nàng làm tài nhân, người hầu cùng tú nữ cả điện toàn bộ nghe thấy được, nhưng quan chức cha nàng quả thực không cao, căn cứ tổ lệ tiên đế, quan viên chi nữ ban đầu phong phi vị, phải thấp hơn quan chức phụ thân, ban đầu hắn đăng cơ, giới xa khiến đều là tranh thủ ý kiến thái hậu, nên giờ quy củ này hắn cũng không đi quá giới hạn được.

Hoàng hậu muốn ra nói giúp đỡ, bắt đầu bị ánh mắt hoàng đế đem lời nín trở lại, không nói nữa.

Trong cung không phải là địa phương cho trên khuôn mặt, thị sủng khoe mã mới là bay lên chỉ đạo.

Miền Kỳ nhìn là lâu dài, không phải là một tác vương trước mắt, cứ việc bỏ qua phân vị tài nhân thập phần đau lòng, nhưng mà nàng không thể không làm như vậy. . .

"Nô tỳ xuất thân thấp hèn, nếu được hoàng thượng phong ban thưởng làm tài nhân, nô tỳ e sợ tâm khó an, hậm hực thành nhanh, không bằng hoàng thượng phong nô tỳ làm đáp ứng đi, hoàng thượng cho đều là tốt, nô tỳ chắc chắn ở hoàng thượng lúc cần, gấp gọi nhất định đến."

"Hảo, hảo một gấp gọi nhất định đến, trăm lần thỏa mãn tâm nguyện của ngươi, nhưng mà không phải là đáp ứng, trăm phong ngươi. . . thành phương nhu, ở lại. . . Ngọc Đức Thuận, hôm nay còn có chỗ ở tốt không?" Hoàng đế chuyển hướng bên cạnh chủ sự nội giám của hắn.

"Hồi bẩm hoàng thượng, có Đông Hồ Vũ Châu các, tây sở Tử Ngọc uyển, cùng với gần ngài Vạn Kiềm cung Tùng Hiền cư ba chỗ địa phương cũng không tệ, hơn nữa còn là mấy năm gần đây tu chỉnh trời qua. Đồ phương nhu ở lại thích hợp." Ngọc Đức Thuận cao hứng nói.

Ngọc Đức Thuận tiến cử ba chỗ địa phương này, đầu óc thật không vừa. Nếu như nàng không phải đối với kiến trúc trong cung rõ như lòng bàn tay, sợ rằng bị người hại cũng không biết.

Đông Hồ Vũ Châu các, là phong cảnh tú côi không sai, nhưng cách chỗ Chân phi ở lại gần, không thiếu được phải đi thỉnh an, Chân phi mặc dù bình thường không thích ra ngoài, nhưng thái độ làm người phức tạp âm hiểm, vạn nhất đắc tội so với đắc tội Táp tần còn nguy hiểm hơn;

Hơn nữa Tử Ngọc uyển, tần lâm thái y viện, bình thường đầu thống não nhiệt nhưng thật ra dễ dàng, nhưng nếu là bị người bắt được chút gì chứng cứ mập mờ, oan uổng cùng thái y thông dâm tương đối dễ, có ít thứ là khó lòng phòng bị.

Ha ha, Tùng Hiền cư thì càng ở lại không được, kẹp ở Vạn Kiềm cung cùng Táp tần Sáng Tê cung, Đồ Miền Kỳ nàng có tài đức gì, dám kẹp ở hoàng đế cùng sủng phi Táp tần?

Miền Kỳ nghĩ cái này Ngọc Đức Thuận, tên thực sự không sai, Ngọc Đức Thuận, quả thật cả được thuận, còn rất cát tường, nhưng mà, hắn không phải là cá, là một con chó của thái hậu!

Đúng rồi, nàng tiến nhập hoàng cung tối phải phòng bị không phải là chúng phi tần, mà là cái kia e sợ cho thiên hạ không loạn thái hậu!

"Hồi bẩm hoàng thượng, nô tì khi còn bé từng gặp một vị thiên sư, hắn nói nô tì thuận cũng thủy, có nước thân thể nô tì có thể an khang, cũng có thể bảo đảm phu quân. . . Hoàng thượng an khang, nô tì nguyện cư ở Vũ Châu các." Nàng làm ra một bộ e thẹn. Cần nhắc lại, Miền Kỳ lựa chọn cách Chân phi gần Vũ Châu các.

"Rất tốt, vậy liền ban thưởng Đồ phương nhu cư Vũ Châu các, khác ban thưởng ngọc như ý một đôi, Lương Sơn mã nào một chuỗi, tường văn ngọc bích vòng tay một đôi, thì là làm —— cho Đồ phương nhu thêm trang đi."

Miền Kỳ kính cẩn tạ ân, lui sang một bên.

Trong nội điện còn lại chín tú nữ xem hoàng đế ban cho Miền Kỳ châu bảo, vốn đã không cân đối tâm càng thêm bất đầu ghen tỵ, Miền Kỳ đứng ở nội điện hơi nghiêng, có thể nào không cảm giác được đặt tiền cuộc ở trên người nàng ánh mắt ghen tỵ?

Việc đã đến nước này, nàng cũng sẽ không quan tâm nhiều như vậy, cùng hôm nay nàng đạt được thắng lợi, điểm ấy tác dụng phụ tính cái gì?

Một trận thắng được ngay cả chính nàng đều có chút ngoài ý muốn, nàng thậm chí đến đầu ngoài sở hảo, không nghĩ tới giống như này văn hoa hiệu quả, xem ra nàng sau đó phải nhiều nhiều dựa theo nguyên tắc này hành sự mới là.

Nhưng mà, đây mới là đệ ngũ đi tú nữ, bên ngoài điện còn có bốn mươi tú nữ chờ.

Hoàng đế tựa hồ rất nhanh liền quên mất bản thân vừa động lòng với Đồ phương nhu.

Hăng hái của hắn cũng càng ngày càng cao, sắp xếp sau đó phong ban cho phân vị dần dần cao rất nhiều, cuối cùng, lại có hai phần ba tú nữ đều lưu tại trong cung.

Miền Kỳ thu được hoàng đế phong ban thưởng tần phi nhân số, tên họ công báo đã là ở ngày thứ hai, nàng xem kết quả ngược lại là an tâm.

Nàng đã gặp Cảnh Long đế Tôn Khắc vốn là hảo sắc như vậy.

.

Tuyển tú tới hôm đó, Vũ Châu các.

Thay xong một thân xanh nhạt vậy, Miền Kỳ đi tới, nàng bên hông hệ bạch thao, trên đầu cong cái việc nhà búi tóc, hạnh mắt mắt nhập nhèm, thủy nộn ướt át, xem ra cũng là mới ngủ tỉnh không lâu sau.

Nàng đi ra ngoài thì nghe người ta nói, nàng chọn nha hoàn hồi môn —— Tinh Nhi đến rồi.

Buổi trưa, nàng được bốn người mềm kiêu mang đến Ngọa Thúy hiền này, ăn một ít đồ, nửa ngày tuyến tú mệt nhọc, Miên Kỳ ngã đầu liền ngủ, hiện tại đứng lên, chỉ cảm thấy tinh thần tương đối ổn lại.

Tinh Nhi một đường từ ngoài cung đến trong cung, lại từ trong cung cửa chính đến Ngọa Thúy hiền, nhìn thấy Miên Kỳ, nước mắt đột nhiên liền rơi xuống.

Miên Kỳ cầm khăn tay cười cười, trêu chọc nàng: "Nha đầu ngốc này khóc cái gì?"

"Tinh Nhi nằm mơ cũng không nghĩ tới, tiểu thư sẽ mang theo Tinh Nhi vào cung."

"Vậy ngươi không muốn đến, ta cầm Nguyệt Nhi để đổi ngươi!" Miên Kỳ vui đùa, trong lòng chỉ nói nàng là quá kích động.

"Không được, tiểu thư." Tinh Nhi phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, kích động đến có chút nói năng lộn xộn, "Tiểu thư tiến cung, nô tỳ không muốn ở ngoài cung tuổi còn trẻ liền xứng người, tiểu thư không phải là không biết a! Nô tỳ nguyện cả đời đi theo tiểu thư, so với Nguyệt Nhi tuyệt không kém, nô tỳ nếu có hai lòng xin thiên lôi đánh xuống!"

"Nói cái gì mê sảng! Mau đứng lên đi, Tinh Nhi, ta sớm biết, ngươi tâm tư ngay thẳng, ngày xưa cái gì cũng quản ta, nhưng đều là hảo tâm, ta chẳng bao giờ trách ngươi. Lui về phía sau chúng ta chủ tớ một lòng, ta Đỗ Miên Kỳ cũng tuyệt sẽ không bạc đãi ngươi."

Tinh Nhi lệ nóng doanh tròng trả lời một câu, đỡ Miên Kỳ đến thiên đình ngồi xong.

Nơi đó nội giám, cung nữ đã thành hàng, trong đó quân sự một gã, tiểu cung nữ sáu người, thợ vườn một gã, tiểu thái giám bốn gã, thêm Tinh Nhi tổng cộng là mười ba người.

Bởi vì cùng kiếp trước phẩm cấp không giống, nơi ở cũng khác, nha hoàn bị chia tới cũng không như nhau, nhưng hào xảo bắt xảo, ở đây cũng có hai người Miên Kỳ quen mặt.

"Nô tỳ là quân sự nơi này Đồng Ngữ cô cô, Huê Hương Nhi, Tiểu Lung, Tú Nhi, An Xảo, Lục Âm, Hồng Dao thỉnh an tiểu chủ ——"

"Nô tài Quan Đức Khai, là tổng quản thái giám nơi này, mang chúng tiểu nhân thỉnh an tiểu chủ ——"

"Mọi người không cần giữ lễ tiết, đều đứng lên đi, Tinh Nhi, xem phần thưởng." Miên Kỳ ở toan chi tượng điều khắc gỗ phong diệp quý phi tháp ngồi định, ánh mắt đi qua phía trước mấy cái vai, hướng trong đó một cái đầu đang cúi thấp nhìn nhiều vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Lập Uy

Tinh Nhi nhìn một chút tiểu thái giám sau lưng Quan Đức Khai, lại nhìn Quan Đức Khai, "Quan công công thế nào không hướng tiểu chủ nói lên tên nội giám? Như vậy tiểu chủ làm sao sai sử bọn họ?"

"Hồi bẩm tiểu chủ cùng Tinh Nhi cô nương, mấy đồ đệ của ta chưa có tên đã đến nội thị cục, đang muốn hướng tiểu chủ xin tên nên mới không nói ra tên của bọn họ."

"Cũng là, không nói thái giám, ngay cả những cung nữ này tên gọi Tú Nhi, Nhu Nhi ta cũng cảm thấy không thích hợp." Miên Kỳ thu hồi ánh mắt, ở trên người Quan Đức Khai đảo quanh, người này rõ ràng là muốn mời nàng ban thưởng tên để nghe cho đồ đệ hắn, không nói thẳng mà muốn tìm chút lý do đường hoàng.

Quan Đức Khai vẫn chưa phát hiện Miên Kỳ ở chỗ sâu trong lòng sinh ra ngăn cách, chỉ nhìn thấy nét mặt Miên Kỳ dễ nói chuyện, chính hắn rất là vui mừng, "Nô tài trí nhớ hảo, tiểu chủ chỉ đề ý ban thưởng đến, nô tài đều có thể nhớ kỹ, ngày mai sẽ báo danh nội thị cục."

"Quan công công trước tiên nói một chút xem, bọn họ vốn có tên gọi là gì." Miên Kỳ ra dấu tay, cho bốn người tiểu thái giám tiến lên.

Quan Đức Khai nhìn bốn người, có chút khó khăn, cuối cùng áp ứng phân biệt nói lên tên bốn người này, "Cái này. . . Gọi tiểu buồn ngủ, cái kia gọi tiểu. . . Ngáp, người thứ ba, gọi tiểu rượu hồ, người thứ tư gọi tiểu hồ. . . Nói nhiều."

Tinh Nhi nghe xong mím môi, không dám cười ra tiếng.

Miên Kỳ nhưng thật ra "Xi ——" một tiếng bật cười, đứng mới vừa rồi đối Quan Đức Khai đề phòng bởi không nói thật buông không ít.

"Ta đoán nhất định là lúc ngươi báo danh cho họ, đang tham rượu, nên hồ báo đi?"

Quan Đức Khai bị Miên Kỳ hỏi điểm, có chút ngượng ngùng, trên mặt một mạch cười ngây ngô, "Tiểu chủ anh minh, nô tài tham rượu hồng việc là nô tài lỗi, không nghĩ làm lỡ bốn người, nội tâm đã sớm hối hận không ngớt, hôm nay Vũ Châu các may mắn được hảo chủ tử, mới mạo muội xin ngài vì bốn người cầu cái tân danh, ngày sau tiểu chủ thường xuyên hầu hạ ở bên người vạn tuế gia, các nô tài cũng không thua khuôn mặt."

"Quan Đức Khai, ngươi nhớ kỹ, về sau nói chuyện với ta, không được lại vòng quanh, có lời gì muốn cùng ta nói, nói thẳng so với phải vòng vo hào sử nhiều lắm."

Miên Kỳ dừng một chút, khuôn mặt hướng mọi người, "Lời này ta không phải là chỉ cùng hấn nói, ta nếu thành chủ tử các người, không chỉ có sai sử các người, đương nhiên còn muốn bảo hộ các người!"

Mọi người đáp ứng sau, Miên Kỳ từ tháp quý phi bước xuống, đi tới bên cạnh nội giám cùng thị tỳ, coi trọng vài lần, sơ lược nhớ một lần tướng mạo bọn họ, mới cất cao giọng nói:

"Con người của ta công tư phân minh, ngày sau, phạm lỗi ta chân tâm một lòng, vô luận các người ở Vũ Châu các phạm vào bao nhiêu sai, ta cũng sẽ không cùng các người tính toán. Trừ phân lệ mỗi tháng đã định của các người, ta ắt có thưởng riêng!"

"Chỉ duy nhất, nếu có người nào không coi ta là chủ tử, thân ở chỗ này, tâm đi theo địch phương, vậy thì mời hấn hiện liền đứng lên, ta sai người đưa đi nơi khác, tuyệt không gây khó dễ về sau."

Miên Kỳ trở lại thượng vị ngồi, tượng trưng tính địa đới một hồi, thấy mọi người an tĩnh không nhúc nhích, tiếp tục tỏ thái độ:

"Nếu như không đứng ra, ta đây nhận việc trước nhắc nhở hấn (nàng) một câu, người nên ngày đêm phòng bị, đừng để lộ sơ hở, một ngày nếu bị ta phát hiện, ha hã! Đến lúc đó đừng trách ta Đồ Miên Kỳ đối với người không khách khí! Ta đâu thể nào vẫn là hoàng thượng phong ban phương nhu! Ta tuyệt không để người chết, mà là sống không bằng chết!"

Ta coi các người là người một nhà, mới nói nhiều như vậy. Có một ngày ta nếu rơi xuống đất, cũng là các người ở phía dưới làm đệm, ta nếu được nhắc tới bầu trời, quyết không thiếu phần các người đáng hưởng!"

Miên Kỳ dứt lời, Tinh Nhi mang phù khang, "Các vị đều nghe thấy được? Tiểu chủ ngày hôm nay cùng mọi người nói, đều là lời từ tâm can, các vị sau này nếu không thật tình hầu hạ tiểu chủ, thật không xứng một mảnh tâm này của tiểu chủ!"

Phía dưới mọi người là bị Đồ phương nhu ân uy chấn trụ không nói, là Đồng Ngữ phản ứng kịp, vội vàng quỳ xuống trên mặt đất, mọi người cũng đi theo nàng quỳ xuống, theo nàng nâng cao giọng: "Tiểu chủ kim dạ, nô tài (nô tỳ) sẽ làm kiệt tâm tương báo!"

Miên Kỳ xem người đi theo hầu đều tề quỳ dưới đất, cúi đầu xuống, miệng nói chân thành, không khỏi khiến nàng nhớ tới kiếp trước vào cung, các nô tài cũng là quỳ trên mặt đất gấp mặt nàng, nhưng nàng khi đó chỉ là cùng mọi người nói bình thường đừng quá giữ lễ tiết, cũng đừng quá sợ nàng, mọi người sau đó đều là thân nhân vân vân.

Thời điểm đó nô tài phản ánh cùng trước mắt hoàn toàn bất đồng, đều là vẻ mặt phiêu hốt, có cũng hướng nàng cười cười, sợ rằng lúc đó một đám người đều thầm nghĩ nàng là trái hồng mềm hảo bốp, sau đó bọn họ lười biếng dùng mảnh lời hăm hại nàng. . .

Nàng tiền sinh đem cuộc sống của mình lẫn vào như vậy kinh tế đình trệ, lúc ban đầu nguyên nhân chính là ngự hạ không nghiêm, bên người nô tài toàn bộ đều không được việc, khi naghf gặp chuyện không ai cùng tính kế, thậm chí còn bán đứng nàng.

Lần này nàng quyết tâm tại hậu cung lẫn lộn sống cuộc sống thật tốt, các nô tài không cần thì không đi quản hảo, như vậy sau đó nàng tranh thủ tình cảm nơi "Chiến trường", hậu phương mới sẽ không cần nàng.

Cứ việc hôm nay nói như thế hù dọa bọn họ, Miên Kỳ biết nhưng khó khăn phòng bên cạnh mình có hai ba người là của thái hậu, hoàng hậu, Táp tần, nhưng nàng nói tần đến đây, mấy người kia làm chút gì, cũng phải ở trong lòng mình suy nghĩ, lời của nàng tốt xấu đưa đến tác dụng uy hiếp, cũng không thua thiệt.

Đây là lập uy, qua loa không được, khiến mọi người quỳ sau một lúc lâu, Miên Kỳ mới cho Tinh Nhi cái ánh mắt, để cho nàng phân phó mọi người đứng dậy.

"Bóng đêm sâu, ta hiện liền nhanh nghĩ các người tên, cũng tốt khiến Quan Đức Khai sáng mai đưa qua."

Miên Kỳ nhớ tới ban ngày ở Thế Vân điện, mình và hoàng đế nói mệnh mình hợp thủy, đó bất quá là nàng vì mình có thể tới Vũ Châu các tìm nguy trang.

Nàng cũng không thể nào thích nước, xác thực nói nàng là không thích nước trong cung, giống như cách nàng rất gần Đông Hồ, cũng không biết bao nhiêu người chết oan thành oan hồn, rất xui.

Miên Kỳ tự định giá cái này nơi ở gọi là Vũ Châu các, lại gặp nước, hơi nước khó tránh nặng chút, thầm nghĩ không bằng cho các nàng sửa một ít tên cát lợi, cũng tốt áp đè một cái dây hơi nước.

"Tên Đồng Ngữ ta nghe ổn trọng hào phóng, cũng không cần thay đổi, Quan Đức Khai tên này giản đơn hảo nhớ liền cũng không thay đổi."

Miên Kỳ nhắc tới hai người, Đồng Ngữ là hướng nàng nhẹ thì lễ, mà Quan Đức Khai thì là một bộ biểu tình vậy do tiểu chủ làm chủ, cười ngây ngô.

"Tiểu buồn ngủ đổi thành Phúc Hi, tiểu ngáp đổi thành Đức Thuận, tiểu rượi hồ cùng tiểu khò khè tuổi còn quá nhỏ, liền ban tên Tiểu Khoan Từ, Tiểu Dũng Từ ."

Bốn người được tân danh, mắt đều là phát sáng đồng đồng, lóe ra kích động quang, cùng mới vẽ vừa rồi sự phụ nhắc tới tên bản thân ử rử cúi đầu tuyệt nhiên bất đồng, nhất tề quý xuống cảm tạ.

Miên Kỳ lại tới tên họ cung nữ, nhưng trước khi ban tên, nàng còn muốn đề bạt một người, "Đầu dưới hàng thứ ba bên phải cung nữ tiến lên đây —— "

Bị Miên Kỳ đột nhiên điểm đến tiểu cung nữ kia trên thân không khỏi run run một chút, lưng ta lưng túng được đứng là sừng sốt, sau lưng nàng đẩy nàng một chút, nàng mới đi lên trước.

"Người xưng hô như thế nào?"

"Nô tỳ An Xảo thỉnh an tiểu chủ." An Xảo cúi đầu không dám nhìn Miên Kỳ, lá gan nhìn thực sự rất nhỏ.

Miên Kỳ nhớ kỹ đời trước nàng tiến cung, bởi vì nàng và ngay lúc đó Bạch An thị là đồng hương, hơn nữa các nàng phân vị tương đương, cho nên đặc biệt chơi thân.

Có một lần nàng đi Bạch An thị chơi cờ, không biết sao, chỗ của họ lại đột nhiên nổi lên hỏa hoạn.

Bởi vì chỗ ngồi chiếm ưu thế, Miên Kỳ trước trốn thoát.

Mà Bạch An thị được một thị nữ của nàng ấy giúp đi ra ngoài, người thị nữ kia cả người bóng, liều mạng đem Bạch An thị ra đám cháy sau, bản thân liền té xỉu.

Nhưng mà, cuối cùng người thị nữ này sống, mà Bạch An thị bởi vì vì thi cứu thua, đoạn khí.

Miên Kỳ cảm động An Xảo chân thành cứu chủ, còn từng đem nàng tự mình chăm sóc, nhưng An Xảo trải qua chuyện, trong lòng bị kinh hách, vô tâm ở lại trong cung, nửa năm sau, dựa vào công lao lúc đó cứu Bạch An thị, hướng phía trước xin ân đức, từ tạ Miên Kỳ ra cung, về sau không rõ.

Không nghĩ tới lần này An Xảo bị phân phối đến Vũ Châu các, trải qua chuyện tình đời trước, Miên Kỳ nhìn An Xảo ấn tượng không sai, dùng lời của nàng, còn hơn dùng những người khác dù sao cũng là còn muốn yên tâm.

"An Xảo tên không thay đổi, Tinh Nhi người cũng lại cùng An Xảo đứng ở đây đi —— sau này người liền cải danh Tinh Ngọc, cùng An Xảo ở bên cạnh ta hầu hạ."

"Vâng." Tinh Ngọc tạ ân lễ, nhưng một bên An Xảo đã có điểm không phản ứng kịp.

Đã nửa ngày, An Xảo không tạ ân phản quý trên mặt đất "Tiểu chủ nghĩ rõ ràng, ta An Xảo tư chất ngu xuẩn độn, không dám cùng tinh cô nương phân chức cùng chức. . ."

Tinh Ngọc xem xét nàng, đối với tự ti của nàng có chút thờ dãi, nhưng mà chẳng hề nói cái gì.

"An Xảo người quá khiêm nhường, là ai ta liếc mắt là có thể nhìn ra, ta nói là người chính là người, không được lấy cái gì ngu xuẩn độn không ngu độn nói qua loa tắc trách ta." Miên Kỳ ra vẻ giận tái đi.

"Đã. . . Tiểu chủ tin tưởng nô tỳ, nô tỳ định không cô phụ tiểu chủ tri ngộ ân tình." An Xảo trong mắt nổi lên nước mắt lưng tròng, hướng Miên Kỳ dập đầu.

Miên Kỳ gật đầu, phân phó Tinh Ngọc, An Xảo lui ra, lại gọi năm nha hoàn khác đến đây, "Hương Nhi, Tiểu Lung, Tú Nhi, Lục Âm, Hồng Dao các người, Hương Nhi cải danh Hương Lăng, Tiểu Lung sửa Nguyệt Lung, Tú Nhi cải danh Tương Tú, Hồng Dao không cần sửa lại, Lục Âm vốn cũng không cần sửa, nhưng cùng Đoàn Lục Hề Đoàn phu nhân tục danh xưng đột, cho người đổi thành Bích Âm, các người có gì muốn nói?"

Cung nữ dù sao cũng là nữ nhi, là nữ nhi tâm tư liền nhiều, tên lại là trên người bọn họ dính trọng yếu đồ đạc, cho nên Miên Kỳ đặt tên cho các nàng, thận trọng rất nhiều so với đặt tên nội giám.

Các tiểu cung nữ ở chừng mười lăm tuổi, nghe xong tân tên mình ý thơ lại thích nghe, tất cả đều thập phần vui mừng, cũng không có nói ra bất luận cái gì khác dị nghị.

Miên Kỳ hỏi một lần Quan Đức Khai đã nhớ hết tên chưa, Quan Đức Khai nói lại mọi chuyện, Miên Kỳ nghe không sai, gật đầu, mệnh mọi người lui ra.

Cùng lúc, Sáng Tê cung.

Hoa lệ điện trong phòng, Như Vân hoàn vụ nhiễu vậy yên tử sắc tầng tầng màn che sau, có hai cổ thân thể cùng một chỗ, nhĩ tán, thân mật chi tới.

"Hoàng thượng, ngài hôm nay thế nào như thế uy mãnh? Chơi đùa nô tì đều có chút chịu không nổi. . ." Nữ tử mắt màu hồ phách to trát liễu trát, song chường ngắn ở hoàng đế trên lưng, khiến nửa đoạn màu mặt ong vai lộ đang bị bên ngoài, tóc mai, không thắng e thẹn.

Hoàng đế xốc lên tay nàng, từ trên người nàng trở mình xuống tới, ra một lúc lâu thần, thẳng đến người bên cạnh ôi lại tựa ở đầu vai của hắn, nị địa gọi hắn, hắn mới bắt được tay, một tay lấy nàng nửa ôm nửa ném tới bên trong đi, sau đó vô thanh vô tức từ trên giường xuống tới, bản thân trước mặc một thân áo lót, bên ngoài diện đưa tới cung thị hầu hạ mặc quần áo.

Vừa định muốn đi ra tắm điện, Táp tần từ phía sau khoác y phục đuổi theo, "Hoàng thượng, người thể nào không nói với người ta một tiếng đã đi."

Lời này chợt nghe giống như oán giận, trên thực tế là cảm thấy mỹ mãn cùng ngọt ngào.

Hoàng đế biết không vội vàng, "Đêm xuân hàn lãnh, người chớ để lại đông lạnh, mau trở về nghỉ ngơi, trăm ngày khác trở lại nhìn người." Dứt lời, không để ý tới Táp tần, ra ngoài ngồi trên mềm kiệu nghênh ngang mà đi.

Se lạnh xuân hàn, thôi người thanh tĩnh.

Hoàng đế ở trên đường trở về Vạn Kiền cung, nửa hí mắt suy nghĩ quan sát bầu trời một vòng thượng huyền nguyệt, sáng trong ánh trăng rơi tại trên mặt hắn, làm hắn góc cạnh nhu hòa rất nhiều.

Hôm nay đại điển tuyển tú hắn để lại không ít người, Táp tần không bằng hoàng hậu hào phóng, thích niềm toan ghen.

Này đây, đêm nay hắn không có đi chỗ hoàng hậu khổ cực giúp hắn làm tuyển tú, tới nàng ở đây, làm như vậy dầu không thể hoàn toàn trấn an nàng, cũng có thể để cho nàng hài lòng chút đi.

Hoàng đế thu hồi tầm mắt, mắt nhìn phía trước bóng tối.

Đầu óc hắn bắt đầu giống như đèn kéo quân như nhau hiện lên ban ngày thấy tú nữ bất đồng, cuối cùng đứng ở một đoạn lê sắc khế hay tư thế ánh trên, nàng cả người thật giống là bầu trời thần tiên từ tiên mạn trên cất xuống một đoạn mạn ánh, nghĩ vậy mà, cảm giác nóng bỏng lần thứ hai trở lại trong thân thể hắn.

Hoàng đế hỏi,

"Ngọc Đức Thuận, Đỗ phương nhu vừa sắc phong hiện ở nơi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thỉnh An

Tiểu thái giám Thanh An nghe hoàng đế hỏi Đỗ phương nhu, nghi ngờ nhìn hoàng đế nửa ngày mới thu hồi ánh mắt.

Ngọc Đức Thuận nghe được hoàng đế gọi hắn, chạy chậm đến kiệu hoàng đế, "Hoàng thượng thật là quý nhân nhiều chuyện quên, Đỗ phương nhu ban thường đến ở Đông Hồ Vũ Châu các, là hoàng thượng ngự thưởng."

"Nga, nguyên lai là nơi ấy, quá xa, không đi được, hồi cung đi." Giọng nói hoàng đế lộ ra một mòi rã rời.

Ngọc Đức Thuận âm điệu trầm bổng lên tiếng, trong mắt hiện lên một tia khác quang, trong lòng tức thì có chủ ý.

Hoàng đế hồi cung rửa mặt sau ngủ, Ngọc Đức Thuận vì hành sự cẩn thận, nghe trên giường truyền đến tiếng hít thở đều đều, mới rón rén bước ra Vạn Kiền cung.

Nhưng mà hắn không biết, khi hắn vừa đi xa, Vạn Kiền cung đột nhiên sáng choang!

Cửa bị từ bên trong đẩy ra, hoàng đế khoác áo choàng màu bạch kim ám vân đi ra, đi theo phía sau là tiểu thái giám Thanh An.

"Hoàng thượng, lão tặc này lại đi chỗ thái hậu báo tin." Mặt Thanh An lộ vẻ tức giận.

Lông mi Hoàng đế giật giật, biểu tình cũng không rất tốt, "Cứ để cho hắn đi, chỉ là một mòi Đỗ phương nhu. . ."

"Hoàng thượng thích Đỗ phương nhu, vì sao khi này không nói tên tiểu chủ khác?"

Hoàng đế lắc đầu, "Không thể, Ngọc Đức Thuận là lão cáo già, mặc dù hôm nay trên tuyển tú đại điển trăm cùng nhiều vị giai nhân nói chuyện, nhưng vị Đỗ phương nhu này là người đầu tiên, cho dù mới vừa rồi trăm không đề cập tới, Ngọc Đức Thuận cũng nhất định sẽ hướng thái hậu hồi bẩm, vậy không

bằng trầm làm thêm chút."

"Đỗ phương nhu tình cảnh của nàng có thể hay không. . ." Thanh An hiển nhiên có chút bận tâm.

Hoàng đế nở nụ cười, ánh mắt phức tạp nhìn trước mắt một mảnh đêm khò, khoe miệng dẫn ra một vòng cung, "Nhưng mà một nữ nhân, như có thể vật tẫn ngoài dùng, ngược lại cũng là chuyện tốt."

Thanh An nghe không hiểu hoàng đế nói, (ta cũng không hiểu) vốn định há mồm hỏi, nhưng thấy thần sắc hoàng đế tiêu điều, lúc này mới không có hỏi, thức thối lui xuống.

Một mình đứng ở trước cánh cửa Vạn Kiền cung, sợi tóc hoàng đế đã sớm bị gió đêm rung động, sắc mặt hắn có vẻ u bí hơn, càng có vài phần ưu bi. (ưu tư + bi thương)

Năm ngoái ước chừng cũng là lúc này.

Tiền hoàng băng hà, số phận cuối cùng ba huynh đệ đem bọn họ phóng tới trên đĩa quay quyền lợi.

Đúng rồi, bọn họ ba huynh đệ đều muốn làm hoàng đế.

Hắn là nhị hoàng tử, mẫu phi chết sớm.

Mà đại hoàng huynh của hắn là đích trưởng tử, mẫu thân là thái hậu, này sự nghiệp thống nhất đất nước là danh chính ngôn thuận, nếu đại hoàng huynh không chết, hắn dù dựa vào thế lực cường đại đoạt được ngôi vị hoàng đế nhưng nhân tâm khó thu phục.

Cũng một đêm xuân gió thật to như thế này, hắn phái tử sĩ đi ám sát đại hoàng tử.

Chừng mười tử sĩ không trở về, bọn họ bị bại lộ, vừa mới đến chỗ đại hoàng tử thì bị lâm quân phát hiện, bởi vì bảo toàn chân thành, tất cả đều ở đông cung cắn lưỡi tự sát mà chết.

Tử sĩ phái đi không thành công, nhưng mà, đại hoàng huynh ở đêm đó mất mạng, không phải là dưới đao kiếm của tử sĩ, mà là trúng độc bỏ mình.

Hạ độc hoàng huynh của hắn rốt cuộc là ai?

Ngay cả hắn cũng không biết.

Một năm nay, thái hậu đối với hắn cho thấy thuận theo, sau lưng lại tận hết sức lực làm chút mờ ám.

Không cần nghĩ cũng biết, thái hậu cho rằng hoàng huynh là bị hắn giết, cũng bởi vậy hận hắn.

Nàng không chỉ xếp đặt người vào chỗ của hắn, hoàng hậu cùng sủng phi để giám thị, còn từng bí mật truyền tin tức cho tam hoàng tử bị hắn giam giữ ở tuần sơn, may là bị hắn phát hiện chặn lại, lúc này mới phát hiện mục đích thực sự của thái hậu, là tưởng lật đổ ngôi vị hoàng đế của hắn cho tam hoàng tử ngồi!

Hắn tam đệ Tôn Trọng cũng không phải thân sinh thái hậu, nhưng thái hậu quá hận hắn, bất kể là ai, đều nghĩ so với hắn làm hoàng đế tốt hơn.

Nhắm vào cục diện này, hắn không nghĩ muốn đi cùng thái hậu giải thích cái gì. Hắn đúng từng đối đại hoàng tử động sát ý, đại hoàng tử đến tột cùng có phải là hắn giết hay không, hắn hướng thái hậu chứng minh rồi, lại có ý nghĩa gì?

Hướng chi một ngày hắn còn ở ngôi vị hoàng đế hắn nói cái gì, thái hậu nơi nào sẽ tin?

Nếu không thể ở chung hòa thuận, vậy hắn chỉ có thể diệt trừ thái hậu, hiện tại trong cung người mới tới nhiều như vậy, hắn còn tìm không ra người để dùng sao?

.

Ngày thứ hai.

Giờ dần cùng giờ mẹo chi giao, Miên Kỳ trước phải bái kiến hoàng hậu, sau đó giờ Thìn đi bái kiến thái hậu. Này đây dậy thật sớm, để An Xảo cùng Tĩnh Ngọc hầu hạ chỉnh trang.

Nàng còn chưa thị tẩm, nên để Tĩnh Ngọc chải cho nàng cái đơn loa kế, hai tán các rũ xuống hai lọn tóc. Trên đầu trâm một đôi phiêu hoa ngọc sai, trên mặt chỉ màu trên móng, chỉ lông mi bức tranh được sâu, giáng mỗi vi điểm, nhìn thập phần tinh thần, lại không đến mức quá mức trang trọng.

An Xảo tỉnh hậu một bên, đã sớm đoán chắc thời gian, chuẩn bị tốt nước nóng, bên này Tĩnh Ngọc mới buông lược, cửa thì có tiểu cung nữ bụng tròn nước đồng đến, An Xảo bụng tròn vào nhà hầu hạ Miên Kỳ rửa mặt chải đầu.

Tĩnh Ngọc dọn xuất thủ, khứ thủ đến nhất kiện tú tịnh để liên vài bồi để giấy, một bộ màu hồng trừ váy, cộng thêm một điều khắc đoàn tụ hoa hạng quyền.

Miền Kỳ thấy, nhú nhú mày, "Không mặc cái này, người đi lấy bộ đàn sắc váy đến, còn có cái kia thường sắc chuỗi ngọc hạng liên nhất tịnh mang tới."

"Tiểu chủ, ngài xem như là cô dâu mới của hoàng thượng, nô tỳ lấy cái này bái kiến Hoàng hậu nương nương, thái hậu nương nương chẳng phải càng cát tường?"

Miền Kỳ cười khoát khoát tay, "Người là hảo tâm, nhưng người nào biết đâu rằng, ta hiện hạ đưa cái này tịnh để liên, đoàn tụ hoa mặc lên người, chẳng phải là nói cho người khác, ta nghĩ cùng hoàng thượng cũng vậy, muốn cùng hoàng thượng đoàn tụ? Như vậy liền quá gây chú ý. Dù sao thấy là hoàng hậu cùng thái hậu, cũng không cần thật đẹp, đơn giản trắng trong thuần khiết, giản đơn là tốt."

"Nguyên lai là như vậy, nô tỳ đi lấy ngay." Tinh Ngọc ứng tiếng đi.

Quần áo xong xuôi, Miên Kỳ lệnh Tinh Ngọc ở lại Vũ Châu các, mang theo Đồng Ngừ cùng An Xảo hướng Ý Hiền cung đến.

Ý Hiền cung là cung điện hoàng hậu ở, là cung thất ngoại trừ Vạn Kiền cung lớn nhất giàu nhất.

Ngoài chính điện hành lang trụ trên khắc phượng hoàng trông rất sống động, trên đó huyền hạ quyền sắc trường thao cho trang nghiêm hậu điện tăng thêm vài nhu tình. Trong điện cách mỗi vài bước, liền có đồ lên một kỷ trà cao trên để đặt đồ sứ trắng bình, sắp không phải là quý báu hoa, chỉ là trong ngự hoa viên trên canh giờ chiết tới hạnh hoa, đoá hoa trắng ở mới mẻ mùa, cho cung thất thêm không ít xuân ý.

Nơi đây phi tần tần phong do thái giám cùng cung nữ dẫn đường, theo như phân vị cao tới thấp trình tự đứng ngay ngắn, lần lượt bắt đầu hướng hoàng hậu, Chân phi, Ninh phi, Táp tần, Đoàn quý nhân chào thỉnh an.

Đầu tiên chính là Triệu chiêu dung, sau là Sở tu nghi, lại kế tiếp là Bạch tu dung, vị thứ tư là Lục sung nghi. Các nàng bốn người đi vào, hoàng hậu đều là tự mình nhắc nhở huấn thị, đến nơi Chân phi, Ninh phi, cũng đều sẽ nghe hai ba câu nhắc nhở.

Nhưng mà thỉnh an đến Táp tần cùng Đoàn quý nhân, các nàng nhưng thật ra cơ bản cái gì cũng không nói.

Miền Kỳ yên lặng đếm số người, nàng phía trước khoảng chừng có bốn mươi người tả hữu, nàng không cần phải sốt ruột, lẳng lặng quan sát Chân phi, Ninh phi, Táp tần, Đoàn quý nhân, khi phát hiện các nàng cùng đời trước vô luận từ bề ngoài đến ánh mắt cũng không có gì biến hóa, nàng yên lòng.

Theo thời gian chuyển dời, cuối cùng đã tới Miên Kỳ, thái giám cao giọng báo phân vị của nàng, Miên Kỳ đi ra phía trước, lập tức cảm giác được ánh mắt biết nói nhìn kỹ ở trên người nàng.

Nàng hướng hoàng hậu dập đầu thỉnh an, lại lần lượt hướng Chân phi, Ninh phi chào.

Chân phi tư sắc tuyệt lệ, nhưng vẫn là một bộ dáng đáp bằng lãnh, nét mặt tìm không ra một tia người sống ôn độ, thấy Miên Kỳ, chỉ đối với nàng gật đầu.

Miền Kỳ am hiểu sâu tính tình nàng xưa nay lạnh, cũng không nghĩ nhiều, đứng dậy lại hướng Ninh phi đi.

Ninh phi xuất thân cực thấp, nghe nói trước đây chỉ là thông phòng của hoàng đế lúc đang làm hoàng tử nhưng mà dù sao cũng là người của phủ hoàng tử, cũng nhất định là từ rất nhiều người tuyển ra người thông minh, tính cách trong bông có kim, trước đây lại giúp quản lý công việc vương phủ, hiện tại cùng hoàng hậu giải quyết quản lý hậu cung.

Ninh phi mặc dù là cái nói nhiều, thấy Chân phi không nói, tự nhiên cũng chỉ có thể nín.

Ninh phi nhìn Miên Kỳ thật sâu vài lần, liền phát tay để cho nàng đi.

Miền Kỳ đương nhiên có thể cảm thấy ánh mắt Ninh phi rơi vào trên lưng mình, trong lòng bất an, nhưng mà hồi ức Ninh phi tính cách cương liệt, chẳng làm cái gì trơ trên, nên dẫu nàng bởi vì sao nhìn mình không vừa mắt, chỉ ít cũng sẽ không dùng thủ đoạn gì trả thù đã kích, nàng (MK) cũng không sợ nàng.

Nàng lo lắng nhất nhưng thật ra là Táp tần, bởi vì mới vừa rồi từ lúc Dung phượng nhu bắt đầu thỉnh an, Miên Kỳ liền phát hiện Táp tần từ vẻ một bộ không nhận được đột nhiên tinh thần tỉnh táo.

Nhưng mà Miên Kỳ chỉ lo thỉnh an, không biết Táp tần khó khăn lắm đợi mười một cái phượng nhu đi qua, rất là không kiên nhẫn, chỉ chờ nội giám Ý Hiền cung báo "Đỗ phượng nhu thỉnh an", ánh mắt Táp tần lại đột nhiên tinh thần tỉnh táo.

Táp tần cùng Đoàn quý nhân đều là hoàng thượng sau đăng cơ mới sắc phong, đặc biệt Táp tần được sủng ái.

Phụ thân Táp tần từng là tổng binh quân châu, cũng không phải cái gì đại quan, nhưng bởi vì Táp tần ngày thường mỹ lệ kiêm có vài phần phong tình nước khác, còn có tính tình nàng mạnh mẽ sáng khoái thập phần đặc biệt, nên cực được hoàng đế yêu thích, ngay cả cha nàng đều được thăng chức đại đô thống, tổng lĩnh biên cương Đại Kỳ năm châu mười ba quận.

Nàng vẫn là cái tần, chỉ là bởi vì nàng tư lịch tiến cung còn thấp, nhưng nàng được hoàng đế ban thưởng tự "Táp", địa vị tương đương với phi vị, trên thực tế nàng tại hậu cung đã là nhân vật số hai gần với hoàng hậu.

Có người nói Táp tần có vài phần huyết thống người Hồ, mắt rất lớn lại ao hăm, mũi rất cao, đầy đà, hình thể thiên đầy ắp.

Hôm nay nàng mặc chính là quần áo mỏng đà sắc tú phượng điệp trầm điệp yên váy, hệ bích tỷ viên châu xuyên thành đai lưng, áo khoác nhất kiện lưu kim toàn ti áo lông cừu, đẹp đến kinh diễm, chính là chói mắt có hơi quá, ngay cả hoàng hậu đều so không bằng nàng.

May mắn nàng ngoại trừ tranh thủ tình cảm, đối quyền lợi không có hứng thú, nếu không hiện tại cùng nhau giải quyết hậu cung không phải là Ninh phi, mà là Táp tần nàng.

"Thiếp thỉnh an Táp tần nương nương." Miên Kỳ cúi người hành lễ.

"Uh, đứng lên đi ——" nàng trên dưới quan sát Miên Kỳ một lần, khe khẽ hừ một tiếng, không biết là coi thường Miên Kỳ ăn mặc, còn là coi thường nàng người này, "Người đại danh gọi là cái gì?"

Miên Kỳ không cho là đúng, chỉ là bưng hai cánh tay cúi đầu đứng thẳng, kính cẩn đáp lời, "Hồi bẩm Táp tần nương nương, thiếp gọi Đỗ Miên Kỳ."

"Đỗ Miên Kỳ, ta nhưng nhớ kỹ ngươi, sau này hầu hạ hoàng thượng, nên suy nghĩ nhiều ít, bớt làm chuyện dọ dẫm. Nghe nói phụ thân ngươi chính là một chần ngra, ngươi hiện có thể được phong làm thất phẩm phượng nhu, ước chừng là ngươi đòi trước tích âm đức, ngươi cũng đừng suy nghĩ thứ không thuộc về mình." Táp tần này giờ chưa từng gọi lại bất kỳ người nào nói qua cái gì, hiện nay lại không mũi không mắt hao tổn Miên Kỳ một hồi, bất quá là vì đã biết ngày hôm qua hoàng đế đặc biệt thưởng thức Miên Kỳ, sau đó cấu giận trong lòng, miệng giáo huấn vài câu để hết giận.

Nàng từ trước là một giọng lớn, không chỉ có Chân phi, Ninh phi ngồi cạnh quay đầu xem nàng, chọc cho ngay cả hoàng hậu bên kia cũng nghe được đại động tĩnh của nàng.

"Muội muội tức giận chuyện gì? Thế nào cùng Đỗ phượng nhu đưa đến tức giận?" Hoàng hậu hạ mi nhìn về phía Táp tần.

Ngón tay Miên Kỳ giáp cách y phục trừ đến rồi trong thịt, trong lòng tồn lửa hướng dăng trào vài lần, nàng cắn răng nghiêng lợi dề xuống vài lần, nét mặt nàng nhưng một bộ sụp mi thuận mắt, ngược lại để cho Táp tần chọn không ra sai chửi bới vu nàng.

Táp tần khẽ cười xoay người hướng hoàng hậu, "Không có gì, chỉ là Đỗ phượng nhu này lớn lên đặc biệt giống trong mộng ta ngày hôm qua một vị ác nhân, tần thiếp là sợ trời cổ ý báo mộng cho ta khiến ta phòng nàng, nên tần thiếp lúc này mới dạy dỗ nàng vài câu!"

Trên diện mọi người đều biết Táp tần đây là lời nói vô căn cứ, các nàng mặc dù không hẳn đồng tình Miên Kỳ, nhưng ở trong lòng thống hận Táp tần thị sùng mà kiêu.

Ninh phi nghe vậy không phục đứng lên, "Bất quá là giấc mộng mà thôi. Hoàng hậu nương nương, tần thiếp trước đây còn mộng có thần tiên nói Táp tần muội muội là người xấu, có ai vừa nghĩ, hoàng thượng nhìn như vậy thương xót muội muội, nhất định là muội muội có thiên vận loại hảo, ta nếu nghi vấn muội muội, vậy không thành nghi vấn hoàng thượng, lúc này mới ngừng tâm tư này. Tần thiếp nghe nói, ngày hôm qua trên diện hoàng thượng khen ngợi Đỗ phượng nhu này, Táp tần muội muội hiện tại nói như vậy, lẽ nào nghĩ hoàng thượng sai rồi?"

Táp tần nghe nàng nói như vậy, không khỏi bị chọc giận, thầm nghĩ hảo ghi món nợ này với Ninh phi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Lương Tài

"Được rồi! Đều im miệng, ngươi là lão nhân trong cung, cần làm tấm gương những người mới này!"

Hoàng hậu hơn phân nửa thời điểm đều diện mạo ôn nhu hiền thực, rất ít phát giận, một ngày phát giận liền thương lượng không được, Ninh phi cùng Táp tần thấy nàng thật sự nổi giận, chỉ phải câm miệng.

Miên Kỳ cũng phải đi qua cửa ải Táp tần này, mới xem như xong phần thỉnh an các tần phi cấp cao.

Hoàng hậu so với Táp tần chỉ lớn hơn ba tuổi, nhưng Miên Kỳ nghĩ, hoàng hậu cũng không biết thế nào, chính là so với Táp tần có khí thế hơn, kiếp trước kiếp này, Táp tần vĩnh viễn giống như một chim công ngạo mạn, nơi loạn khai bình.

Nhưng mà Táp tần tuy rằng thiếu trí tuệ, nhưng đủ ngoan, dựa vào hoàng đế đối với nàng yêu thích, ở trong cung này tùy ý làm bậy, chỉ có nàng không nghĩ tới, chứ không có nàng không dám làm.

Miên Kỳ nghĩ thực lực của nàng trước mắt, không cùng Táp tần chấp nhặt, hôm nay chịu nhục, ngày khác nàng nhất đị lại gắp bội!

Thỉnh an xong,

Hoàng hậu phải người đi trong cung thái hậu mới chỉ, nội giám trở về phục mệnh nói thân thể thái hậu không khỏe không cần cho các vị tần chủ tử đi thỉnh an.

Miền Kỳ nghe được tin tức này, trong lòng vui mừng, dù sao thái hậu cũng không phải thứ tốt gì, có thể không thấy là không thể tốt hơn.

Ra Ý Hiến cung, Miên Kỳ liền mệnh tiểu thái giám mang kiệu trở về Vũ Châu các, Đồng Ngữ, An Xảo hai người nhắm mắt theo đuôi theo cổ kiệu trở lại.

Miền Kỳ ngồi ở trên kiệu, mắt nhìn cảnh xuân hoàng cung, trong lòng nhưng vẫn đang suy nghĩ.

Nàng còn nhớ rõ đời trước, lần đầu tiên biết mình có bầu là ở hành cung Cam Mộc, thái hậu gọi nàng đi vào, nói phải dọn dẹp nàng một ít công việc cần chú ý.

Đến nơi đó, Miên Kỳ phát hiện cùng ở trong phòng còn có Táp tần, cùng bây giờ được phong làm chiêu dung Triệu Truyện Đình.

Táp tần tính cách táo bạo, Triệu Truyện Đình lại nhã nhặn, nhưng đều là đệ nhất, đệ nhị sủng phi trong cung.

Hai người xem Miên Kỳ đến nói xin cáo lui, nhưng thái hậu lại không cho các nàng lui, ngược lại hướng về phía Miên Kỳ nói cái gì, bên trái hoàng thượng làm sao thích nàng, bên phải người mang thai long duệ thân thể quý trọng phải coi chừng, nói Táp tần cùng Triệu Truyện Đình ở một bên mắt đều đỏ.

Kỳ thực khi đó hoàng đế bắt quả là ở một lần ngẫu nhiên điểm nàng đến thị tẩm, không biết thế nào nàng liền vì đêm đó mang thai.

Miền Kỳ cũng không biết nàng là ngã tà môi, còn là đụng phải đại vận, (ý nói may mắn liên tiếp) nói chung khi đó trong cung con nối dòng còn thừa thớt, nàng mang thai, hoàng thượng lập tức tấn nàng thành phương nhu, nói nàng ra ba tháng, thai vững vàng, cho nàng phân vị phụ nhân cũng được.

Đoạn thời gian đó là lúc nàng và hoàng đế vui vẻ nhất, hần thường đến trong phòng nàng, còn mang nàng đi kỵ mã, cẩn thận đem nàng ẵm mã lại hộ vào trong ngực. . .

Khi đó nàng đối hoàng đế là có hảo cảm, nhưng khi nàng trượt thai, hần đối với nàng giờ mặt quá nhanh, nàng đối với hần mới tâm rét lạnh.

Nàng trượt thai, là bởi vì có một ngày, Hương Lan phục vụ trong phòng nàng, cầm tới một loại ám hồng sắc ti trạng đoá hoa, nói là chỗ này Cam Mộc dân chúng pha trà uống, có thể chống đỡ cao nguyên khí lạnh sinh ra không khỏe.

Miền Kỳ bởi vì mang thai thân thể yếu, đến cao nguyên đã bị các loại không khỏe hành hạ đến thân thể khó chịu, khi đó vừa nghe đã vội vàng để nàng ta mang đến, uống một chung, không lâu sau, bụng dưới liền đau đớn không chịu nổi, sau đó liền rơi xuống hồng. . .

Đội Miên Kỳ tỉnh lại, tìm Hương Lan, phát hiện nàng đã thất cổ đoạn khí.

Nàng chết rất dữ tợn, y phục chẳng hề giống như tự nguyện nhận lấy cái chết, ngược lại giống như bị người giết người diệt khẩu.

Cũng là một cái mạng.

Hải tử của nàng cùng Hương Lan hai cái nhân mạng đều chết, người giết đây kia vì chính là không cho nàng sinh hạ long duệ sao?

Có thể hành sự tàn nhẫn như vậy ước chừng chỉ có Táp tần cùng Triệu Truyện Đình hai người.

Sau lần Thái hậu triệu kiến, nàng liền thành kẻ bị hai nàng ghi thù, nàng lại không cho là đúng, cũng không có nói ra tương ứng cảnh giác, không nghĩ tới dĩ nhiên. . .

Miền Kỳ cầu hoàng đế điều tra việc này, thời điểm đó hoàng đế ước chừng là ghi hận nàng để mất hải tử, không chịu phái người điều tra.

Nàng khi đó thực sự là ngu xuẩn!

Lại không nghĩ ra hoàng đế trước ôn nhu đối với nàng như thế nào một đêm giống như thay đổi một người khác, từ từ nàng mới hiểu được, hoàng đế đối với nàng tốt, hoàn toàn là bởi vì bào thai trong bụng nàng, căn bản không phải thích nàng. . .

Thu hồi ký ức, Miên Kỳ nhắm mắt lại, bởi vì trên dưới xóc nảy, khóe mắt nàng một hàng lệ bị văng ra ngoài.

Nữ nhân trong cung, có thể dựa vào chỉ có bản thân, nàng đơn thuần quá, nhưng hoàn hảo bây giờ nàng hải lòng dấn dập bản thân.

Cổ kiệu đi một lúc, Miên Kỳ cảm giác tiếng hít thở tiểu thái giám đều nặng, vì vậy nàng hạ lệnh xuống nghỉ ngơi một hồi lại đi, tiểu thái giám vội vàng liền thanh tạ ân.

Hạ kiều, Miên Kỳ hạ cổ kiệu, nàng nhìn Tiểu Thủy cừờ ra, vừa định ngay tại chỗ ngồi xuống, chậm một chút bị cổ kiệu điên được toan điệu hồng.

Đồng Ngữ đột nhiên nói, "Chủ tử cẩn thận bị lạnh." lấy ra đệm lót thêu hoa quyền tình xảo.

Miền Kỳ xem tấm đệm tuy rằng hình dạng giản đơn, nhưng thêu cực kỳ đẹp mắt, là hiếm thấy song mặt màu tú, bởi vậy xoa tay cho biết không muốn ngồi, nhặt lên giao cho Đồng Ngữ, khen: "Đồng Ngữ tú công thật tốt, trước kia là ở nơi nào?"

Đồng Ngữ khẽ cười, có chút ngượng ngùng, "Hồi bẩm tiểu chủ, nô tỳ nguyên là lãnh sự cung nữ thủ hạ của thượng phục cục Ti Y đại nhân."

Miên Kỳ vỗ tay tán thưởng, mắt cũng đột nhiên sáng ngời, "Nghĩ không ra bên cạnh ta lại có người tài ba như thế."

Đồng Ngữ ngại ngùng cười cười.

Ngày hôm qua Miên Kỳ đến Vũ Châu các, liền thấy mặt hai người quen thuộc, một là thê sống chết cứu chủ An Xảo, một người chính là Đồng Ngữ.

Tối hôm qua nàng còn không nghĩ ra, đời trước đường đường ti phục cục đồng ti phục sao lại thành chương sự cung nữ bên cạnh một tần phi nhỏ nhỏ như nàng?

Trải qua tối hôm qua một phen quan sát, Miên Kỳ xem Đồng Ngữ hành sự thoả đáng, nhưng nàng không nhiều tương, chỉ cho rằng hay là năm đó thượng phục cục cái kia Đồng Ngữ, cùng bây giờ Đồng Ngữ chỉ là có nét giống nhau.

Thẳng đến vừa mới nàng xem thấy nàng tú phương khăn tay không phải là tục vật, mới nhớ tới bèn hỏi, thế mới biết nàng thật nguyên là lãnh sự cung nữ Ti Y ti.

Đó là phát sinh trước một năm lúc Miên Kỳ chạy ra cung một việc.

Một lần cung yến hoàng đế bởi vì thấy chúng phi tần lễ phục xinh đẹp bất phàm, kêu người đến hỏi, mới biết chế tác một lượng lớn lễ phục này đều là xuất từ lão tự thượng phục cục Ti Y.

Hoàng đế phái người kêu vị này Đồng Ti Y đến, nàng nói lên tâm đắc chế phục thao thao bất tuyệt, khiếp sợ mọi người, hoàng đế liền cho nàng làm thượng phục cục thượng phục, thượng phục tiền nhiệm xem hiểu được người này có thể thay mình, cũng rất cục toại nguyện từ quan hồi hương.

Cái này kinh diễm hoàng đế, phá cách cất nhắc thượng phục người chính là Đồng Ngữ. Đây cũng là tại sao Miên Kỳ đối với nàng có ấn tượng.

Miên Kỳ tinh tế nghĩ kĩ, Đồng Ngữ niên kỷ chừng hai mươi, tuổi còn trẻ liền làm lãnh sự cung nữ, tất nhiên là rất có khả năng, nhân vật này không ở thượng phục cục khổ tâm kinh doanh, đạt quang vinh đăng cao vị, lại tới Vũ Châu các, chẳng lẽ là phạm vào cái gì sai, bị chuyển tới?

"Nhìn tay nghề người cùng thái độ làm người hành sự, ta đoán người nhất định ở thượng phục cục biểu hiện không tệ đi? Như thế nào sẽ đến chỗ ta Vũ Châu các?" Miên Kỳ giống như làm bộ không chút để ý hỏi thăm Đồng Ngữ.

Nàng vừa hỏi, Đồng Ngữ không khỏi có chút thương cảm, nhưng mà cũng không có tàng tư, nói thẳng cho Miên Kỳ, "Ti Y ti Vu chương ti là ân sư đề bạt nô tỳ, ba tháng trước, Vu chương ti sinh một hồi bệnh hiểm nghèo, chỉ sợ không lâu sau sẽ đi, sau đó Vương thượng phục cùng nô tỳ nói, nếu Vu chương ti lần này không qua nổi, liền để nô tỳ làm chương ti."

"Đây không phải là chuyện cao hứng sao?" Miên Kỳ thấy nàng vẻ mặt đau thương.

"Đúng vậy, nô tỳ lúc đó cũng rất vui vẻ, chậm rãi liền nghĩ cuộc sống sau này của mình ở Ti Y thế nào tốt đẹp, được bổng lộc bao nhiêu. . . Càng nghĩ càng tâm đắc, thời gian hầu hạ Vu ti y đang sinh bệnh cũng không tận tâm tận lực. Dần dần, đáy lòng nô tỳ lại còn sinh ra tâm tư đại bất kính, hy vọng Ti Y sớm đi thẳng thiên. . .

Sau lại có một đêm đại tuyết, nô tỳ chiếu cố không chu toàn, lại quên xem xét chăn mền của Vu ti y, sáng sớm ngày thứ hai, nô tỳ thăm Vu ti y mới thấy thân thể thật lạnh! Nô tỳ lúc này mới ý thức được bản thân chỉ lo vui vẻ, quên mất ân sư, gián tiếp khiến Vu ti y chết rét. . .

Sau, nô tỳ chạy đi cùng thượng phục đại nhân nói rõ việc này, thượng phục đại nhân nhân từ không trừng trị tội nô tỳ, nhưng nô tỳ lại không còn mặt mũi lại đứng ở Ti Y ti, mới hướng thượng phục đại nhân thỉnh cầu ly khai Ti Y ti. Thượng phục đại nhân lại nói thả ta đi ra hai năm, nếu như sau đó muốn trở về, nàng lại ra mặt nghĩ biện pháp khiến ta trở lại. Nô tỳ không thể làm gì khác hơn là đáp ứng đại nhân, đại nhân mới đến thượng cung cục sai người để cho ta tới Vũ Châu các."

Cái này là được rồi!

Miên Kỳ dựa theo lời nàng nói suy đoán, Đồng Ngữ vẫn là cùng đời trước đồng dạng số phận, nàng ly khai thượng phục cục vài năm, nhưng cuối cùng vẫn là đi trở về Ti Y, cũng không lâu lắm rồi Thượng phục đến niên hạn tấu xin xuất cung, hoàng đế xem Đồng Ngữ là một nhân tài, liền đề bạt nàng làm thượng phục, đúng ngay lúc lão Thượng phục ra cung.

Đồng Ngữ bất quá là lúc ấy có chút lòng tham mà thôi, ngược lại không phải là chuyện gì không thể tha thứ, bản thân vẫn là một người tâm địa thiện lương.

Lão Thượng phục nhìn rất chuẩn, việc Vu ti y tạo thành bóng ma rất lớn trong lòng Đồng Ngữ, cho nên bây giờ còn không muốn trở về, một ngày nàng thông thấu, liền còn có thể trở lại thượng phục cục.

Miên Kỳ nghĩ, nàng giúp người thành đạt, đến lúc đó Đồng Ngữ làm thượng phục, nàng cũng coi như có một đường mạng giao thiệp y theo tri.

"Người nói người chưa cho Vu Ti Y thêm chân, mới khiến nàng qua đời, vậy ta hỏi người, Đồng Ngữ, người lúc trước cho Vu ti y đắp mấy cái chân?"

"Bẩm tiểu chủ, là ba trương."

"Vậy được rồi! Vu ti y một đêm kia thế nhưng ngủ ở sương phòng nữ quan Tì Y ti?"

Đồng Ngữ khẽ gật đầu. . .

"Người cũng biết? Kỳ cung nguyên là phía trước hướng cơ sở hoàng cung xây dựng thêm mà có. Sáu thượng địa phương sở tại chính là cang hướng cổ cung thất, tuy rằng sửa sang lại mấy lần, lại không đến mức ảnh hưởng phòng bích."

Việt quốc cung thất kiến tạo có cái đặc điểm, chính là mỗi một cái sân chủ sương phòng phòng bích đều là chọn dùng tầng mười sáu quán chú pháp mà thành, như vậy mà thành tường không chỉ có dị thường kiên cố, còn có thể đưa đến tác dụng giữ ấm. Nếu đêm đó Vu ti y ở tại sương phòng Tì Y ti chủ, người đã cho Vu ti y đắp ba tầng chăn bông, thế nào còn nói nàng là đồng chết?"

Miên Kỳ dừng một chút lại khuyên nàng, "Người có sinh lão bệnh tử, Vu ti y mất đi, không phải là bởi vì người sinh ra lòng tham lam hại chết, là mạng nàng không tốt. Người bởi vì sinh ra một ít tâm tư không tốt, đã đem cái chết của nàng quy tội đến trên người mình, Đồng Ngữ, người đối với mình khó tránh quá hà khắc, quá không công bình."

Rất khó tưởng tượng Đồng Ngữ vẫn luôn bình ổn, lúc này nghe xong Miên Kỳ nói, biến thành một bộ dáng đáp hai hàng lệ.

Miên Kỳ vỗ nhẹ bả vai của nàng, cũng không nói nhiều.

Cuối cùng, Đồng Ngữ lau hai hàng lệ, đối với nàng cười trừ, "Nô tỳ từng có như vậy tâm tư, thì đâu không phải là nô tỳ hại chết Vu ti y, nô tỳ cũng là tội đáng chết vạn lần. Tiểu chủ không những không trách cứ nô tỳ, ngược lại còn khuyên nô tỳ. . ."

"Người đang nói gì vậy? Quên ngày hôm qua ở bên trong các ta nói gì? Chúng ta là thất ở một cây, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, người nha đầu tâm tư quật, ta đây làm chủ từ không thương người ai thương người." Miên Kỳ hướng Đồng Ngữ tươi cười.

Đồng Ngữ cũng cười, lại khôi phục biểu tình một bộ điềm đạm, an tĩnh đứng ở bên cạnh Miên Kỳ.

"Cứ như vậy đi, ta xem người là người đắc lực, lại so với An Xảo cùng Tinh Ngọc lớn tuổi, biết quy củ hơn, người thay ta hảo hảo bồi các nàng, ngày sau các nàng thành sự, ta tự thả người trở về thượng phục cục."

Đồng Ngữ ngược mắt cảm kích nhìn Miên Kỳ, viên mắt tức thì lại đỏ, "Nô tỳ nào còn dám hy vọng xa vời tiểu chủ phóng nô tỳ trở lại, tiểu chủ nếu để ý nô tỳ, nô tỳ nguyện cả đời hầu hạ tiểu chủ."

Miên Kỳ lắc đầu, "Hiện không cho người trở lại, một là bên cạnh ta đích xác cần người, hai là người trở lại khó tránh khỏi thấy cảnh thương tình, đối với người ngược lại không phải là chuyện gì tốt. Chẳng bằng giao cho thời gian hòa tan thương thế của người, với ta cũng coi là một lợi."

Miên Kỳ cười khổ một trận, "Chúng ta đều đừng nóng vội, là vàng sớm muộn cũng phải phát quang."

"Tiểu chủ thật là một người tốt" Đồng Ngữ tự đáy lòng được tán thán.

"Người nói sai rồi, ta không có tốt lành như vậy." Miên Kỳ nhìn phía bầu trời chim én bay lượn, trầm mặc hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tình Thế

Vừa về tới Vũ Châu các, Miên Kỳ liền đem Tinh Ngọc, An Xảo gọi vào trong phòng, An Xảo đứng gần cửa canh phòng.

Miên Kỳ mở miệng, "Hôm nay chuyện ta ở trong cung hoàng hậu bị Táp tẩn làm nhục, Tinh Ngọc còn chưa biết, lát nữa An Xảo kể lại cho người rõ. Các người phải xem như chuyện này không có phát sinh qua, nếu những ngày này nhìn thấy người Sáng Tề cung, vô luận đối phương khiêu khích thế nào, các người cũng phải tắt cung tất kính, đừng để phát sinh tiếng gió không cần thiết. Ta mặc kệ các người làm như thế nào, các người phải để cho cung nhân phía dưới biết đây là ý tứ của ta, nhưng không thể hiện rằng ta yêu cầu vậy, về phần Quan Đức Khai Đồng Ngữ phụ trách đi nói."

Ba người nhún người hành lễ đáp ứng, tự tán đi làm việc.

Nàng nửa dựa vào ở tháp trên, nghiêng nhìn trong bình cắm một đóa hoa xuân.

Ngày hôm nay vừa qua, còn có sáu ngày, tân phi tẩn bắt đầu thị tẩm.

Đến lúc đó hoàng đế hàng đêm ủng xuân miên, hán vẫn chưa tới hai mươi lăm tuổi, đang thời điểm chính trực, không lo hán tìm không ra mấy người đặc

biệt yêu thích, đến lúc đó Táp tần sẽ dời lực chú ý khỏi người nàng, nàng mới có cơ hội.

Còn lại sáu ngày sẽ thập phần then chốt, nàng không cho phép bản thân hoặc bất luận kẻ nào trong Vũ Châu các phạm lỗi, nên mới vừa rồi nàng đặc biệt căn dặn ba người bọn họ.

Đi qua hai ngày quan sát, nàng phát hiện bản tính người trong cung cùng kiếp trước không chênh lệch bao nhiêu, người đều giống nhau, như vậy chuyện sắp xảy ra cũng tất nhiên là như nhau.

Như vậy rất tốt.

Lúc này Đồng Ngũ đẩy cửa mà đến, "Tiểu chủ, nên dùng cơm trưa."

Nàng gật đầu, "Vừa lúc cũng có chút đói bụng, lúc mới trở về nhìn bầu trời liên âm, hiện bên ngoài trời mưa?"

"Thưa phải, tiểu chủ thực sự là thần cơ diệu toán, bên ngoài đang rơi xuống hạt mưa nhỏ." Đồng Ngũ cười đáp lại.

Miễn Kỳ bị câu khen tặng của nàng chọc cười, phiền nhiễu đều tan biến, "Vũ Châu các chia đông cùng các, tây thiên các, đông các có ba tầng, ta từ trước đến nay còn chưa đi qua bên đó, ngộ thiện đi đông các ăn, vừa uống rượu cây mơ vừa ngắm mưa phùn."

Đồng Ngũ trầm nghĩ ban ngày tiểu chủ ở chỗ hoàng hậu bị nhục, giờ đi hít thở không khí cũng không có gì không tốt, vì vậy lĩnh mệnh, gọi người mở thiện ở đông các.

Một lát sau, Miễn Kỳ đi tới sân phơi đông các, chỗ này vốn không lớn, nhưng sân lại rộng rãi, bày ra bàn gỗ trên hai tờ mạ vàng hoa, còn có thể lưu lại bên trái, trung, bên phải ba chỗ đứng.

Miễn Kỳ ngồi xuống bên bàn, Đồng Ngũ với ngân châm thử qua bữa ăn, theo như Miễn Kỳ yêu cầu lấy một mứt táo nếp may bánh bột mì, một chén tổ yến, mấy thứ mê ăn sáng mùa mới cho Miễn Kỳ, lại cho Miễn Kỳ một ly rượu cây mơ, như vậy một phen, thức ăn trên bàn lại giống như chưa bị động qua.

Miễn Kỳ sức ăn không lớn, nhìn thức ăn lãng phí trong lòng nghĩ đáng tiếc, "Thức ăn bàn này các người xem có cái gì thích ăn liền lưu lại, cùng ta cùng nhau ăn, còn dư lại các người đưa cho Quan Đức Khai một ít, lại phân cho tiểu nha hoàn, tiểu thái giám."

"Tiểu chủ không thể a, cái này là thức ăn của ngài, các nô tài tự có cái ăn của nô tài. Ngài ăn không hết chỉ có thể đổ sạch, nếu đem phân ra, để kẻ có dạ tâm biết, nói tiểu chủ cùng các nô tài ăn, là hạ nhục tiểu chủ."

"An Xảo tỷ tỷ, cái này không quan trọng, trước đây chúng ta ở quý phủ, tiểu thư cũng phân cho chúng ta cùng thực." Tinh Ngọc giải thích.

Đồng Ngũ đứng ra khuyên, "Tinh Ngọc, An Xảo nói rất đúng, trong nhà tiểu chủ cùng hoàng cung không so được, trong cung này bất sai lầm hơn, nếu có người bắt được căn cứ chính xác tiểu chủ cùng nô tài chia thực, lại thêm nắm thêm muối nói ra chính là tiểu chủ rước lấy phiền toái không cần thiết, sẽ không đáng."

Miễn Kỳ ngẫm lại, ngoại trừ ba người Đồng Ngũ, Tinh Ngọc, An Xảo là nàng có thể tin tưởng, người khác thật đúng là đều không chắc chắn, nếu là tiền thưởng thì còn hợp chút, "Cũng được, quên đi, vậy ba người bắt đầu ăn đi, không để người khác biết là được."

An Xảo có chút hơi khó, vẫn không nhúc nhích, nhưng Tinh Ngọc lưu loát đi lấy chén đĩa cho ba người đến, Đồng Ngũ nhìn ra tâm tư An Xảo, "Hào ý tiểu chủ người không nhận? Bên này địa phương cao, những người khác nhìn không thấy, phía dưới không có mệnh lệnh không dám đi lên, người yên tâm cùng nhau ăn đi."

An Xảo lúc này mới ngồi xuống, ba người chia còn dư lại một bàn cơm nước ăn. Chủ tử cái ăn so với nô tài thật là tốt hơn gấp trăm lần, trong lòng An Xảo vừa ăn vừa cảm động ân đức Miễn Kỳ, hai người khác tự nhiên cũng giống nhau.

Miễn Kỳ một mình rót thêm một ly rượu, sau đó đem vị rượu nguyên lành uống thẳng một hơi, thể hội rượu trong lại lạt vừa chua xót, không khỏi khiến nàng ứa lệ.

"Tiểu chủ cẩn thận chớ mê rượu, chậm rãi uống, coi chừng dễ dàng say." Tinh Ngọc cách Miễn Kỳ gần nhất nhắc nhở.

Miễn Kỳ nghe xong lời của nàng, quả nhiên chậm lại, mưa nhỏ điểm đánh vào trên mặt, nhẹ nhẹ mát, khiến thần kinh luôn bị buộc chặt từ lúc trọng sinh đến nay trầm tĩnh lại, nàng uống rượu tốc độ chậm rãi lại mất không, cảm giác say cũng tiềm nhiễm cấp trên. . .

Một tầng lớn không biết là áng mây còn là màu vụ gì đó trôi qua đi, Miễn Kỳ say nhìn một vòng, hỗn loạn lại không biết bản thân ở chỗ nào.

Bốn phía không người, chợt nghe một hương khí không biết tên, nàng không thể làm gì khác hơn là hồn hồn ngạc ngạc theo hương khí đi phía trước, đi ước chừng một khắc, chợt nghe thấy liên tiếp thanh âm nam nữ, nàng cảm giác không tốt bật người xoay người muốn chạy trốn.

Đội nàng trở lại, thanh âm lại đến trước mặt Miễn Kỳ, hồng la màn trên giường, nhưng thanh âm nam nữ lại như có như không?

Miễn Kỳ vội vàng cầm tay áo trên giường, lại xem thấy trên cánh tay mình có cái gì tay áo? Nhìn trên người mình, nàng lại càng hoảng sợ, ngoại trừ cái yếm cùng tiết khố cái gì cũng không có mặc.

Nàng sợ đến trong mộng quát to một tiếng, hồi tỉnh lại, trợn mắt xem khung cảnh chung quanh, mới thở hổn hển ngồi xuống.

Tinh Ngọc nhanh lại hỏi nàng có việc không, Miên Kỳ lắc đầu, chỉ nói khát, để cho nàng mang nước đến.

Nàng làm sao sẽ mộng như vậy?

Miên Kỳ không suy nghĩ thêm nữa, uống nước Tinh Ngọc bụng mới đỡ thanh tỉnh chút.

"Tiểu chủ buổi trưa uống nhiều rồi, ba người nô tỳ hợp lực đem ngài từ đông các trở về phòng trong, không nghĩ tới tiểu thư ngủ một giấc lâu như vậy, sắc trời sắp tối mới tỉnh lại." Tinh Ngọc thu hồi cái chén.

"Đúng là ngủ lâu thật, người đỡ ta đến gian ngoài ngồi một chút, đem quyền sáng sớm nhận được cho ta."

Miên Kỳ để Tinh Ngọc nâng đỡ đến thư phòng bên ngoài, ngồi vào chỗ của mình.

Nàng buổi sáng chỉ là nhìn một lần, hiện cần thận đem công báo tự thứ nhất chiếu dung đến người cuối cùng, Miên Kỳ nghĩ, trong cung này phi tử nhiều như vậy, nhưng chỉ có một là dưới một người, trên vạn người.

Không phải là Miên Kỳ mơ ước hậu vị, thật sự là hoàng hậu Trương Dịch Thu hiện tại ba năm sau sẽ hưởng tiêu ngọc vẫn, nàng lúc còn sống còn có thể duy trì trật tự hậu cung, nàng nếu đi, đám người Táp tần ở trong cung quá thảo đầu ngoan, đâu còn có nơi sống cho nàng?

Hoàng hậu, không chỉ ở hậu cung có thể phục chúng, còn cần người nhà mình ở trong triều khôi sắc mới được.

Hoàng đế ban đầu đăng cơ ba năm đầu thiên hạ thái bình, không có cái gì đại cơ hội, hai năm sau nhưng ở rất gần tuyền châu sẽ phát sinh tai hoạ, đến lúc đó nàng sớm một năm nhắc nhở cha nàng để cha chuẩn bị là được, khi đó ca ca của nàng cũng vừa qua thi đình, có thể tương trợ cha, nàng không lo bọn họ lập không được công lao lớn.

Ba năm, nàng mặc dù khẳng định không ngồi ngôi hoàng hậu được, nhưng ít ra nàng phải đạt được vị trí có thể cùng Táp tần chống lại, như vậy nàng mới không chỉ có thể tự bảo vệ mình, còn có thể huy quyền phản kích.

Trong trí nhớ của nàng, hoàng đế an bài tân phi tần thị tẩm hơn ba mươi ngày, chiêu hạnh trình tự ước chừng là dựa theo phi vị cao tới thấp tiến hành. Hôm nay nàng ở Ý Hiến điện cân nhắc qua, phía trước nàng ước chừng bốn mươi người, theo như mấy cái phân vị này đến xem, nàng cơ hồ là vô vọng.

Nói cách khác hơn ba mươi ngày sau, hoàng đế mỗi ngày đôi nữ nhân cảm thấy phiền, nội giám bên cạnh hẳn liền sẽ không lại tiếp tục nhắc nhở hoàng đế phía dưới còn có người nào, hoàng đế lại sủng hạnh người cũ, nàng cứ ngồi chờ tuyệt không được sủng hạnh.

Nàng đòi trước đợi hơn một năm mới được một lần chiêu hạnh, lúc này đối với nàng mà nói thực sự quá dài! (kinh khủng)

Ánh mắt Miên Kỳ lần thứ hai đặt ở công báo, dừng lại ở ba chữ "Bố tài nhân". Trong các tài nhân nàng là đẹp nhất, hoàng đế nhất định sẽ mệnh nàng thị tẩm, trên thực tế, nàng nhớ kỹ suốt đời trước hoàng đế lại chỉ đi chỗ Bố tài nhân một lần.

Nàng sợ dĩ vãng kỷ chuyện này, hoàn toàn bởi vì Bố tài nhân là tân phi tần duy nhất khiến hoàng đế không vui.

Đời trước, chuyện Bố tài nhân ở trong cung truyền thành chê cười, Miên Kỳ nghe nói Bố tài nhân này có "thúi" bệnh.

Đêm đó, nàng không biết nói lời gì không nên nói, khiến hoàng đế cực kỳ tức giận, trước khi đi hoàng đế còn nói với nàng, người đã họ Bố, vậy sau này liền "Không" dùng thị tẩm!

Đêm hôm đó hoàng đế mất hứng về tẩm cung.

Miên Kỳ trầm nghĩ, nếu nàng có thể ở lúc hoàng đế trên đường từ tẩm cung Bố tài nhân trở về Vạn Kiềm cung, nghĩ biện pháp hấp dẫn lực chú ý hoàng đế, nhân cơ hội trấn an hoàng đế, nói không chừng liền có hi vọng thị tẩm rồi.

"Tinh Ngọc, Đồng Ngừ đi nơi nào?" Bởi vì không gặp Đồng Ngừ, Miên Kỳ nghiêng đầu hỏi Tinh Ngọc.

"Hồi bẩm tiểu chủ, Đồng Ngừ mang theo tiểu Dĩnh Từ cùng Tiểu Khoan Từ đi lĩnh bữa tối, hiện nay cũng đã trở về, nô tỳ đi nhìn một cái." Đợi Miên Kỳ cho phép, Tinh Ngọc chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Không bao lâu.

Đồng Ngừ vào phòng đến, "Tiểu chủ tìm nô tỳ?"

"Trước đây người ở sáu thượng, có thể nhận thức người thượng công cục?"

Đồng Ngừ cúi đầu suy nghĩ một lúc, đem trí nhớ bản thân về công nhân thượng cung lần nói đến, "Nô tỳ bởi vì từng giúp qua thượng công cục chung tì chế, lưu tì chế đã làm một nhóm cờ thượng, cho nên cùng hai vị đại nhân được cho là nhận thức, cùng lãnh sự nha hoàn phía dưới các nàng ít nhiều quen biết."

"Rất tốt, người giúp ta đi lấy mấy thứ đồ đến. . ."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hương Thuốc

Ngày thứ ba giữa ban ngày, Đồng Ngừ quả nhiên từ thượng công cục đem về ba cái tiểu bảo, ba cái tiểu đục, nửa thất áo cánh ve la, nàng giao hết cho Miên Kỳ, Miên Kỳ thập phần vui mừng.

"Người nói thế nào cùng chung ti chế, lưu ti chế? Không để các nàng nhìn ra cái gì chứ?"

"Bầm tiểu chủ, nô tỳ cùng chung ti chế nói tiểu chủ nghĩ giấu chút châu bảo, tiền riêng trên mặt đất cục, chung ti chế nói dùng cái bảo có lẽ không thuận lợi, nô tỳ giả vờ ngây ngốc nói là tiểu chủ cần. Chung ti chế oán trách một câu, nói chúng ta tiểu cô nương ngay cả tạc cái gạch cũng không biết dùng vật gì, liền đem ba tiểu đao đưa nô tỳ. Về phần cánh ve la này, lưu ti chế chỉ nghĩ là chúng ta phải thêm ở y phục cùng khăn tay, liền thông khoái cho không hỏi nhiều."

"Thực sự là nhờ có người, Đồng Ngừ, ta vốn là cũng muốn đao, lại sợ Chung đại nhân hoài nghi chúng ta dự mưu gây rối, nếu nàng tín nhiệm người như vậy, vậy chúng ta cũng thuận lợi dùng." Được Đồng Ngừ giúp sức, Miên Kỳ nghĩ vận khí đời này của mình thực sự thay đổi tốt hơn.

Đồng Ngừ hàm súc cười cười, "Chẳng biết tiểu chủ cần những thứ này để làm gì? Có hay không cần nô tỳ hỗ trợ?"

Miên Kỳ cũng không có trả lời ngay, chỉ trước phân phó đứng ở tả hữu Tinh Ngọc cùng An Xảo đi đem cửa đóng lại cẩn thận, mới bảo ba người đến gần mình, chậm rãi nói ra kế hoạch bản thân sắp sửa thực hành.

Nàng nói cho các nàng biết, bản thân chuẩn bị những thứ này là vì kết thù một loại hương thuốc, áp dụng những thứ này để hương thuốc phát huy tối đa.

Về phần những chuyện khác nàng cũng không nói nhiều, không phải là Miên Kỳ không tín nhiệm các nàng, mà bởi nàng là tận dụng thời điểm Bồ tài nhân thị tâm, nếu như nói ra, nàng nên như thế nào hướng các nàng giải thích mình biết chuyện tương lai? Cho nên Miên Kỳ nghĩ không nói thì hơn.

Nàng tính toán trong đêm đó lợi dụng hương thuốc tán ra hương khí hấp dẫn lực chú ý của hoàng đế trên đường hồi tâm cung, cho nên cùng ba người nói cần kết thù hương thuốc nhưng thật ra là thật.

Hoàng đế ở chỗ Bồ tài nhân nghe thấy một hồi mùi thú vị, tâm tình khá không tốt, đến lúc đó hẳn nếu là theo hương khí gặp được nàng, hẳn đối với nàng chắc chắn sinh hảo cảm.

Hoàng đế là vua của một nước, mùi hương nào chưa từng ngửi qua? Hương liệu bình thường khó khiến hắn chú ý, hương vị nhẹ lại thiếu phát triển, cho nên Miên Kỳ lựa chọn sử dụng hương thuốc hấp dẫn hoàng đế nhất định phải là vị nùng lại hiếm lạ. . .

Nàng lựa chọn là hương liệu ăng nghe qua ở Tây Vực kỳ hương —— huân lục hương.

Nàng hương này còn có một nguyên nhân, đó chính là nàng nhớ kỹ đồng anm ngự hoa viên có chỗ gọi là Tâm An đình, phụ cận vừa vặn có mấy cây huân lục.

Bây giờ đang là mùa xuân, nàng bắt tay kết hương từ giờ, hơn mười ngày sau, hoàng đế trải qua sự kiện kia, vừa vặn huân lục hương cũng thành thực.

.

Trong Đức Khánh cung, thái hậu vừa nghỉ ngơi được cung nữ đỡ ngồi xuống.

Quần sự gian ngoài mới vừa được điều đến Đức Khánh cung không bao lâu Diễm Thúy cô cô tiến lên quỳ xuống, "Thái hậu nương nương, Long Tiên Hương Duyên Quốc năm nay tiến cống đến rồi, hoàng thượng đặc biệt đưa tới cho ngài một khối."

Thái hậu vừa nghe Long Tiên Hương, tinh thần khá hơn một chút, "Nga? Hoàng đế được mấy khối?"

"Hồi bẩm thái hậu nương nương, tổng cộng được hai khối nữa, một khối cho ngài, một khối cho hoàng hậu, còn nửa khối đưa đến Táp tần."

Thái hậu hừ lạnh một tiếng, "Hư dĩ ư xà!" (ta tra thì nó có nghĩa là phải chịu ủy khuất trước đế vương nhưng phải thuận theo)

Dù sao, trong mắt thái hậu, thế nào đều là hoàng đế không phải, nếu như hoàng đế không đưa cho nàng, thái hậu chắc chắn sẽ nói hoàng đế là lang tâm cầu phế.

Diễm Thúy chỉ nhận thứ được vài chữ, miễn cưỡng đọc một hai tờ nữ giới, hay là nghe người khác đọc, nàng nghe không hiểu thái hậu nói hư dĩ ủy xà có ý tứ gì, chỉ cho rằng là tán dương.

Thái hậu nói tiếp muốn nhìn Long Tiên Hương, Diễm Thúy vội vàng bảo tiểu cung nữ tiến lên đem Long Tiên Hương cho thái hậu xem xét.

Thái hậu trân trọng đem Long Tiên Hương nhìn ngắm một lúc, trong ánh mắt toát ra tán thán,

"Duyên Quốc gặp cạnh biên thù (chiến tranh biên giới), mấy năm trước tân vương Hô Duyên Phi đăng cơ, chỉ là 1 đứa trẻ kiêu ngạo, dám cùng Đại Kỳ chúng ta dùng mảnh lời, nói Long Tiên Hương đã tuyệt (hết). Nếu quả thật tuyệt, vậy lúc này hân hiển lên là cái gì? Ta coi, năm nay hiển lên tỉ lệ so với lúc tiền đế tại vị còn tốt hơn."

Diễm Thúy vừa tới Đức Khánh cung không bao lâu, lại thường tại bên ngoài cung hầu hạ, không biết thái hậu hi ác, thái hậu nói đến trọng tâm câu chuyện khiến nàng kích động, Diễm Thúy cất tiếng đáp, "Thái hậu nương nương, đó là ngài không biết, nghe người đưa Long Tiên Hương nói, hương này thật đã tuyệt, chỉ là hoàng thượng chúng ta năm ngoái ở biên giới Duyên Quốc luyện binh, khiến bọn họ sợ đến mất mật, năm nay Duyên Quốc quốc chủ liền đem hai khối nửa hương một nãi địa mình cất kỹ đưa tới chúng ta!"

Trong giọng Diễm Thúy đôi hoàng đế rõ ràng sùng bái, thái hậu lại càng tăng tức giận, "Đồ hỗn hào! Ai hỏi ngươi!"

Thái hậu một cước hướng trên người Diễm Thúy đạp đi, Diễm Thúy sợ đến bất chấp quy củ, hướng phía cửa phòng chạy.

Tâm phúc thái hậu Ngô má má vừa dịp tiến đến, thấy thái hậu nổi giận, vội vàng đi tới vỗ lưng thái hậu giúp nàng thuận khí.

"Ai gia còn buồn bực hoàng đế có cái gì hảo tâm, nguyên lai là khoe khoang với ta, vật không đáng tiền, ai gia mới không lạ gì!" Thái hậu nổi khí một trận, hai mắt già nua bình tĩnh xẹt qua một tia giảo hoạt, giọng nói đặc ý phân phó: "Ngươi đem thứ này khiến Ngọc Đức Thuận hướng Ninh phi đưa đi, bảo hân đi nơi ấy cái gì đều đừng nói, chỉ để đồ đặc lại liền đi."

Ngô má má nhận lấy đồ đặc đến dùng giấy lụa đắp lên, sau đó hướng thái hậu thi lễ, mới đi ra cửa.

Ninh phi cùng hoàng hậu thương lượng xong chuyện cho tần phi vài bộ đồ mới, về tâm cung của mình nghỉ ngơi.

Tiểu cung nữ đột nhiên từ nội thất chạy vội đến, "Nương nương, nương nương, hoàng thượng thưởng ngài một khối lớn Long Tiên Hương này, ngài mau đi xem một chút!"

"Nga, thực sự?" Ninh phi có điểm không thể tin tưởng, đương nhiên rất nhanh thì nghi ngờ bị vui sướng mãnh liệt ép xuống.

Nàng bước nhanh vào trong chính điện, chỉ thấy trên đài án đặt một hai quyển lớn nhỏ, nàng đem đồ vật phóng tới hai bên mũi trái phải nghe nghe, có chút tanh hôi lại có chút phạm toan, trong lòng không khỏi đau xót, viên mặt nóng nhiệt, Ninh phi nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

"Là vị công công nào đưa tới? Hân có nói hoàng thượng tổng cộng được mấy khối Long Tiên Hương, thưởng cho vị nương nương nào?" Ninh phi ổn định tim của mình, hỏi tiểu cung nữ.

Cung nữ lắc đầu, "Là Ngọc Đức Thuận công công bên người hoàng thượng tự mình đưa tới cho nương nương, bắt quá hân đi rất gấp, nô tỳ không kịp hỏi."

"Ngươi có công, đây là thưởng cho ngươi." Ninh phi cười từ trên tay lấy ra một chi ngân vòng tay cho tiểu cung nữ, nàng khó có được hào phóng như vậy, mà ngay cả thiệp thân cung nữ của nàng Ngân Hồng nhìn đều có chút đỏ mắt.

Nhưng mà Ninh phi lúc này đâu còn nhớ được quan tâm một chi ngân vòng tay thông thường, Long Tiên Hương này giá trị thiên kim, thực tế so với hoàng kim còn khó hơn được, nghe nói trước đây tiền đế hàng năm chỉ thưởng một hai người, có năm còn không có ai được!

Ninh phi suy nghĩ, hoàng đế đem vật quý trọng như vậy ban thưởng cho mình, vậy đã nói rõ nàng ở trong lòng hoàng thượng vẫn là có phân lượng nặng.

Lúc này đây, biệt khuất cùng buồn khổ của nàng từ lúc Táp tần tiến cung đến nay thoáng chốc tan biến.

Tâm tình Ninh phi không khỏi trở nên tốt, một đêm này, tất nhiên là ăn ngon ngủ ngon.

Bữa tối sau, Táp tần nhận được tin tức, biết được hoàng thượng tự nhiên ban thưởng một khối lớn Long Tiên Hương cho Ninh phi.

Nàng vốn là ghi hận Ninh phi ở Ý Hiên cung hoàng hậu trung chế nhạo bản thân vài câu, hiện lại biết hoàng đế ban Long Tiên Hương cho Ninh phi lớn hơn mình nhiều lắm, trong lòng ngoại trừ phẫn nộ, tăng thêm đỏ kị!

"Nàng xuất thân một nô tỳ, bắt quá là hầu hạ hoàng thượng sớm chút, phân vị mới ở trên ta, về phần những thứ khác, Viên Lộ Hương nàng sao so được với ta Dịch Phụng Xuân! Dựa vào cái gì nàng được ban nhiều hơn ta!" Táp tần ngồi ở trên ghế thấp thiên điện trong cung, trong lòng càng là căm giận khó bình ổn.

Đại cung nữ Từ Ngọc đứng 1 bên, nhỏ nhẹ khuyên giải, "Nương nương, ngài đừng có gấp, nô tỳ coi khối hương này hơn phân nửa không phải là hoàng thượng đưa cho Ninh phi."

"Mới vừa rồi người không phải là đứng ở bên cạnh nghe? Người báo tin nói Long Tiên Hương trong tay Ninh phi là Ngọc Đức Thuận tự mình đưa đi, cái này còn giả được? Hoàng thượng khẳng định len lén cho tiện nhân kia để lại một phần, không muốn để cho người khác biết!" Táp tần trải qua Từ Ngọc đề tỉnh, càng tức giận đến quai hàm cắn chặt, khăn tay trong tay sắp bị nàng xé nát.

Từ Ngọc lòng mi bất động thanh sắc giật giật, "Nương nương, hoàng thượng nếu thật muốn cho Ninh phi liên tục tiếp cho, tội gì phải gạt mọi người? Y theo nô tỳ xem ra, hương trên tay Ninh phi, không phải là thái hậu thưởng thì chính là hoàng hậu thưởng."

Táp tần nghe nàng nói, có vẻ không hài lòng, "Hoàng thượng thường ngày đối Ninh phi chẳng hề thân hậu nhưng phong nàng Ninh phi, để cho nàng ở trong cung đứng hàng đệ tam cũng là sự thật, nhìn như vậy việc hoàng thượng khiến Ngọc Đức Thuận lặng lẽ cho Ninh phi đưa đi cũng không kỳ quái, nói không chừng thật chính là hoàng thượng thưởng cảm nàng!"

"Không chừng là thái hậu cùng hoàng hậu có một người muốn làm tiền Ninh phi, lúc này mới để Ngọc Đức Thuận công công lặng yên không một tiếng động cho Ninh phi đưa đi, cố ý khiến người trong cung Ninh phi nhận thức lầm cái này là hoàng thượng thưởng."

"Được rồi! Người chớ nói chi! Ngọc Đức Thuận công công là tâm phúc bên người hoàng thượng, thái hậu hoặc hoàng hậu tùy tiện có thể dùng? Ta xem a, hoàng thượng cảm động Ninh phi trước đây quản lý vương phủ, hiện lại cùng hoàng hậu giải quyết hậu cung, mới thưởng nàng một khối! Không nghĩ tới Ninh phi cái này tiện tỳ, tâm đắc thành như vậy! Ngay cả hoàng hậu đều cho ta hai chia tính tôi, nàng ở Ý Hiên cung dám chỉ trích ta như vậy!"

Chuyện bị đẩy cực kỳ xa, Táp tần bữa bọn nói cùng một chỗ, cũng giống như đây đó đang lúc thật có cái gì quan hệ nhân quả.

Từ Ngọc xem không khuyên được, lúc đầu không nói gì nữa, thầm nghĩ chủ tử nhà mình cùng Ninh phi thù này xem như là kết, nàng còn là mau nhanh nghĩ cách để chủ tử hết giận là thỏa đáng.

.

Sắc trời tối dần.

Miên Kỳ cùng Đồng Ngữ, Tinh Ngọc, An Xảo bốn người đều đổi lại ăn mặc của thái giám, lặng yên không một tiếng động hướng trong ngự hoa viên đi.

Các nàng tìm một canh giờ, mới từ Vũ Châu các đến được ngự hoa viên tâm an đình, Miên Kỳ hướng phía nam tâm an đình phía nam lục lợi, chỉ chốc lát sau quả nhiên liền tìm thấy cây huân lục.

Miên Kỳ lặng lẽ châm một hộp quẹt.

Tinh Ngọc bởi vì từ nhỏ hầu hạ Miên Kỳ, cũng là trường kỳ sinh hoạt tại vừa châu, nhưng phương pháp kia chỉ biết sơ qua, nàng chỉ là giúp Miên Kỳ giới hộp quẹt đến gần bên, cũng không nhìn kỹ.

Miên Kỳ lấy ra cái bào, cái đục, tiểu đao, bắt đầu hướng Đồng Ngữ cùng An Xảo làm mẫu phương pháp thủ hương.

Nàng đầu tiên là đi vòng qua phía sau cây mặt, cẩn cẩn dục dục cầm cái bào ở vỏ cây tốt nhất bào hạ một lớp da, dùng cái đục khải xuống tới, cầm tiểu đao từ thấp tới cao cắt một lỗ hồng, huân lục cây trung liền rịn ra chút ít chất lỏng, những thứ này chất lỏng không lấy, chỉ đợi mấy ngày sau thành thực ngưng kết cùng một chỗ, mới có thể dùng tiểu đao cắt lấy.

Miên Kỳ xác nhận Đồng Ngữ cùng An Xảo đã rõ, liền mệnh Tinh Ngọc tắt hộp quẹt, kế tiếp bốn người cũng không kịp chia chủ nô, chỉ là thừa dịp ánh trăng, phong phong hòa hòa làm.

Địa phương này vốn là hẻo lánh, bởi vì cây hình xấu xí, phòng chừng ngay cả nội giám quản lý ngự hoa viên đều rất ít quan tâm, chớ đừng nói chi là phi tần đạp cành khô lặn lội tới gần xem xét bọn họ, hơn nữa mấy người Miên Kỳ lại cố ý đem lỗ hồng khai ở nơi kín đáo, cho nên cũng không lo lắng trên cây kết hương bị người phát hiện.

Xong việc, các nàng an toàn trở lại Vũ Châu các đã là canh tư.

Chút lời tâm sự: Ninh phi 1 đời ngu ngốc, là phi vị mà vẫn chẳng rõ chuyện hậu cung bằng 1 phương nhu (tước vị cao nhất của Miên Kỳ kiếp trước) nên chẳng bao lâu sau bị tính kế làm nhục, phải tự sát. Hậu cung vĩnh viễn không có chỗ cho nữ nhân ngây thơ

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Yên Hội

Tháng ba, tháng tư chỉ giao, tiền triều bận rộn.

Các phụ quốc (giống thuộc địa ấy) phái sứ thần hướng Đại Kỳ đưa tới vật phẩm triều cống, ngay cả phiên vương Đại Kỳ cũng mang theo vật tư tiến cống đến kinh yết kiến.

Hoàng đế hôm nay trên lâm triều chính thức tiếp kiến các sứ thần do phía nam Duyên Quốc, đông Lỗ Quốc, tây Đàm Hoa quốc, Tây Thục Quốc, thổ lỗ Lỗ Quốc, bắc Lương Quốc phái tới, còn có Nghiêm Đức vương Dương Duệ, Tín Đô Vương Lục Huân, Đông Bình vương Tề Hải Thành cùng các vương gia khác họ (công thần được ban vương) đến triều phụng.

Tân đế vừa đăng cơ, liền có thể khiến thế lực khắp nơi thần phục, thánh tâm đại duyệt (vui mừng), quyết định tối nay trong cung tổ chức phong yến, hướng sứ thần các quốc gia cùng vương hầu chiêu đãi.

Hoàng hậu cùng Ninh phi ở trong Thẩm Tuyết viên bận rộn an bài, có sáu thượng ti tân, ti nhạc, ti thực, ti đèn ở kỳ tới hoàn thiện công việc tương ứng.

Tất cả sự tình làm thỏa đáng, cách lúc khai yến thời gian không xa, hoàng hậu nhắc nhở người bên trong coi chừng hảo bố trí xong nơi cho cả các phi tần, liền cùng Ninh phi hồi cung diện chính trang đợi dự họp yến hội.

Hôm nay phi tần được tham gia, ngoại trừ hoàng hậu, Ninh phi, còn có Táp tần, cùng tân phong Triệu chiêu dung, Sở tu nghi, Bạch tu dung.

Về phần Chân phi, Đoan quý nhân tuy rằng phi vị không thấp, nhưng xưa nay không thích tiếng động lớn nháo, hoàng đế cũng không có bảo các nàng lại.

Vũ Châu các.

Miên Kỳ bữa tối sớm ăn xong, cầm một quyển sách thuốc Đông Ngự nghĩ biện pháp lấy được dựa vào huân lung chậm rãi đọc.

Quyển sách này rất dày, viết bất quá là thập phần tầm thường y dược thường thức, bất quá là đúng thầy đúng bệnh, đối Miên Kỳ mà nói, đó chính là không tầm thường.

Nàng ngày sau ở trong cung muốn lâu dài, tuyệt không thể tái phạm sai lầm giống như kiếp trước uống canh hồng hoa, còn tạo thành hy sinh không cần thiết, cho nên nàng nghĩ hiểu một ít y lý vô cùng trọng yếu.

Ngoại trừ y lý, nàng còn muốn học một bộ quyền pháp, có lẽ một ít chỉ dùng xảo kinh là có thể chế phục người khác, như vậy sau này nàng trong hoàn cảnh ngặt nghèo, cũng có thể... ít nhất ... Có điểm phòng ngự cùng năng lực tự vệ.

Nhưng mà chuyện học quyền pháp trước phải xem xét lại.

Dù sao hiện nay cũng chưa nghe nói qua có nội giam hoặc cung nữ nào thông thạo quyền pháp, mà nữ tử vừa vào cung, bất kể là phi tần hay là cung nữ, đều là nữ nhân hoàng đế, nàng cũng không thể tìm một người thị vệ đến lĩnh giáo.

Lúc này, An Xảo bụng một thực mâm tiến đến, mặt trên là một ly rượu cất hoa quế, một xấp thủy tinh ba vị tô, mắt nàng nhìn về phía Miên hơi có chút thương tiếc không đành lòng, thờ dài, "Tiểu chủ mỗi bữa ăn ăn ít, hiện lại không ngủ sớm, còn ở lúc này làm mệt mỏi. . ."

Miên Kỳ trực tiếp cầm rượu cất, hút lưu một cái, môi hơi có chút nóng, nhưng mà nàng cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ cảm thấy ấm áp nhìn An Xảo, "Làm khó người đã trẻ thế này còn nghĩ chuẩn bị cho ta những thứ này, ta cũng thật là có chút đói bụng." Nói xong, nàng bắt đầu ăn, mức năm sáu muỗng nhỏ đến trong miệng bản thân.

An Xảo nhìn đáng vẻ Miên Kỳ ăn bánh trôi, che miệng cười rộ lên, cảm giác không gì sánh được đáng vẻ sinh động lúc ăn của tiểu chủ.

"Những thứ này đều là nô tỳ phải làm, làm khó chính là tiểu chủ, còn có thể ở đây an tâm đọc sách. Nô tỳ buổi chiều ở bên ngoài đang lúc làm việc nghe nói, đêm nay trong Thẩm Tuyết viên mở một đại tiệc, nói là hoàng thượng chúng ta vì hoan nghênh sứ thần các quốc gia, cùng mấy người Lý vương gia đặc biệt làm, thật nhiều tiểu chủ không thể đi, đều ở trong phòng bản thân chán ngán thất vọng, nô tỳ xem tiểu chủ ở chỗ này ngồi nhưng thật ra khí định thần nhàn."

Miên Kỳ hơi trầm ngâm chỉ chốc lát, nở nụ cười, " Vốn không phải địa phương ta nên đi, cũng không có gì hay chán ngán thất vọng, có thể đi thì như thế nào, ta cũng nghĩ còn không bằng ở nhà nhỏ bằng gỗ đọc sách tự tại!"

Miên Kỳ rõ ràng nhớ kỹ, đêm yến Thẩm Tuyết viên lần này, sẽ phát sinh một đại sự, có đi không lại không quan trọng, không đi nàng còn có thể ít chút xui.

Nàng ngừng tâm tư, không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu hài lòng thưởng thức thủ nghệ An Xảo đưa đến.

.

Trong Thẩm Tuyết viên giăng đèn kết hoa, nhạc khí biểu diễn không nghỉ, lại có vũ nương nhảy lên cổ vũ.

Bất luận là trước mặt hoàng đế trên đài, hay là trước mặt người khác đều trưng bày món ăn quý và lạ ngọc thực, còn có rượu ngon nhiều năm khô thuần.

Nhưng mà, tham gia yến hội ở trong cung, khác hẳn ở quý phủ, mọi người không dám quá phóng túng.

Nhưng mà có một người cùng bọn họ bất đồng ý tưởng, thường thức rượu ngon ngọc thực không chút kiêng kỵ, chính là một trong các phi tần vương khác họ —— Tín Đô Vương Lục Huân.

Lục Huân lớn nhất bệnh chính là tham rượu hỏng việc, bình thường tư chất mặc dù đàn độn, nhưng phụ thân hắn lúc còn sống để lại cho hắn không ít đặc lực mưu sĩ, hắn y theo dựa vào ý kiến của người khác, có thể chống đỡ tất cả công việc Tín Đô vương phủ.

Lần này là lần đầu tiên Lục Huân vào kinh.

Đất phong Tín Đô vương ở vào tây bắc đất cần sỏi đá, đâu có nhiều mỹ thực cùng mỹ nữ như vậy?

Này đây trên yến hội, Tín Đô vương mới có thể mất điều khiển, một mặt mê rượu, hai mắt cũng không có hảo ý xem mỹ nữ trước mắt, đảo mắt qua lại trên vóc người no đủ của vũ nữ.

Hoàng đế cùng tân khách kính nhau một vòng rượu, lại cùng từng người ân cần hỏi thăm, nói quá buổi nói chuyện, sau đó liền đến phi tần hoàng hậu cùng Ninh phi thay thế chúng phi tần hướng các sứ thần và phi tần vương mời rượu.

Vô luận bất luận trường hợp gì, hoàng hậu đều ăn mặc cực kỳ đoan trang, Ninh phi theo hoàng hậu cùng nhau giải quyết lục cung, đại đa số thời gian cũng là học theo, nhưng hôm nay nàng lại không giống vậy.

Ninh phi mặc một thân lưu màu tán hoa cảm màu phối hợp hung váy, thắt lưng trung hệ chức kim đai lưng, hai cánh tay từng từng kéo thiên sắc yên la khoan mạng, trên đầu cấm điểm thủy quỳên điều sai, trên lỗ tai mang theo là một đôi uyên ương thủy tinh vòng tai, cả người ở dưới đèn nhìn thập phần minh lệ, chỉ từ khí thế ăn mặc, cũng chỉ có Táp tần ở trên nàng, ngay cả Triệu chiêu dung, Sở tu nghi, Bạch tu dung so với nàng trẻ mấy tuổi cũng không bì kịp.

Tự hôm qua nàng được Long Tiên Hương tâm tình cực tốt.

Hôm nay trở lại thay y phục, nhìn y phục trắng trong thuần khiết vốn chọn đã cảm thấy về người lớn, Ninh phi bất tri bất giác thay đổi lại chọn cái này một thân mặc vào.

Lúc đó, Ngân Hồng ở bên cạnh liên tục khen Ninh phi mỹ lệ, nghĩ thầm hoàng đế thấy nhất định sẽ thích.

Nhưng mà hoàng đế liếc nàng vài lần, tựa hồ chẳng hề cao hứng, bắt đầu dĩ trên buổi tiệc kiêng kỵ mặt mũi, không có lên tiếng nói cái gì.

Mọi người đều là nhìn ra hoàng đế hờn giận, Ninh phi mời rượu đến ai, ai nấy chỉ nâng cốc uống, mắt không nhìn Ninh phi.

Tới Tín Đô Vương Lục Huân, hắn không chỉ có chủ động nói chuyện với Ninh phi, lại không chút kiêng kỵ quan sát ngực, lỗ tai, ô phát Ninh phi . . .

"Tín Đô vương say, diu hắn đi thiên điện Thẩm Tuyết viên nghỉ ngơi!" Hoàng đế đột nhiên mở miệng cắt đứt mời rượu, theo tay hắn ra hiệu, hai người tiểu thái giám phía sau hắn tự đi đỡ Tín Đô vương nửa tỉnh nửa say đi thiên điện.

Ninh phi từ lực không cao, bình thường đầu óc còn có chút dùng được, tự nhiên cũng ý thức được sự tình có chút không bình thường, thế nhưng giờ đầu nàng hồ hết loạn cào cào, căn bản vô lực đoán không được rốt cuộc là không đúng chỗ nào.

Ngân Hồng thấy thế vội vàng bước nhanh đi tới, đỡ lấy Ninh phi, thay thế nương nương nhà nàng hướng hoàng đế hành lễ bồi tội, "Hoàng thượng, nương nương say, nương nương cùng nô tỳ cáo lui trước."

Hoàng hậu nhũn mảy, nét mặt một bộ lo lắng quan sát Ninh phi.

Mà Táp tần lại là vẻ mặt châm chọc Ninh phi không thể uống còn có thể hiện.

Hoàng đế nhưng thật ra không nói gì, vẻ mặt không kiên nhẫn phát phát tay, ý bảo chủ tớ hai người lui ra.

Thấy thế, Từ Ngọc vội vàng đưa lỗ tai cùng Táp tần nói vài câu gì, nét mặt Táp tần đại hi, thật đúng tâm ý của nàng.

Một hồi, Từ Ngọc mang theo một gã tiểu thái giám lạ mặt cũng lặng lẽ ly khai buổi tiệc.

.

Ngân Hồng đỡ Ninh phi rời xa điện, cũng dần dần cách xa tiếng động lớn nháo, một ngày an tĩnh lại, cũng chỉ có thể nghe được tiếng gió thổi, cùng tiếng nước nở của chủ tử nàng sau khi say rượu.

Lão nhân nói người say đặc biệt nặng, Ngân Hồng nghĩ đúng là ý này, mới đi 1 lúc, Ninh phi liền ép tới nàng sắp tắt thở, chính mình mệt mỏi không có gì, nhưng nếu là nàng khiến chủ tử vấp ngã ở đâu đó, ngày thứ hai chủ tử tỉnh nàng cũng đừng nghĩ sống, sớm biết rằng lúc ấy nàng liền đánh bạo hướng hoàng đế xin người giúp đỡ . . .

Lúc này chỗ khúc quanh đi tới một người, Ngân Hồng giật mình vừa nhảy, người nọ đến gần nhìn lên, lại là một gã tiểu thái giám.

Tiểu thái giám thấy bên này có người, vội vàng đi tới, "Đối diện phải Ngân Hồng cô nương cùng Ninh phi nương nương? Mới vừa rồi hoàng thượng phái nô tài phụ cô nương đưa nương nương về —— "

Ngân Hồng đại hỉ, thầm nghĩ là lão Thiên thông cảm nàng, cư nhiên nhanh như vậy liền tâm tưởng sự thành.

"Vây làm phiền công. . ." Ngân Hồng nói còn chưa dứt lời, trên đầu đột nhiên "Loảng xoảng ——" bị đánh một cái, nàng hôn mê đi.

Người đánh ngất xỉu Ngân Hồng đem gậy gỗ giấu đi, tiếp nhận Ninh phi lúc này đã say không biết trời đất, hướng người phía sau nở nụ cười một chút.

Tiểu thái giám hướng người này nịnh hót nở nụ cười, cảm điểm một cái yếu đuối Ninh phi, "Tứ Ngọc, chúng ta phải trừng trị nữ nhân này như thế nào ?"

Tứ Ngọc đắc ý nhéo tóc Ninh phi, "Đương nhiên là theo như nương nương chúng ta giao phó đi làm ——!"

.

Yến hội tiến hành đến giờ Ty, ngay cả hoàng đế cũng có chút không chịu đựng được, cuối cùng, lại cùng tân khách nói vài câu xã giao, giống như mọi người cáo lui.

Hoàng đế bởi vì cảm giác say cấp, nên khiến Táp tần điu hẩn về, theo lẽ thường ắt hẳn là trở về tẩm cung Táp tần không cần phải nói.

Trong Thâm Tuyết viên hạnh hoa, lê hoa, hoa đào lại nở, buổi tối đánh đèn càng có một phen ý tứ hàm xúc khác.

Đi đến phụ cận thiên điện ——

"Hoàng thượng, nô tì cảm thấy không khỏe, thực sự không thể đi nữa, không bằng chúng ta liền ở chỗ này nghỉ ngơi một chút. . ." Táp tần một bộ dáng vẻ xấu hổ, tự đứng chọc cho trong lòng hoàng đế nóng lên.

Thâm Tuyết viên là chuyên vì yến khách hoàng thất mà kiến tạo, nội bộ chỉ có ba gian xây ở chung với nhau điện thất, theo thứ tự là một gian chánh điện cùng hai gian thiên điện.

Hoàng đế nhớ tới mới vừa rồi trên yến tiệc, đã từng gọi Tín Đô vương đi thiên điện nghỉ ngơi, nhưng mà nghĩ hẩn sớm nên tỉnh rượu tự ly khai, ắt hẳn không ngại, liền đồng ý đề nghị của Táp tần.

Ai biết hoàng đế dắt Táp tần hướng thiên điện đi, đột nhiên nghe thấy được trong thiên điện động tĩnh ——

Nơi nào đang gián đoạn được truyền ra tiếng nam nhân gào thét, nữ nhân thở dốc cùng ngâm nga, mà giọng của nữ nhân hoàng đế rất quen thuộc.

Táp tần cảm thấy tay hoàng đế đang nắm mình không tự chủ siết chặt, dưới ánh đèn biểu tình hoàng đế càng thêm nghiêm trọng, nàng kêu một tiếng, "Hoàng thượng —— "

Ai biết, hoàng đế hất tay của nàng ra, tước kiếm thị vệ phía sau, dùng chân đạp cửa thiên điện vọt vào. . .

.

Ngân Hồng tỉnh lại đã là giờ dần ngày thứ hai, nàng từ hành lang tạ hạ lá khô đôi ngời xuống, chậm chậm, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng đứng lên tìm kiếm Ninh phi ở bốn phía, nàng là vừa mới tỉnh lại, cách thời gian dài như vậy, ở đâu còn có cái bóng nương nương? nhà nàng

Nương nương đã xảy ra chuyện!

Nàng nhớ tới bản thân đỡ nương nương đến đây, thế lực chống đỡ hết nỗi liền nghỉ ngơi một hồi, tiếp theo tới cái tiểu thái giám nói là hoàng thượng phái tới giúp nàng, nàng cảm ơn thái giám. . .

Sau đó, nàng không một chút ấn tượng. . .

Sờ sờ sau đầu, một trận đau nhức kéo tới, Ngân Hồng lúc này mới ý thức được, bản thân chắc là bị ai đó tập kích!

Không tốt! Nương nương khẳng định có nguy hiểm!

Ngân Hồng lòng như lửa đốt ở trong Thâm Tuyết viên tìm một lần, cuối cùng ở thiên điện trông được đến một vết máu, góc tường lại tìm được trên y phục nương nương xả xuống vài vụn, còn có đai lưng chức kim nương nương tới hôm qua đeo. . .

Thân là tần phi hoàng đế, dưới tình huống nào cũng cần bảo trì đáng vẻ thỏa đáng, hiện tại đai lưng Ninh phi bỏ ở nơi này, y phục cũng tổn hại, nếu như bị hoàng thượng hoặc phi tần khác biết. . .

Nàng bỗng nghĩ đến đêm qua trong tiệc rượu, hoàng đế để Tín Đô vương say rượu ở đây nghỉ ngơi. . . Vây nương nương. . . !

Ngân Hồng nghĩ tới khả năng rất kinh khủng, chợt cảm thấy phía sau lưng lạnh cả người, máu nhưng vẫn hướng trên ót, trong tay nàng nắm bó tiết cùng

đai lưng, liều mạng hướng tằm cung Ninh phi chạy!

Đôi lời: Ta cảm thấy Ninh phi chết không đáng tiếc, dù rằng nàng là bị tính kế. Thân là phi tần vào cung nhiều năm nhất (chỉ sau hoàng hậu) mà ăn mặc lố lăng ngay trên quốc yến, kiểu gì cũng bị hoàng đế chán ghét. Chết sớm lại tốt!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thà Chết

Ngân Hồng đi tới cửa tẩm điện, liền nghe một trận tiếng khóc.

Da đầu nàng tê rần, lão đạo liền hướng trong phòng đi, cửa chưa cầm tấc , Ngân Hồng xông vào trong mắt chính là trên giường phiêu đảng một thi thể!

Khuôn mặt thi thể tuy rằng bị thay đổi hoàn toàn, tuy nhiên không trở ngại Ngân Hồng nhận thi thể này chính là Ninh phi!

Trên mặt đất quý hai người tiểu cung nữ, đứt quãng nước nờ, tiếng khóc mới vừa nãy nhất định là đến từ các nàng.

Không nói đến những tiểu nhân, chỉ nói các đại cung nữ, quân đốc thái giám cũng không biết đi đâu rồi, Ninh phi mặc dù đối với kẻ dưới không được xem như hào, nhưng... ít nhất ... Còn hơn Táp tần kia rất nhiều, hôm nay Ninh phi thi cốt chưa lạnh, cũng đã cây đổ bầy khi tan, trong cung đạo lý đối nhân xử thế thật lương bạc.

Ngân Hồng nhìn thoáng qua thi thể Ninh phi, liền rúc đầu về không dám nhìn nữa, nàng thập phần sợ hãi, từ đối Ninh phi lo lắng, đã trong nháy mắt đối với tánh mạng chính mình lo ngại.

Nương nương đã chết, hoàng đế sẽ xử trí nàng như thế nào?

Nàng không ngừng run rẩy, nàng vốn tưởng rằng đến hầu hạ Ninh phi có thể an ổn sống đến lúc được xuất cung. . . Nhưng bây giờ thế nào biến thành như vậy. . .

"Người rốt cục đã trở về!" Nói chuyện là Sơ Lam cô cô bên cạnh hoàng hậu, nàng lĩnh mệnh lệnh hoàng hậu, ở trong cung các nơi tìm Ngân Hồng một đêm đều không tìm được người, không nghĩ tới nàng hiện nay tự trở về.

Ngân Hồng thấy nàng vừa kinh vừa sợ, "Sơ cô cô, tìm ta có việc gì. . ."

Sơ Lam biết nàng là biết rõ còn hỏi, cũng không nhiều lời, buông tiếng thở dài, "Đi thôi —— đi với ta đến gặp Hoàng hậu nương nương."

Ngân Hồng ngủ bên ngoài trời lạnh một đêm, bị không ít hàn, nghe câu này, cũng không nói gì đi theo, chỉ quay đầu lại nhìn Ninh phi một chút, thấy nàng tử trạng bi thảm, Ngân Hồng đứng là sợ đến trước mắt tối sầm, té xỉu đi.

.

Sáng sớm, Vũ Châu các.

Miên Kỳ vì rèn đức lực cánh tay, cầm một đồ chơi lúc lác ở hành lang trên đầu chơi.

Tĩnh Ngọc mới từ bên ngoài trở về, lướt nhẹ vòng qua hai người cung nữ chạy vội tới trước mặt Miên Kỳ, "Nương nương, Ninh phi hoảng (mất)!"

Miên Kỳ mặc dù đã sớm biết, đột nhiên nghe được tin tức này cũng không lấy làm kinh hãi, nhưng đồ chơi trên tay lúc lác trong nháy mắt bay mất.

Lần trước ở Ý Hiên điện , Ninh phi cũng coi như vì nàng châm chọc Táp tần, theo lý nàng nên ngay mặt hướng nàng ta cảm kích, nhưng thân phận nàng thấp, không nên lên tiếng, thứ hai nàng biết được số phận Ninh phi, nàng ở trên điện diệt uy phong Táp tần, mâu thuẫn Táp tần cùng Ninh phi thẳng cấp, xuất phát từ tự bảo vệ mình, Miên Kỳ không muốn cuốn vào phân tranh của hai người họ, nên mới không có tiếp cận Ninh phi.

Nhưng mà mặc kệ nói như thế nào, hậu cung biến đổi liên tục, Ninh phi từ đầu đến cuối có thể bảo trì mình, cũng không xu viêm cầu thả từ, cũng xem như người có bản lĩnh đáng nể.

"Tĩnh Ngọc, lặng lẽ thay ta chuẩn bị một ít đèn nhang, lại điệp trên dưới một trăm cái chỉ nguyên bảo, sau bữa tối ta nghĩ tế điện Ninh phi." Miên Kỳ nhìn xa xa nơi ở của Ninh phi mờ mờ sáng sớm, buồn nhuộm song má, nàng không đơn thuần là vì Ninh phi mà thương cảm, nàng càng thán trong cung nữ tử mệnh số bấp bênh, một khi vô ý rất khả năng nhìn không thấy ngày mai.

"Tĩnh Ngọc, ngươi có nghe nói Ninh phi chết như thế nào?"

"Cụ thể nô tỳ cũng không biết, chỉ là nghe người ta nói, đêm qua dạ yến xong, hoàng hậu cùng các nương nương khác đều hồi cung, hoàng thượng chỉ lệnh Táp tần nương nương lưu lại bồi ngài đi dạo Thảm Tuyết viên tĩnh rượu, trong lúc đi dạo cũng không biết xảy ra chuyện gì, hoàng thượng lại đột nhiên ban cho Ninh phi nương nương cái chết. . ."

Hoàng đế cùng Táp tần đi dạo, cuối cùng, lại đâm chết Ninh phi?

Miên Kỳ cười khổ phán đoán, nếu Táp tần ở đây, chuyện này nhiều ít cùng nàng không thoát khỏi liên quan.

Ninh phi ở trong cung thân phận hiển quý, nàng được ban chết, trong cung lại không một người rõ ràng nguyên nhân cái chết của nàng, như vậy ngại là cấp trên cố ý đề nặng tin tức giữ kín không nói ra, làm như vậy lẽ nào hoàng đế đang bảo vệ Táp tần?

Không bình thường, Táp tần nếu nghĩ diệt trừ Ninh phi, vì sao còn phải đáp ứng hoàng đế dạo chơi?

Miên Kỳ tuy rằng không rõ ràng lắm chân tướng sự kiện, nhưng từ lời nói Tinh Ngọc mà phán đoán, hoàng đế là nỗi con thịnh nộ, tất nhiên là phát sinh ở lúc Táp tần cùng hoàng đế đi dạo, Táp tần nếu muốn mượn cơ hội diệt trừ Ninh phi, chuyện xảy ra ắt sẽ bị nghi ngờ, cái này cũng thật không hợp tình lý!

Nhưng mà nàng nghĩ như thế nào đi nữa cũng là phỏng đoán cá nhân.

Miên Kỳ nhớ kỹ bên người Ninh phi có Ngân Hồng thập phần tận tâm, nếu ngày sau cơ duyên xảo hợp có thể gặp gỡ nàng, nàng hỏi một chút Ngân Hồng cũng được, mình ở đây đoán mò cũng không được ích gì.

Dùng tâm tư, Miên Kỳ vẫy lui Tinh Ngọc, nhặt lên đồ chơi lúc lắc lần thứ hai, chỉ là lúc này phát ra "Ừ ừ ——" thanh âm chẳng biết tại sao còn hơn trước nhiều vài phần khô sấp.

.

Cùng lúc này, Sáng Tê cung.

Từ Ngọc cùng Tiểu Tín Từ quỳ gối trong chính điện Sáng Tê cung, Từ Ngọc hoàn hảo, chỉ là cúi đầu không dám ngẩng lên, Tiểu Tín Từ thì đã toàn thân không ngừng run rẩy.

Táp tần ngồi ở trước mặt bọn họ, cầm trong tay một đồ sứ trắng năm biện trà trản, muốn uống không uống, một bộ đắn đo nhìn bộ dáng của bọn họ, "Nói! Các ngươi là người của thái hậu?"

Từ Ngọc một câu không nói, vẫn câm lặng, hầu hạ Táp tần nương nương hơn một năm, nương nương gặp phải trắc trở, nàng lúc nào không phải là hiển kẻ lại hiển kẻ? Nàng chân thành như vậy, lại vẫn bị Táp tần hoài nghi nàng là người của thái hậu. . .

Tiểu Tín Từ lại là liên tục dập đầu, khóc sụt sùi, "Nương nương minh giám, nô tài chưa từng có gặp qua thái hậu a, nô tài vừa mới vào cung nửa năm, ngay cả hoàng thượng còn chưa thấy qua!"

Táp tần nghĩ cũng phải, cung thất bên trong cung nàng người nào không phải là ca ca của nàng điều tra rõ tổ tông mười tám đời mới đưa vào, Từ Ngọc là như vậy, Tiểu Tín Từ cũng là, nhưng mà khó bảo toàn các nàng tiền cung sau không bị thái hậu thu mua.

"Nương nương." Từ Ngọc ngẩng đầu lên, "Mặc kệ ngài tin hay không, ta và Tiểu Tín Từ đích thật là đem Ngân Hồng đánh ngã xỉu, chỉ đánh Ninh phi một hồi vì nương nương hết giận rồi rời đi, về phần chuyện khác không có nương nương ân chuẩn cho phép, các nô tài nào dám làm khác. . . Từ Ngọc dám thề với trời. . ."

"Được rồi ——" Táp tần vung khăn tay, cười khê, "Con hát hát hí khúc, trăn ngày chẳng biết phát nhiều ít thề, lại có kia một hồi ứng nghiệm quá? Ta xem lão thiên gia cũng nhận không ra các ngươi đây là diễn kịch hay là thật lòng."

Từ Ngọc nghe xong Táp tần nói, tâm dần dần lạnh, cúi đầu cắn môi không nói thêm nữa.

"Các ngươi là ca ca ta chọn người tới, ta vốn nên tin tưởng các ngươi, chỉ là. . . Việc này thực sự kỳ hoặc." Nói đến chuyện trên, Táp tần lại rất muốn hỏi ý kiến Từ Ngọc, bất đắc dĩ bản thân vừa châm chọc nàng, lúc này nàng thực sự là mặt mặt mũi mũi để cho nàng nói.

Từ Ngọc không phải là kẻ ngu đần, thấy Táp tần rõ ràng không có sinh bệnh, nhưng ngay ho khan vài tiếng, nàng tâm tư vừa chuyển, biết được Táp tần là muốn bản thân giúp nàng phân tích tình thế.

Ở trong lòng đem Táp tần phỉ nhổ một lần, Từ Ngọc rốt cục vẫn phải mở miệng.

Nàng một nhà là được ca ca Táp tần tướng quân Dịch Thiên Ứng cứu, nàng ở tại chỗ này cũng là vì báo đáp đại ân, Dịch tướng quân cũng không phải là vì Táp tần.

"Nương nương, nô tỳ nghĩ chuyện này. . ." Từ Ngọc cố ý dừng lại, coi như đang trưng cầu ý kiến Táp tần xem mình có thể nói tiếp hay không, kỳ thực nàng là không cam lòng, muốn cho Táp tần minh bạch mở miệng mời nàng nói.

"Ngươi. . . Áp ứng làm cái gì, còn không mau nói!" Táp tần vẫn là không có cái sắc mặt tốt.

Từ Ngọc có chút thất vọng, bất quá vẫn bắt đầu đi mở miệng, "Nô tỳ cùng Tiểu Tín Từ lúc rời đi, Ngân Hồng cùng Ninh phi đều đã hôn mê, mà trong tiệc rượu Tín Đô Vương điện hạ vẫn đối với Ninh phi có nhiều quan tâm, nói vậy đã sớm tương ái yếm. Nô tỳ sau khi rời đi, Tín Đô vương nhất định là tỉnh rượu, hẳn phát hiện Ninh phi, lúc này mới đem nàng ôm trở về đi làm chuyện cầu thả như vậy. . . Nương nương lại vừa vận cùng hoàng thượng đi đến."

"Chiếu người nói như vậy, hoàng thượng cho Tín Đô vương một kiếm, tuyệt không oan uổng?"

Từ Ngọc cười nói, "Ngày ấy trong các phi tần đi dự tiệc không ai có cùng Ninh phi kết thù, vậy ai còn sẽ cho người đem Ninh phi ôm đến trên giường Tín Đô vương? Rõ ràng là Tín Đô vương thấy sắc này lòng tham liền. . ."

Táp tần vỗ tay quát to một tiếng, "Đừng vậy, ta cũng nghĩ như vậy, vậy làm sao hoàng thượng ngày hôm qua sau khi phát hiện Ninh phi cùng Tín Đô vương gian tình, đối với ta như vậy bất hảo?" Kiến nghị đi điện trong nghĩ ngơi vốn là Táp tần muốn thừa sủng vô ý nói lên, lúc chuyện xảy ra, hoàng đế đối với nàng thái độ bất hữu thiện, khiến Táp tần thập phần lo lắng hoàng đế nghĩ nàng là cố ý dẫn hắn đi vào trong đó.

"Nương nương quá lo, lúc hoàng thượng ở nổi nóng, Thanh An công công thường ngày hoàng thượng coi trọng đi tới muốn ngăn cản hoàng thượng, hoàng thượng cũng không đem hấn lực mạnh bỏ qua rồi?"

Từ Ngọc minh bạch, khả năng chân chính sự thực không phải là mình nói như vậy, nhưng nói như vậy... ít nhất ... Có thể nhanh nhất trấn an Táp tần tâm tình, nàng gây nừa xuống phía dưới, các nàng sống thế nào đây?

Táp tần vừa nghĩ cũng không có sai, khi đó hoàng đế đang nổi nóng, nàng hy vọng hẳn đối với nàng hòa hảo dĩ nhiên là không thể nào.

Lại hỏi vài câu, mí mắt Táp tần càng ngày càng nặng, đêm qua nàng một đêm cũng ngủ không ngon, hiện rốt cục mệt nhọc, Từ Ngọc đỡ Táp tần đi tắm điện nghĩ ngơi, Tiểu Tín Từ lui ra không nói.

.

Trong hoàng cung hi nói huyền thuyên người , chỉ biết tin tức là Ninh phi được ban chết, ngoại trừ lúc đó người ở tại trảng bên ngoài, lại không người nào biết Tín Đô Vương Lục Huân cũng đã chết.

Mấy tháng sau,tước vị Tín Đô vương được trao cho nhi tử còn ở tã lót của Lục Huân Lục Dần kế thừa, tân vương tuổi nhỏ, không ra hôn, Tín Đô vương phủ công việc toàn bộ giao Vương phi Cao thị quản lý.

Chuyện Lục Huân bị hoàng đế giết yên tĩnh lại, toàn bộ Tín Đô vương hình như cái gì đều không phát sinh, cũng không có truy cầu việc này. Ai biết một năm sau, Tín Đô vương phủ đột nhiên giờ lên phản kỳ, bọn họ liệt kê Cảnh Long đế Tôn Khắc mười hạng tội danh, trong đó liền bao quát giết cha giết huynh một cái tội lớn!

Hoàng đế tự nhiên cũng không phải ngồi không, lấy "Diệt phiên kẻ trộm" làm lý do, mệnh quân đội từ lâu bí mật đóng quân ở Đại Kỳ phía tây chỉ huy tây hạ, ba tháng sau, cơ hồ là không cần tốn nhiều sức lực thu phục thế lực Tín Đô Vương sở hạt ba châu.

Nhưng mà những thứ này đều là nói sau, lúc này hoàng đế đang ở nghiêm gia điều tra việc Ninh phi cùng Tín Đô vương.

Hoàng đế tuyệt không hối hận giết chết Lục Huân loại này kiêu rêu đi điên phiêu, vừa mới hoàng hậu cấp bách tới Vạn Kiềm cung, báo cho hấn tin tức Ninh phi đã tự sát, hoàng đế chỉ cảm thấy ngực muộn đau.

"Không phải là cho người vẫn nhìn nàng? Sao lại tự sát ?"

Hoàng hậu thần sắc toát ra tự trách, "Thái hậu sáng nay phái người nói thân thể không khỏe, cấp nô tì đi Đức Khánh cung, nô tì xem Ninh phi muối muối tuy rằng này giờ không nói gì, nhưng cũng không có cái gì kịch liệt đích tình tự, nô tì cho người xem thật kỹ nàng rồi rồi đi, ai biết nô tì vừa đi, ý chỉ thái hậu nương nương đã đến, cho. . ."

"Ban thường cái gì? Dịch Thu người nói thẳng!" Sắc mặt hoàng đế lạnh lùng.

"Thái hậu cho Ninh phi ba thước bạch lăng, tính tình muối muối thả làm ngọc vỡ không làm ngọc lành, mắt thấy không vì hoàng thượng thủ được trinh tiết, liền. . ." Giọng nói hoàng hậu thấp chìm xuống, không biết có phải hay không khóc.

"Hoang đường!" Hoàng đế nện một quyền ở trên tháp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Hung Thủ

Hoàng đế cơ hồ là đột nhiên biến sắc, khoe môi hân quyền rũ ra một tia cười lạnh, "Trẫm không nghĩ tới lão bà này chuyện gì đều phải cho trẫm một cước!"

"Hoàng thượng, đều là nô tì coi chừng Ninh phi không chu toàn, hoàng thượng nếu như muốn trách tội thì trách tội thần thiếp đi." Hoàng hậu hoang mang quỳ xuống đất, không đành lòng nhìn tay hoàng đế sưng đỏ.

"Bỏ đi, ngươi không sai, trẫm sao trách ngươi." Hoàng đế mặt sương lạnh hừ nâng dậy hoàng hậu, "Chuyện này, hoàng hậu cũng điều tra một đêm, nhưng có kết quả?"

"Hồi bẩm hoàng thượng, nô tì hoài nghi việc này là có người làm khó dễ! Đêm qua nô tì xem Ninh phi vẫn nỗ lực chống đỡ mồi rượu, đã có phần say, lúc đó là Ngân Hồng chủ động tới yêu cầu diu Ninh phi rồi đi, nhưng đêm qua ngài ở thiền điện. . . phát hiện Ninh phi, nhưng không thấy Ngân Hồng.

Nô tì cảm thấy Ngân Hồng nhất định là nhân vật then chốt, nên phái người đi Tuyên Vũ môn, Thần Vũ môn, Triều Dương môn điều tra, thị vệ lại nói chưa gặp qua cung nữ xuất nhập, nô tì suy đoán Ngân Hồng chắc còn ở trong cung, cho nên mới phái Sơ Lam đi tìm nàng."

Hoàng đế ngồi ở tháp trên điểm nhẹ cằm, "Đã ở trong hoàng cung, sẽ không sợ tìm không được."

Tiếp theo hoàng hậu từ trong tay áo móc ra một vật như hộp son vậy, nàng cẩn thận mở ra, bên trong đựng là một ít bột phấn bạch sắc, hoàng hậu cẩn thận trình cho hoàng đế.

"Đây là vật gì?" Cầm ngón trở dính một điểm, hoàng đế tiến đến chớp mũi khẽ ngửi, bột màu trắng có hương vị là lạ kì quái.

"Nô tì là cửa sổ một mặt tường phụ cận ở thiền điện ngửi được hương vị này, Ninh phi mỗi ngày cùng nô tì cộng sự, nô tì đối với nàng dùng mỡ cùng huân mùi thơm cũng hết sức quen thuộc, mùi thơm này tuyệt không đến từ Ninh phi.

Bởi vì phát giác khả nghi, nô tì đem theo hương vị tường phấn tới thái y viện một ít, cho thái y ngửi qua, hần nói mùi này là một loại đến từ dân gian tên mười ba tô xuân dược, thuốc này vì trạng thái khí, vì hương vô hình, thanh lâu có ích rất quảng, phải bảo tồn TRONG đồ vật, hút một ít là có thể làm cho hưng phấn không thôi."

"Trên người Tín Đô vương có phát hiện đồ đựng dụng cụ cất giữ thuốc này?"

"Hồi bẩm hoàng thượng, nô tì phái người kiểm tra thân Tín Đô vương, cũng ở trong ngoài thiền điện đi tìm, cũng không tìm được thuốc hay các loại đồ đặc, này đây nô tì cho rằng không phải Tín Đô vương hạ thuốc, mười ba tô không có đồ vật vô pháp trừ, Tín Đô vương cũng không đủ thời gian vứt bỏ thuốc.

Nô tì cho rằng, nhất định đêm qua có người từ trong cửa sổ đem thuốc thổi vào thiền điện, Tín Đô vương cùng Ninh phi hai người song song trúng chiêu, hương khí cũng mới sẽ tràn ngập tường."

Hoàng đế nhíu mày nghe xong hoàng hậu phân tích, cười lạnh, "Ngươi nói đúng, Tín Đô vương ở đêm yến thượng mới đối Ninh phi có ý định, hần sẽ không sớm biết được mang xuân dược, xem ra việc này ngọn nguồn bên trong so với ngươi, trẫm tưởng tượng còn xấu xa hơn!"

"Hoàng thượng bớt giận, chớ khí đại thương thân." Xem trong mắt hoàng đế đầy tơ máu, hoàng hậu nghĩ hần nhất định là một đêm không ngủ, không khỏi có chút đau lòng.

Sơ Lam cúi một nữ nhân khóc nháo tiến đến, thấy hoàng đế đã ở, nàng vừa quỳ vừa đem nữ nhân kia cũng nhất tịnh đè vào trên mặt đất: "Nô tỳ cho hoàng thượng thỉnh an, cho Hoàng hậu nương nương thỉnh an, nô tỳ đem Ngân Hồng mang đến."

Ngân Hồng mới vừa rồi vẫn chưa từng trước thị, hiện nghe hoàng thượng ở đây, không khóc không làm khó phi thường an tĩnh.

Hoàng đế đứng lên, đến gần Ngân Hồng đang sợ hãi đến một chút đầu cũng không dám ngẩng, lạnh giọng, "Ngươi cũng biết ngươi hại chết chủ tử ngươi?"

Ngân Hồng nghe vậy, chợt ngẩng đầu lên nhìn hoàng đế, "Nương nương của ta không phải là bị hoàng thượng ban cho cái chết?"

"Lớn mật! Hoàng thượng thế nhưng ngươi có thể vọng tự phỏng đoán?" Hoàng hậu nghiêm khắc quát bảo ngưng lại, nghĩ đến Ngân Hồng rất có thể là đồng lõa hại chết Ninh phi.

Ngân Hồng thức thời chỉ phải sợ hãi cúi đầu đến, không dám hỏi lại.

Hoàng đế đi tới khoi mào cầm Ngân Hồng ——

Ngân Hồng bị hành động hoàng đế sợ đến theo bản năng lui cổ về phía sau, hoàng đế khí lực rất lớn, đầu cho phép nàng đảo tẩu.

Giằng co một trận.

Hoàng thượng rũ xuống đôi mắt, thân thủ tiện tay lấy xuống trên đầu Ngân Hồng một mảnh lá khô, hần ánh mắt lóe lên một cái, coi như phát hiện cái gì, chính là tư thế không quá ôn nhu từ trước tới sau phủ một lần tóc Ngân Hồng, Ngân Hồng nửa người trên kịch liệt run một cái, trong miệng phát sinh "Xích xích" rất nhỏ thân ngâm, hoàng đế như là dự liệu được như nhau, rút tay về đến nhìn lên ——

Trên tay của hắn lại tràn đầy tiên huyết.

Mà những máu này tự nhiên là đến từ Ngân Hồng. . .

Hoàng hậu cùng Sơ Lam đều có chút giật mình, nhất là Sơ Lam đặc biệt nghĩ không thông, mới vừa rồi nàng ở cạnh Ngân Hồng lâu như vậy, nàng thế nào cũng không phát hiện đầu Ngân Hồng lại là có thương tích!

"Vừa mới, lúc trầm gương lên cầm Ngân Hồng, vẻ mặt nàng kinh khủng là hợp lý, mà khi trầm từ trên đầu nàng thủ lá cây, trên mặt nàng trái lại hiện ra trong nháy mắt vẻ co rút đau đớn, trầm buông tay ra, nàng biểu tình trái lại thư giãn, cho nên trầm đoán rằng trên đầu Ngân Hồng bị thương, trầm lấy khăn lau, chạm đến vết thương."

Đây cũng là vì sao hoàng đế sau đó lại đang trên đầu Ngân Hồng lực mạnh sờ soạng một cái, cái này sờ một cái, không chỉ có xác nhận trên đầu Ngân Hồng bị thương, cũng ước chừng đoán được thương thế của nàng.

"Trầm xem vết thương nàng diện tích không lớn, thương cũng không khê, lấy hình thể chấp tay công kích bản thân, phỏng chừng đòn này cũng không thể đem mình đánh tới trình độ như vậy, đã không phải là tự mình làm, đó chính là có kẻ xấu đánh ngất xỉu Ngân Hồng, lại đem Ninh phi bắt đi, . . ." Hoàng đế lời hơi ngừng, trong mắt có vài phần thần sắc bi thống cùng phẫn hận.

Hoàng hậu tâm nghi, "Hoàng thượng, vạn nhất nàng là cố ý đem mình đánh ngất xỉu, vậy thì nàng vẫn là nghi phạm?"

"Hoàng hậu lẽ nào nghĩ có người can đảm làm ra việc hao tổn Tín Đô vương cùng Đại Kỳ Ninh phi, sẽ có tử bi vì một nô tỳ lãng phí nhiều thời gian như vậy?"

Thấy hoàng hậu bị hoàng đế hỏi một chút, Ngân Hồng không đợi ai hỏi, bản thân thừa nhận suy đoán của hoàng đế, "Hoàng thượng nói không sai, ngày hôm qua nô tỳ đỡ nương nương vừa rồi yểu huyệt, liền có tiểu thái giám xuất hiện, nói là phụng ý chỉ hoàng thượng, giúp nô tỳ đưa Ninh phi nương nương hồi cung, nô tỳ mới vừa cảm tạ y, liền cảm giác gáy bị người đánh một cái, lúc tỉnh lại phát hiện mình đang ở phía dưới đường hành lang trong đông cỏ khô, bản tâm an nguy Ninh phi nương nương, nô tỳ mặc dù nghĩ đau đầu, lại tưởng bị phong, không có cô thượng xem, nếu không nghe hoàng thượng nói, nô tỳ còn không biết bản thân bị thương, cũng không phải cố ý giấu diếm hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương".

Sơ Lam cũng quỳ xuống bồi tội: "Là nô tỳ ý tưởng quá đơn thuần! Nô tỳ lúc đó thăm nghĩ Ngân Hồng bỏ lại Ninh phi, nhất định là không dám vẫn ở Thâm Tuyết viên, cho là nàng sẽ chạy trốn rất xa, cho nên đêm qua nô tỳ vẫn chưa tìm kiếm ở trong Thâm Tuyết viên."

Hoàng hậu vội vàng ngăn ở phía trước nàng, "Hoàng thượng cũng chưa nói muốn trách người, ngay cả bản cung trước hết nghĩ là Ngân Hồng bán đứng Ninh phi, sẽ chạy ra cung đi, người cũng là nghe theo bản cung mới có thể suy đoán như vậy."

Hoàng đế không để ý hành vi bao che của hoàng hậu, tiếp tục hỏi Ngân Hồng, "Người nhìn thấy diện mạo tiểu thái giám kia?"

Ngân Hồng lắc đầu, "Nô tỳ thấy không rõ, chỗ đó quá mờ, hơn nữa nô tỳ mới vừa nhìn đến tiểu thái giám đó không bao lâu đã bị hôn mê, không kịp nhìn kỹ khuôn mặt. Nô tỳ cho rằng, ngoại trừ tiểu thái giám hấp dẫn lực chú ý nô tỳ, hẳn là còn có người ở phía sau nô tỳ tập kích, nô tỳ mới có thể bị đánh ngất."

Hoàng đế thăm nghĩ, lý giải tình hình Thâm Tuyết viên, lại biết được Ngân Hồng là một mình đỡ Ninh phi hồi cung, lại cùng Ninh phi từ trước bất hòa, tựa hồ chỉ có Táp tần.

Nhưng mà, việc này nửa đoạn trước tuy giống như phong cách Táp tần, về phần nửa đoạn sau, bố trí được kín đáo như vậy, Táp tần chỉ sợ là hữu lực vô tâm, huống chi Táp tần lòng dạ cực cao, chuyện hạ lưu như vậy nàng khẳng định chẳng đi làm, nếu là cách làm đem người đầu đến trong giếng hoặc loạn đao giết chết, vậy hẳn hoài nghi Táp tần cũng không trẻ. (ý hoàng đế Táp tần là kiểu người thù thì giết luôn chứ chẳng vòng vo, ặc, anh hoàng à, vậy mà anh lại sùng người như vậy)

Trầm mặc một lát, hoàng đế chuyển hướng hoàng hậu, đồng quang trung có vài phần giáo hoạt, "Ninh phi nếu chết, hoàng hậu tại hậu cung thiếu một tay, Tín Đô vương nếu chết, Tín Đô vương phủ mất đi cánh tay, là tối trọng yếu, mặc kệ trầm là giết hay là làm Tín Đô vương bị thương, Tín Đô vương phủ đều sẽ phản bội, nói như vậy đứng lên, Dịch Thu, người nói người ở sau lưng giờ trò, đến tội cùng hiểm nghị của người nào lớn nhất?"

Mắt hoàng hậu đột nhiên tròn to, trong mắt đáng vẻ khiếp sợ, "Hoàng thượng chẳng lẽ nói chính là. . . Nói là. . ."

Hoàng đế xảo trá cười khê, cùng hoàng hậu liếc mắt nhìn nhau, "Xem ra chúng ta là nghĩ đến một chỗ đi."

.

Ngo thức tỉnh rồi, Miên Kỳ liền bắt đầu ở trong Vũ Châu các tản bộ, nàng bắt đầu từ hôm qua buổi sáng mỗi ngày đều sẽ dùng nửa canh giờ chơi lúc lúc rèn lực cánh tay, sau giờ Ngọ sẽ ở trong viện tử đi một canh giờ rèn lực chân .

Nếu có một ngày đêm, nàng giống như đời trước bị ép lưu lạc ở bên ngoài, có một thân khí lực cường kiện không những để cho nàng tốc độ mau sớm thoát thân, còn có thể giúp nàng ở lúc thiếu đồ ăn nước uống chống đỡ một ít thời gian.

Cho nên nhất định phải rèn luyện!

Đồng Ngũ hôm qua thấy, đã nghĩ tiểu chủ nhà nàng thập phần thú vị, trùng hợp hôm nay đứng bên người Tinh Ngọc, vì vậy cười hỏi nàng, "Trước đây tiểu chủ ở Đỗ phủ cũng là như thế này mỗi ngày đi chuyển đến, đi chuyển đi?"

Tinh Ngọc che miệng theo vui vẻ, "Tự nhiên không phải là, tiểu chủ trước đây tính tình thập phần dịu ngoan, chúng ta Đỗ phủ tuy rằng không là cái gì thư hương thế gia, nhưng phu nhân nhà ta xuất thân danh môn, từ nhỏ đối tiểu chủ là vừa sủng ái lại nghiêm ngặt, tiểu chủ thời khắc tuần hoàn đi không quay đầu lại, ngũ không vén môi, làm sao giống như bây giờ mỗi ngày lại chơi lại đi?"

"Ước chừng là cái này tình thế hoàng cung cái biến một người đi." Đồng Ngũ thờ dài, rồi đột nhiên ra chút sầu não, sau khi tiến cung, nàng mới cảm thấy may mắn bản thân dung mạo bình thường, cùng hoàng đế không mộng tưởng. . .

"A, người mau nhìn, là ai tới?" Tinh Ngọc nhẹ hỏi.

Đồng Ngũ xoay người lại từ xa nhìn lại, nhưng thấy cả người, nữ nhân da trắng nõn từ cửa tiến đến, Đồng Ngũ phản phó Tinh Ngọc đi mời Miên Kỳ.

Đồng Ngũ ba bước cũng làm hai bước tiến lên, gọi tới khách, "Xin hỏi tôn giá xưng hô như thế nào?"

"Tiểu chủ nhà của ta họ Bạch, phân vị là An thị, nghe nói Đỗ phương nhu cũng là người biên châu, đặc biệt đến đây cùng Đỗ phương nhu chào hỏi." Thay thế chủ tử nói chuyện là một tiểu cung nữ dáng dấp tròn tròn mập mập.

"Nô tỳ đã cho người đi mời tiểu chủ, làm phiền Bạch An thị trước cùng nô tỳ đến tiền thính ngồi."

"Không cần khách khí" Bạch An thị cười yếu ớt, thanh lượng không lớn, ngũ âm mềm mại đáng yêu.

Đồng Ngũ hoà thuận cười, mang theo cái một chủ một tớ đi tới tiền thính Ngọc Châu các đại, nàng châm cho Bạch An thị một ly trà Miên Kỳ từ vừa châu mang tới, mới vừa ra phòng, đã nhìn thấy Miên Kỳ hướng bên này đi tới.

"Không biết là vị tỷ tỷ muội muội nào?" Miên Kỳ câu hỏi về mơ hồ mang theo nghiêm trọng.

"Chỉ nói là đồng hương tiểu chủ, họ Bạch phân vị An thị."

Bạch muội muội? !

Miên Kỳ thờ dài một hơi, đáy lòng dâng lên vui sướng, không nghĩ đời này nàng như cũ phong chính là An thị.

Vừa vào nhà, Miên Kỳ đã nhìn thấy Bạch An thị ngồi ở chỗ của khách thời trà nhiệt khí, bạch sắc hơi nước dày trên mi của nàng, càng lộ ra diện mục nàng như tranh vẽ.

Nhưng mà thấy động tác Bạch An thị, Miên Kỳ cùng Đồng Ngũ cũng không say sưa nhìn vẻ đẹp của nàng, các nàng nghi ngờ đây đó trao đổi lên đồng sắc, trong lòng đều là đối Bạch An thị này sinh ra hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: An Thị

Miên Kỳ thoải mái đi lên trước, ngồi ở chủ vị, Bạch An thị thấy nàng đi tới, vội vàng đứng dậy hành lễ, "Tần thiếp gặp qua Đỗ phương nhu."

"Đứng lên đi, ta mới vừa rồi nghe Đồng Ngũ nói Bạch An thị cũng là người biên châu, ta cũng không nghĩ tới biên châu khí hậu ác liệt, lại cũng có thể sinh ra Bạch muội muội khí chất ôn thuận như vậy." giọng nói Miên Kỳ mang theo kích động cùng vui mừng, ánh mắt cũng bất động thanh sắc quét nhìn toàn thân Bạch An thị.

Bạch An thị ngại ngừng xấu hổ nở nụ cười, "Tỷ tỷ mới thật hoa đảm bột sinh trưởng cao quý, tần thiếp chỉ là hoa đại bạch sắc mọc nơi mặt đất, muội muội thật tình thua tỷ tỷ thập phần."

Cái gì cây đảm bột, cái gì tiểu hoa đại, Miên Kỳ nghe được trong lòng không khỏi vui một chút, nàng tỉ dụ sinh động thú vị, người nghe được đều khó mà mất hứng, kiếp trước thời gian nàng kết bạn với Bạch An thị, là lúc bản thân vừa mới vào cung, khi đó nàng còn không phân rõ người khác là tán thưởng hay khen tặng, hiện tại nàng nghe được rõ ràng, nguyên lai Bạch An thị như vậy có thể nói.

"Muội muội quá khen." Miên Kỳ cười cười, tiếp nhận ly trà Đồng Ngũ dâng lên, uống hai hớp, tựa như nhớ tới cái gì, "Được rồi, còn không biết muội muội là người biên châu ở nơi nào?"

"Gia phụ ở biên châu đảm nhiệm Thái Thú, nhà tần thiếp ở biên châu Thường Lư."

Thường Lư là thành phần hoa nhất ở biên châu, cũng là châu phủ sở tại, kỳ thực đời trước Miên Kỳ biết thân phận phụ thân của Bạch An thị, cùng thân phận Bạch An thị Thái Thủ chỉ nữ vừa châu, khi này hỏi chỉ là biểu hiện khách khí, cũng thuận tiện tiêu trừ nghi ngờ đối phương.

"Không nghĩ tới Bạch An thị đúng là thiên kim Bạch đại nhân! Bạch thái thú ở Thường Lư luôn luôn hành sự công chính, được bách tính biên châu kính yêu, gia phụ vẫn thường đi quấy rầy Bạch thái thú, Bạch thái thú đối phụ thân ta từ trước đến nay không nề phiền hà, kiên trì phi thường, lần sau Bạch An thị viết thư nhà, gửi lời ta tự mình hướng Bạch thái thú biểu thị lòng cảm kích."

Bạch An thị vội vã đáp ứng.

Miên Kỳ cười đem trà uống hết, đưa ly trà cho Đồng Ngữ, "Một năm trước ta theo nương đi qua Bạch phủ một chuyến, mười mười lúc đó ở đất trống ăn mặc vũ y phấn hoa nhảy một khúc vũ, thật kinh diễm toàn trường! Được rồi, người xem ta trí nhớ này, thực sự là càng ngày càng không dễ xài, mười mười nhảy khúc vũ tên gì nhỉ?"

Miên Kỳ có câu hỏi này, thật sự là từ lúc thấy Bạch An thị thổi trà bắt đầu nghi ngờ, liền hoài nghi nàng rốt cuộc là có phải hay không thực sự người biên châu, thật hay không Bạch thái thú chỉ nữ?

Tiền la trà là trà tốt nhất biên châu, đều là dùng nước ấm pha, căn bản cũng không nóng, đâu cần thổi?

Nàng hỏi thực tế là xếp đặt hai hàng rào, thứ nhất, nàng là hai năm trước đi qua Bạch phủ, mà không phải một năm trước; thứ hai, thời gian nàng đi, Bạch tiểu thư bị bệnh nghỉ ở trong phòng chưa từng gặp khách, căn bản không có khiêu vũ, cho nên Miên Kỳ cũng không thấy được Bạch tiểu thư đến tột cùng là lớn lên bộ dáng gì nữa.

Nàng nếu đáp sai, vậy chứng minh nàng cũng không phải Bạch tiểu thư thực sự.

Sắc mặt Bạch An thị mất tự nhiên trắng vài phần, nhưng mà cũng không lâu lắm liền khôi phục, nàng cười tươi đáp, "Tần thiếp nói làm sao nhìn tỷ tỷ quen mặt, nguyên lai là Đỗ phu nhân mang tỷ tỷ tới nhà của ta làm khách, chỉ là gia mẫu từ trước đến nay là người thích náo nhiệt, xuân hạ thanh, hạ ngâm hoa, thu thường hoàng diệp, đông đập tuyết trắng, gặp lúc quốc gia có lý sự hoặc có cái gì nguyên nhân đặc biệt, đều thường xuyên yêu mọn có làm chút yến tiệc, biểu diễn tại nhà, các phu nhân tiểu thư nể mặt tham gia không phải số ít, thời gian có chút lâu, tỷ tỷ ký ức đều mơ hồ, tần thiếp trí nhớ này đâu cập trên tỷ tỷ, sợ rằng đã không còn ấn tượng, thực sự không thể chuẩn xác nói cho tỷ tỷ tần thiếp lúc đó nhảy vũ điệu nào, nhưng mà tần thiếp thường là kiếm vũ, khinh vũ, lại biết chút điệu Hồi. . ."

Hào một trả lời kín kẽ lại không mất lễ phép!

Quen mặt, đó chính là khả năng gặp qua, khả năng chưa thấy qua; làm tự hội nhiều, tham gia nhiều người, đó chính là không nhớ ra được có ai khi nào đã tham gia tập hội, tự nhiên càng không nhớ ra được trên tập hội bản thân nhảy khúc nào.

Miên Kỳ nở nụ cười, hôm nay nàng đứng đối Bạch An thị xem như là nhìn với cặp mắt khác xưa, để tránh dả thảo kinh xà, nàng chỉ có thể ngừng lại tra hỏi, hai người nhàn thoai một lúc lâu sau, Bạch An thị đứng dậy cáo từ.

Người đi xa, Đồng Ngữ cùng Miên Kỳ mới trở về trong sảnh.

"Tiểu chủ, khi này Bạch An thị thổi trà. . ." Đồng Ngữ sắc mặt tối lại, hơi hơi có chút bất an.

Miên Kỳ cũng nhíu mày, "Là có chuyện, ta mới vừa rồi đối với nàng hỏi chút chuyện, nếu như là vô tâm trả lời ngược lại cũng thôi, nếu như là có lòng tâm cơ của nàng cũng thật thâm trầm"

"Vậy ngài nói thân phận của nàng có thể hay không. . ." Đồng Ngữ ngập ngừng, không dám tiếp tục nói hết.

Miên Kỳ đi tới vị trí Bạch An thị mới vừa rồi ngồi qua, bưng lên ly trà Đồng Ngữ dâng cho Bạch An thị, phát hiện Bạch An thị một ngụm cũng không uống trà này.

Miên Kỳ hơi mỉm cười, "Cũng không hẳn, có thể nàng chỉ là tâm phòng bị nặng, sợ trong nước trà này có cái gì đó không sạch sẽ, lại không nhìn kỹ chúng ta pha trà, chỉ là dùng cách thổi trà kéo dài thời gian. Nhưng mà so với thân phận của nàng, ta lúc này lại hiếu kỳ nàng tại sao lại đến Vũ Châu các, lần này, ta xem nàng hơn phân nửa chỉ là đến thăm tìm tòi, mục đích thực sự còn không có bại lộ, không bằng liền để nàng tự tại, chúng ta chỉ cần biểu hiện rõ ràng hoài nghi là được."

Đồng Ngữ nghĩ Miên Kỳ nói có lý, gật đầu đáp ứng.

Miên Kỳ cười khò một tiếng, xem ra đời trước Bạch An thị cùng nàng giao hảo, cũng là có mục đích mà thôi, nàng khi đó phi vị vốn là thấp hơn của nàng, như vậy nguyên nhân Bạch An thị cùng mình giao hảo, hơn phân nửa cũng không phải là vì nịnh bợ bản thân, Bạch An thị rốt cuộc đang suy nghĩ gì, làm cái gì, cũng chỉ có thể vừa đi vừa nhìn.

.

Đức Khánh cung đang lúc ban ngày, có quân sự cung nữ từ nội thị cục lĩnh ba vị hương liệu quý báu tốt nhất hồi cung.

Vào đêm, thời điểm trong tầm điện thái hậu dấy lên hương liệu này, thái hậu đang cầm kim móng tay tủa tu kiến.

Một lát sau.

Thái hậu gọi Ngô má má tiến lên đây, "Đỡ ai gia đi qua, ai gia muốn nhìn một chút hiện tại đốt hương gì."

Vừa vặn quần sự cung nữ đi lĩnh hương liệu kia cũng đang ở trong tầm điện, vừa nghe nghe thấy thái hậu muốn xem hương, gương mặt lập tức hiện vẻ vui mừng.

Thái hậu là ai, ngang dọc hậu cung hơn ba mươi năm, coi như là mở một con mắt nhắm một con mắt, lạnh lẽ cũng đem thần sắc vui sướng của cung nữ này thu ở trong mắt, nàng khinh miệt cười cười, im miệng không nói gì.

Đi tới trước huân lô, thái hậu buông ra cánh tay Ngô má má, mặt đầy nếp nhăn trước ngửi một cái, sau đó đứng dậy.

"Hương này là ai lĩnh?" Thái hậu âm lượng không có biến hóa, nhìn không ra buồn vui.

Quần sự cung nữ lĩnh hương kia đáng vẻ vui mừng quý xuống, "Là nô tỳ vì thái hậu nương nương lĩnh đến, nương nương từ trước ngủ không ngon, nô tỳ liền nghĩ vì thái hậu đi lấy ngưng thần tinh khí hương liệu."

"Hảo một ngưng thần tinh khí. . . Hảo một tự chủ trương. . . Ai gia nghe, khí này mà thế nào ngược lại?" Thái hậu khoe miệng liệt một chút, ánh mắt vẫn đục lờ ra tinh quang, "A Ngô, người nói cho ai gia, Đức Khánh cung này lúc nào có tự chủ trương ba chữ này?"

Ngô má má quỳ trên mặt đất, "Là nô tỳ quản thúc không nghiêm, thỉnh thái hậu. . ."

Lời còn chưa nói hết, Ngô má má liền nghe bên tai một tiếng phá không, trên lưng nàng tức thì bắt đầu một tầng mồ hôi, sau đó liền nghe quần sự cung nữ kia kêu thảm một tiếng.

"Cầm chút tục vật có lệ cho ta, cùng Long Tiên Hương so với, quả thực một bầu trời, một chỗ hạ ——" thái hậu cực kì tức giận xi vạ.

Ngô má má nhìn ra tâm tình thái hậu không tốt, vẫy lui mọi người trên điện, nha hoàn cùng thái giám xếp thành hai hàng hai bên lui ra.

Tầm điện lớn như vậy, chớp mắt, chỉ có hai người thái hậu cùng Ngô má má.

"Nô tỳ tự cho rằng. . . Long Tiên Hương của nương nương dùng được thật tốt, giết Ninh phi, chặt đứt một tay hoàng hậu, cũng dễ cho hoàng thượng hôn tự tay giết Tín Đô vương. . ."

Thái hậu hừ lạnh một tiếng, "Người nói chưa dứt lời, vừa nói ai gia càng khí, ai gia biết hoàng đế phải mở tiệc chiêu đãi chư vương, đặc mệnh thượng phục cục Giang ti y len lén đem vũ váy sửa chặt, chính là vì có thể để Tín Đô vương thấy sắc khởi nghĩa, ai gia còn làm cho đem Ninh phi Tín Đô vương nhìn trúng đưa đến trên giường hân, hân thật tốt, trước khi chết phong lưu một hồi, ai gia nhưng thật ra tốn công vô nghĩa.

Mấy người cùng đi với hân vào kinh, vừa nghe đến tin tức Tín Đô vương đã chết, bỏ chạy so với cẩu còn nhanh, mấy cái cẩu này nhất định là bỏ đi xa, đâu còn dám trở về vương phủ bọn họ báo tin? Đến lúc đó hoàng đế tùy tiện cho Tín Đô vương phủ một lý do, Tín Đô vương phủ sao sẽ cùng triều đình đối kháng!?"

"Việc này không được, chỉ ít lần này nương nương mượn cớ ban cho Ninh phi cái chết, mặt khác tác động Tuấn Vương điện hạ, so Tín Đô vương chỉ là vương gia khác họ, Tuấn Vương điện hạ có ích nhiều."

"Được rồi, cho Tuấn Vương phong thư kể chuyện phát sinh lần này, hân nhưng có hồi âm?" Thái hậu đột nhiên nhớ tới việc này.

Ngô má má suy nghĩ một hồi, "Hồi bẩm nương nương, chưa từng."

Thái hậu hơi biến sắc mặt, biểu tình ngưng trọng, suy tính, "Bỏ câu đưa tin truyền ra đã có một tháng, lại chậm chạp không thu được hồi âm, chẳng lẽ là bị hoàng đế phát hiện? Ngày mai lại cho người huấn luyện bỏ câu đưa tin tiến cung một chuyến!"

"Vâng."

.

Đào mắt lại qua mười hai, mười ba ngày, sau việc Ninh phi, hoàng đế không nhìn Táp tần, Táp tần không dám lại chọc giận hoàng đế, chỉ có thể mỗi ngày ở trong cung đem cung nhân trút giận, đối đãi ngoại nhân cũng khó được không gây hấn cùng thù ghét chuyện.

Không có mấy chuyện xấu của Táp tần, Miên Kỳ có thể mỗi ngày an tĩnh rèn đức cùng đọc sách, ngược lại cũng không cảm thấy ngày tháng trong cung gian nan.

Trong lúc đó, nàng đi len lén tra xét huân lục kết hương, bởi vì trong cung khí hậu màu mỡ, đền bù khí hậu bất túc, huân lục hương kết được cũng tương đối khá.

Nàng biết thời gian Bó tài nhân thị tắm ước chừng ở mấy ngày này.

Mặc dù không nhìn được đồng sử, nhưng nàng chỉ ít còn hiểu được phương pháp thủ chu đãi thả bồn, vì vậy Miên Kỳ mỗi ngày phải trong cung bốn tiểu

thái giám thay phiên đi đến chỗ phụ cận Bồ tài nhân, dặn bọn họ một ngày thấy thánh giá liền lập tức trở về thông báo.

Như vậy liên tục qua bốn ngày, đêm nay đi lên lên coi chừng chính là Phúc Hi.

Giờ Tuất , Phúc Hi gõ cửa bên ngoài lao đảo nghiêng ngã chạy vào, bẩm báo Miên Kỳ, hắn vừa mới nhìn thấy hoàng đế từ ngự liền hướng chỗ Bồ tài nhân đi.

Miên Kỳ sau khi nghe xong, mừng rỡ đứng lên, cơ hội tới!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hương Ngộ

Lăng nguyệt tinh không, xuân phong say mê, rền vang tác tác.

Ngồi ở trên ngự kiệu, tâm tình hoàng đế vốn cũng không vui sướng, cảm giác tiểu thái giám khiêng kiệu xóc nảy càng thêm lợi hại, càng tâm phiền ý loạn.

Hắn nhớ tới cung điện bị Bồ tài nhân khiến cho mùi hôi tràn ngập, cùng hắn nói xin cả đời không thị tẩm, tư thái nàng uy hiếp hắn muốn cắn lưỡi tự sát, hắn chỉ có thể nói nàng thực sự là không biết phải trái!

Nếu không phải niệm tình anh cả Bồ tài nhân Bồ tướng quân trong quân đội là một tướng lĩnh đáng giá tài bồi niên kỉ lại thích hợp, hắn làm sao cần phải như vậy?

Người người đều nói, hậu cung đế vương ba nghìn giai lệ, nhưng những cô gái này mười người luôn luôn sẽ có bảy tám người là dựa vào giá trị phụ huynh mà tiến cung, chính hắn đối với những cô gái này không biết được bao nhiêu thật tình, các nàng đối với hắn làm sao không phải là mang theo mục đích tiếp cận?

Hoàng đế cười khỏ, nhưng thật ra khó có được người như Bồ tài nhân, bị cưỡng bách đưa vào cung, lại như vậy trinh liệt, liệu chết không theo, đem cung thất của mình làm thói đến độ đó để đuổi hắn đi, thua thiệt nàng cũng nghĩ ra được.

Nếu như thế, liền trước cứ để mặc nàng, lúc cuối năm ăn tết phần thưởng cho hậu cung, cũng sẽ không thiếu phần Bồ tài nhân, chỉ cần ở trong lòng ca ca của nàng, không cho rằng muội muội của hắn trong cung bị đối đãi không chu toàn là được.

Nhiều hay ít một phi tần, với hắn mà nói không có gì khác nhau quá nhiều.

Hoàng đế tối nay mặc một kiện sắc cảm y ám long văn hắc, là Vĩnh Châu năm nay tân tiến cống thường sắc cảm chế, may là ở trong cung Bồ tài nhân không bao lâu, y phục dính vào mùi hôi không nhiều lắm, bây giờ bị gió mát thổi một trận, đã toàn bộ tán đi.

Bồ tài nhân tuyển tú bị phong ban cho vị trí kháo hậu, bởi vậy đến thời điểm nàng được thị tẩm, cơ bản cung thất cũng không nhiều, hoàng đế lo lắng uy thế ca ca của nàng đang như mặt trời ban trưa trong quần, đặc biệt cho nàng Biện Tiêu quán cách điệu thanh nhã.

Biện Tiêu cung vị trí không được tốt, thiên được lợi hại, Vạn Kiền cung đi ra, dọc theo ngự hoa viên tới nam trắc ngự nói đi một canh giờ mới đến, nhưng mà thắng ở thanh u, một bên là thật cao cung tường, một bên là ngự hoa viên đêm lâm cây cỏ hải, tĩnh thâm vào ruột gan.

Không vui của Hoàng đế chậm rãi giải thoát đi ra.

Hắn thấy dịu dàng tú nguyệt dọc theo riêng quỹ tích trầm luân, chỉ có bầu trời đầy sao treo cao phía chân trời, lục lâm hồng hoa héo rũ héo tàn, năm sau lại nảy mầm mới sinh cơ, có thể nhường cho người không khỏi sinh ra chút hàng năm hàng tháng hoa tương tự, hàng năm hàng tháng người bất đồng thương cảm đến.

Hoàng đế nghĩ tới mẫu phi mình, nghĩ tới phụ hoàng, nghĩ tới tình cảnh khi còn bé của hoàng huynh, Tuấn Vương cùng chính hắn, thậm chí, hắn nghĩ đến lúc bị hoàng huynh cướp đi hồng tát đa hồng bôi từng yêu thích. . .

Tâm tình của hắn càng ngày càng trầm thấp, giống như từ vạn tượng từ từ giảm xuống đến biển rừng vừa đen lại sâu thẳm, tâm tình phóng túng trầm luân, tuyệt vọng nhưng cũng sạch sẽ.

Hoàng đế cắn chặt răng, cố để cho mình tỉnh táo lại, hắn đây là thế nào?

Có lẽ là bởi vì gần đây triều chính bận rộn, có lẽ là bởi vì Ninh phi chết thảm, có lẽ là. . .

Hắn quá tịch mịch chút.

Bình ổn hơi thở một hồi, hắn ý thức được có một hương khí xa lạ từ trong rừng cây truyền ra ——

"Dùng kiệu ——" hoàng đế chợt hạ mệnh lệnh.

Bốn tên thái giám không hiểu bụng cổ kiệu, ngày hôm nay tổng quản thái giám trực ban Quách Thịnh Hải bước lên phía trước, "Hoàng thượng, buổi tối gió mát, nơi đây không thích hợp ở lâu a."

"Quách Thịnh Hải, ngươi có ngửi thấy mùi vị gì không?" Hoàng đế không để ý tới khuyên can, vẫn chỉ chú tâm đến điểm kì lạ vừa phát giác.

Nghe hoàng đế hỏi, Quách Thịnh Hải cong lưng, dùng sức mà đưa mũi, chuyển vòng ở bốn phía ngửi một lần, mới trở về đến phục mệnh, "Hồi bẩm hoàng thượng, lão nô tuổi cao, không ngửi thấy mùi gì cả."

Hoàng đế bệt bệt miệng, hơi có chút không nhẫn nại, do dự một trận, còn là hướng năm người phân phó, "Các ngươi ở chỗ này chờ, trẫm muốn đi một mình một lát, ai cũng không cần theo."

"Thế nhưng hoàng thượng ngài. . ."

"Ai —— ngươi muốn trẫm nhắc lại lần nữa?" Hoàng đế ra vẻ tức giận, cắt đứt Quách Thịnh Hải khuyên ngăn.

Hắn hạ kiệu, đạp cây cỏ dính giọt sương mỏng hướng rừng cây trong ngự hoa viên tiến bước.

Tâm An đình cách ngự hoa viên khoảng trăm bước, nguyên lai ngự trên đường có một cái đá cuối cửa hàng đường đá đi thông Tâm An đình, nhưng bởi vì vết người rất hiếm, này Tiểu Lộ hoang phế đã lâu, cỏ dại mọc thành bụi.

Hoàng đế nguyên là không biết điều này, hắn đi ba bốn mươi bộ, chỉ cảm thấy so với bình thường tìm sắp tới gấp ba khí lực, nhưng mà càng ngày càng đậm hương khí, rồi lại cho hắn lớn lao kích thích cùng cổ vũ, khiến hắn không dừng được, thật xem như là từng bước duy gian, rồi lại từng bước duy kiên.

Đi tới, hắn xa xa thấy một đình, nửa hoang phế trong đình có một ánh nến, thấp thoáng áo trắng.

Hoàng đế mi cốt, hắn từ trước không tin quỷ thần là cái gì, nhưng nếu không phải quỷ, hiện tại thời gian đã tới, còn có ai sẽ ở đây?

Theo hắn biết, trong cung cung phục thái giám, cung nữ, nữ quan cũng không có mặc bạch y, ngay cả cung phi mặc đồ trắng cũng chỉ là số ít.

Chẳng lẽ thật có nữ quỷ bị oan uổng tại đây vắng vẻ không người trong rừng ai oán địa du dương, ám tố bản thân lâm nạn oan tình đi?

Nếu không nàng sao tàn mất hương khí bị thống như vậy ?

Phán đoán như vậy, tâm hoàng đế kịch liệt co rút lại lại lại mở, cái trán thần kinh huyết thịnh thịnh nhảy lên, trong đầu có câu chỉ lệnh yêu cầu mình trở lại, tay hắn cùng chân lại không nghe sai sử, càng không ngừng tiến về phía trước.

Từ lúc làm hoàng đế, thất lưng hệ thương sinh linh an nguy, hắn liền trở nên cẩn thận rất nhiều, tính cách yêu mạo hiểm khiêu chiến bị cố đè nén, hắn lâu lắm rồi không có giống hiện tại đi khám phá nguy hiểm mà thần bí, loại này thể hội cho hắn là khẩn trương, đồng dạng cũng là hưởng thụ.

Một bóng người tới gần Tâm An đình trong bụi cỏ.

Miên Kỳ cùng An Xảo tránh ở nơi nào, vốn có Tinh Ngọc cùng Đồng Ngữ cũng nói muốn tới, nhưng Miên Kỳ nghĩ quá nhiều người cũng không cần thiết, còn có bại lộ nguy hiểm.

Nàng liền khiến Đồng Ngữ giúp nàng chiếu cố Vũ Châu các chư hạ công việc, Tinh Ngọc ban ngày làm một ngày đêm sai, nàng cũng để cho nàng sớm đi nghỉ ngơi không đồng ý cho theo.

"Tiểu chủ, ngài mau đi thôi! Ngài không phải là nhận được tin tức, nói hoàng thượng thấy Bồ tài nhân nhất định không vui sao? Nô tỳ xem thời gian cũng không còn nhiều lắm, ngài nhanh đi trong đình hậu đi, nếu như một hồi hoàng thượng thật bị đưa tới, lại không thấy được người đi, chúng ta nhưng coi như mất toi công." An Xảo bắt đắc dĩ thu quá Miên Kỳ uống xong gạo tẻ táo đỏ hoa quả điểm cháo, xóc lên giữ ấm dùng đoạn mặt tiểu chẩn, đem chén không bỏ vào đến trong hộp đựng thức ăn.

Miên Kỳ lơ đãng lau miệng, cười trở về, "Ngươi muốn cho ta một người cô linh linh địa đi chỗ đó trong đình bị lạnh, còn không có người làm điểm phẩm uống, ngươi khi ngươi gia tiểu chủ ta khờ không được."

Chưa chừng hoàng đế còn muốn cùng Bồ tài nhân nhiều đình lại một trận, nàng cũng không nóng nảy, hắn tới lại đi ra cũng không trễ, nghĩ như thế, bất luận An Xảo thế nào thúc giục nàng, nàng cũng không muốn đi ra.

Nếu như là vậy mua được ngự tiền công công đến bộ thủ hoàng đế tin tức sẽ ở ven đường chờ phương pháp Miên Kỳ thực sự chẳng đáng ném thử.

Tuy rằng nàng không hoàn toàn biết sở thích của hoàng đế, nhưng dấu sao ở đời trước vẫn có khoảng thời gian thân cận, nàng vẫn có thể nhận ra hoàng

để thích những thứ không thực dụng, tỷ như hương thuốc, thi họa, điêu khắc... Hoàng đế còn đam mê săn bắn, thích những chuyện có tính khiêu chiến, cho nên đối với hắn những việc như trên đường khiêu vũ, ca hát chẳng hạn tuy hấp dẫn sự chú ý của hắn, nhưng hắn vẫn chỉ sẽ cảm thấy bình thản không có gì lạ, đều là mảnh khóc của các cung phi tận lực mời sùng.

Cho nên nàng mới ở lúc Bồ tài nhân cùng hoàng đế có hiềm khích, nghĩ đến phương pháp dùng hương mê người.

Nếu như lần này nàng hấp dẫn không được hoàng đế, nàng cũng không nghĩ rằng mình đã phí công vô ích, thứ nhất nàng đã có không ít huân lộc hương mà mình yêu thích, thứ hai nha. . . Nàng chính là có thể ở đêm xuân tươi đẹp ăn được một chén cháo mỹ vị bí chế độc nhất vô nhị của An Xảo, ha ha, nàng cũng coi như không uổng công chuyến này! (sống lại 1 lần nên chị ấy rất lạc quan với cuộc sống)

"Tiểu chủ!" An Xảo khẽ đụng cùi chỏ Miên Kỳ một chút.

Miên Kỳ thu hồi tâm tư, thấy cây rừng cách đó không xa có chút lay động, chắc hẳn là có người vào!

Hít thở sâu một hơi, Miên Kỳ nhẹ nhàng đứng lên, đem y phục làm rối loạn chút ít, để lộ ra một mảnh da thịt tuyết trắng trước ngực, đem làn váy kéo xuống đến một bên, lộ ra nửa đoạn chân nhỏ, lại xả rối loạn vài tóc mai, xong xuôi mới chậm rãi đi ra ngoài.

Bên này, hoàng đế đến gần mới nhìn rõ, trong đình đâu có cái gì bạch y nhân?

Mà là một mảnh vải trắng thắt ở cột đình, xa xa nhìn sang cũng thật giống một người.

Thua thiệt hắn còn nghĩ là một hương hồn ở đây, có một cố sự (việc trong quá khứ) hoặc thê mỹ (đẹp nhưng buồn) hoặc bi thảm muốn nói cùng hắn, một tràng xuân mộng tan biến, hoàng đế không khỏi có chút tiếc nuối cùng thất vọng.

Mà trên bàn cũng không phải ánh nến, mà là một đót đèn khéo léo, hoàng đế tỉnh tể nghĩ đến, không khỏi bật cười, cách xa như vậy còn thấy được điểm sáng, sao có thể là ngọn nến được?

Hoàng đế lại nhìn xung quanh, thấy bên trong rất nhiều khóa lạp thật nhỏ, chồng chất cùng một chỗ.

Khom lưng nhắt lên một cây ở trong tay, cái này chỉ chừng một tấc, nhưng mà không cần tiến đến chớp mũi, hắn liền nghe thấy được mùi cay nồng, mùi này so với lúc ngự trên đường nghe thấy đặc hơn gấp trăm lần, mà cái này bị gió núi thổi nhẹ trong không khí, hương vị tự nhiên sẽ nhạt không ít, đạo lý thật giống như gừng, gần bên cay độc, xa người lại khó kìm nén.

Hoàng đế tự giễu hời hợt, mùi này so với mùi Bồ tài nhân huân vẫn còn ít bá đạo. (Bồ ti dã mạn thật)

Nhưng mà hoàng đế là chỉ biết một mà không biết hai.

Cái này một túi nhỏ thơm ngát sao có thể tản mát ra hương vị bất phạm như vậy?

Miên Kỳ là mấy ngày trước trước hết thu được một bộ phận huân lộc hương tinh thuần, mệnh tiểu cung nữ sao, chế thành huân lộc hương chân chính. lại bảo Đồng Ngừ tìm 1 tấm vải da, nhuộm hương liệu vào, cột vào trên cây, tầm ti là theo gió phiêu động, phát tán mùi, hoàng đế quanh năm nghe thấy hương, khứu giác so với thường nhân đều mẫn cảm, mới có thể bị hấp dẫn đến.

Hoàng đế nhìn bốn phía xung quanh tìm kiếm, hắn hết sức tò mò là ai hái những hương thuốc này, lại tại sao lại đem hương thuốc vứt bỏ ở chỗ này mặc kệ?

Đang lúc khó hiểu, hắn đột nhiên nghe "A ——" một tiếng hét thảm, hắn cảnh giác hướng phương hướng của tiếng động chậm rãi bước đi, nhưng thấy một người co rúc ở một bụi tùng gai, quần áo tả tơi, tóc rối tung, trên lưng còn đeo một trúc la, khuôn mặt nửa chôn ở trong chân, một bộ đau đến không đứng nổi.

"Người không sao chứ?" Hoàng đế nghiêng đầu quan sát người này, "Người rốt cuộc là ai? Vì sao ở chỗ này?"

Giọng nói này.

Mặc kệ nàng có không trọng sinh, đều nhận biết được, không phải là hoàng đế thì là ai? (chị gài bẫy mà chẳng lẽ chị không biết " nạn nhân " là ai)

"Ta, ta không sao." Nàng đem giọng ép tới thấp nhất, như là đã sắp khóc, "Người là công công cung nào? Có thể hay không đưa ta về?"

"Trẫm. . . Ách, ta dựa vào cái gì giúp người?" Hoàng đế vội vàng sửa lại tự xưng, phòng bị giảm xuống một chút.

"Cầu người thương xót giúp ta một chút đi, ta là phương nhu hoàng thượng vừa phong, đi ra ngoài thái hương thuốc, ta tháng sau được lệ ngân, toàn bộ thưởng cho người là được." Miên Kỳ hút mũi, lúc này ngược lại không phải là sắp xếp, nàng chỉ mong hoàng đế có thể nhanh lên một chút đem nàng ôm đến trong lòng, vì để giả bộ giống như thật, nàng thật phá hủy váy, hiện nay thực sự lạnh đến run người!

Nàng quả thật chính là người thái hương !

Hoàng đế trong lòng mừng rỡ, nhớ lại hắn tổng cộng phong chừng mười vị phương nhu, ngoại trừ Đỗ phương nhu, những người khác, khuôn mặt đều không nghĩ ra. (anh cũng có nhớ mặt Đỗ tỷ đâu mà nói ==)

Không nghĩ nhiều nữa, hoàng đế ôm lấy nữ tử trên đất liền hướng trong đình đi tới, trong lòng lại khẽ động, người trong tay mềm mại như vậy, như thể chỉ cần hắt hơi hơi dùng lực một chút sẽ vỡ vụn, nhưng hắt lại phải kiềm chặt nàng, đem đầu của nàng dựa vào trong ngực, bởi vì nữ nhân này đang không ngừng giãy dụa ——

Hắn chỉ cảm thấy bốc hỏa, nếu không phải vẫn chưa xác định thương thế của nàng, chỉ sợ hắn đã đè nàng xuống đất, ngay tại chỗ "xử lý".

Miên Kỳ bị hắn đè xuống không ngẩng đầu được, thầm nghĩ bản thân vừa lúc nhìn không thấy hắn có hay không râu mép, người không biết không có tội, nàng liền xem như đã gặp 1 thái giám chẳng biết nặng nhẹ!

Nàng khoai trá thầm nghĩ, cơ hội hướng hoàng đế phát tiết, đời này khả năng chỉ lúc này đây, bỏ qua lần này thật là không biết còn dịp khác không, vì vậy nàng lại càng gia tăng sức lực, cũng hô to uy hiếp:

"Người mau buông, tự ta có thể đi, chỉ cần người đỡ ta một chút là tốt rồi. . .!"

"Người. . . dù người có là công công, nhưng ta là người của hoàng thượng, người không được. . . Hủy danh dự ta. . ."

"Người không để ta xuống, ta liền hô!"

. . .

Hoàng đế thầm nghĩ nữ nhân này thật đúng là huyền ảo!

Hắn bị nàng đánh đến đau, lại chịu đựng không rên một tiếng, trên mặt dần dần lộ ra một tia thần sắc vừa nguy hiểm lại mập mờ, hai cánh tay ôm Miên Kỳ chặt hơn.

Nữ nhân, giờ người mới thật sự gặp nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cẩm Y

Miên Kỳ đã dẫn trước An Xảo tín hiệu cứu mạng, nếu nàng hô lớn "Hỗn đản", An Xảo sẽ chạy đến cách đó không xa thông tri ba người Phúc Yên cùng Phúc Hỉ, Đức Thuận.

Ngự hoa viên hôm nay không người, nếu như là cao thủ, chờ bọn hắn tới đây, nàng sợ là sớm gặp chuyện không may rồi, nhưng mà nàng xét thấy mình cũng không phải đại nhân vật gì, ắt sẽ không có người phí sức theo dõi nàng thương tổn nàng, nhiều lắm cũng chỉ là gặp phải mấy nô tài tâm địa hám tài, người của nàng ắt hẳn có thể tới kịp, cho nên Miên Kỳ mới an bài như vậy, cũng coi như cho mình thêm bùa hộ mệnh.

An Xảo núp trong bụi cỏ, lắng nghe một lúc lâu, từ ngữ Miên Kỳ mắng không dễ nghe rất nhiều, nhưng hết lần này tới lần khác không có mắng ra "Hỗn đản", nàng nghĩ thầm người chắc là hoàng đế không sai.

An Xảo thấy hoàng đế ôm tiểu chủ của nàng đi vào trong đình, trong lòng biết sự đã thành, vì vậy lui ra phía sau giữ cự ly không nhỏ.

Lúc hoàng đế ôm Miên Kỳ đi tới trong đình, hắn chỉ dùng một tay đã đem đồ trên bàn đá dọn dẹp sạch sẽ, thoáng đi qua một bên hai bước, ngón tay buông lỏng, đốt đèn liền vững vàng rơi trên mặt đất. (anh giỏi!)

Lúc này Hoàng đế mới trở lại cạnh bàn đá, không quá ôn nhu đem Miên Kỳ dời đến trên bàn đá.

Đêm khuya, đèn lại bị ném xuống đất, Miên Kỳ cho là nàng đương nhiên không thể bằng mắt thường có thể nhìn rõ dung mạo hoàng đế, vì vậy tiếp tục giả vờ ngây ngốc.

Nàng đem bản thân rộng mở ngực, để lộ hai khóa thanh lệ, "Người. . . Người muốn làm gì?" (da mặt chị cũng dày lắm)

Hoàng đế tà ác nụ cười, "Người không phải nói ta là công công sao? Ta có thể làm gì?"

Nàng trầm tư, mặt ngoài như thể đang phán đoán lời của đối phương thật hay giả, thực tế là thầm nghĩ hoàng đế có hay không bắt đầu hoài nghi mình là giả bộ?

Không kịp cho ra kết luận, Miên Kỳ đã cảm thấy phía dưới có cảm giác ma sát, nàng vội vàng từ trong suy nghĩ tỉnh lại, lúc này mới ý thức được hai cổ tay bị hoàng đế bắt được, một bên còn bị kéo xuống dưới, mà toàn bộ thân thể của nàng cũng theo xuống phía dưới ——

Nơi này là trong lương đình hoang dã, Miên Kỳ ngẫm nghĩ, chẳng lẽ vừa rồi cố ý cắn gặm lại đốt lửa trên người hắn? Hắn cũng không phải là muốn ở chỗ này đối với nàng liên làm sự kiện kia?

Nàng bắt an từ từ nhắm hai mắt, đợi nửa ngày, ngoại trừ cảm giác chỗ chân bị thương có chút đau nhức, những địa phương khác đều thật tốt không có bị chạm qua.

Nàng khó hiểu chậm rãi mở mắt ra, thân thể từ trên bàn đá ngồi dậy hơn phân nửa, lại bị hoàng đế nửa ngồi chồm hổm phát hiện, cường thế đè nằm xuống.

Thật ra là Miên Kỳ đa tâm, hoàng đế chẳng qua là đang dùng miếng vải xé từ y phục bản thân băng bó cho Miên Kỳ mà thôi.

"Chân của ngươi bị cắt một ít, nhưng mà không nghiêm trọng, nghỉ bốn năm ngày thì có thể khỏi." Đang nói chuyện, hoàng đế nhìn chân nhỏ của nàng bị ngọn đèn phản chiếu phá lệ hồng nhuận, hầu kết không khỏi giật giật, "Chỉ là. . ."

"Ngươi đã là phượng nhu vừa tấn phong, không ở tam điện của mình, tại sao đêm khuya lại ở đây?" Đem vải quấn vài vòng, hắn dùng sức ở hai đầu vải, lực mạnh buộc chặt.

Miên Kỳ đau đến khẽ "Xuy" một tiếng, nghĩ hắn rốt cuộc vẫn là còn nghi ngờ.

"Đừng 'Ngươi' đến 'Ngươi' đi! Ta đâu sao cũng là thánh thượng ngự phong phượng nhu, ai cho ngươi gan hùm mật gấu, dám xưng hô như vậy với ta!"

Nàng không trả lời vấn đề, còn biến tướng mắng hắn, không chỉ có vì phát tiết tâm tình, nàng còn muốn kích hắn, mau chóng thừa nhận thân phận hoàng đế, như vậy đầu tối hôm nay có cùng nàng phát sinh quan hệ, mới có thể được ghi chép sổ sách.

Bị một kích như thế, hoàng đế đứng là đứng lên, bất quá là hắn đem đèn nhắc tới trên bàn đá, từ bên hông móc ra khối bạch ngọc đưa đến phía nàng, trong giọng nói hơi có chút bất đắc dĩ, "Trẫm là hoàng đế."

Nghe vậy, Miên Kỳ phải lấy tay chống bàn đá đứng lên, nàng lúc trước cố ý té ngã một lần, lại ở trên bàn đá nằm lâu như vậy, giờ cứng rần ngồi dậy, thắt lưng, lưng, mông không một chỗ không đau nhức.

Nàng kéo qua bạch ngọc xem xét kỹ lưỡng, kỳ thực nàng không cần nhìn cũng biết, cái này là một khối mỹ ngọc tốt nhất, mặt trên không khắc chữ, chỉ có một bộ nhị long diễn châu tinh tế phù điêu, trông rất sống động.

Thử hỏi người trong thiên hạ còn có ai dám đeo ngọc bội điều long?

Việc đã đến nước này, trong lòng Miên Kỳ biết không thể tiếp tục giả không biết thân phận hoàng đế.

Đem ngọc bội đưa về trong tay hoàng đế, nàng vụng về từ bàn dịch xuống đất, đỡ bàn đá quỳ xuống trên mặt đất, làm ra một bộ khiếp sợ và khủng hoảng, "Nô tì không biết là hoàng thượng, mới vừa rồi đắc tội, thỉnh hoàng thượng xử phạt nô tì."

Hắn chấp tay đem đèn ném tới phía ngoài đình, xoay người lại, "Trẫm nói cho ngươi biết, mặc kệ ngươi là ai, kể tiếp ngươi cùng trẫm nói mỗi câu nói cũng đều phải coi chừng, ngươi nếu là dám nói ra nửa điểm tiết lộ danh tính bản thân, đừng trách trẫm vô tình đem ngươi làm thịt nhập lãnh cung! Hiện trẫm hỏi ngươi một lần nữa, ngươi cần phải thành thật trả lời, ngươi vì sao đêm khuya đến nơi này?"

Trong lòng nàng thầm mắng hoàng đế âm hiểm, uy hiếp như vậy, đối với nàng thực sự quá nặng, cho nên kể tiếp Miên Kỳ suy nghĩ kỹ ngôn từ, mới trả lời hắn, "Nô tì tất nhiên là không dám lừa gạt, nô tì từ nhỏ liền yêu thích cứu phượng thực kiều hoa, cho nên vừa đến trong cung, liền không kịp chờ đợi đến ngự hoa viên nhìn, ngày đó, nô tì ở trong hoa viên phát hiện cây huân vốn gần gũi với quê nhà, cho nên bảo người đi mượn một ít công cụ, chế chút hương thuốc, tối nay chính là đến thái những hương thuốc."

"Trong cung không cho phép tú nữ mới vừa vào cung, mang theo dược phẩm cùng binh khí, ngươi nói có thể là sự thật, chỉ là vì sao ban ngày không đến?"

Miên Kỳ trong mắt tích tụ hàng lệ, "Nô tì không biết những lời này có nên nói hay không."

Hoàng đế nghe thấy nàng khóc, tiếng lòng khẽ nhúc nhích, giọng hòa hoãn đôi chút, "Có lời gì liền nói."

"Lúc ngoài cung, nô tì từng nghe nói trong cung âm thầm tranh đấu không ngừng, chủ yếu là vì tranh đoạt sự sủng ái của hoàng thượng. Đại Kỳ đều biết nhị hoàng tử, không, là hoàng thượng ngài yêu thích hương, cho nên nô tì buổi tối mới đến thái hương, lúc đầu là vì âm thầm chuẩn bị để ngày sau lấy lòng hoàng thượng, sau là sợ. . . Sợ. . ."

"Sợ các cung phi khác biết ngươi có hương thuốc, cho ngươi đoạt đi?" Hoàng đế tiếp lời Miên Kỳ.

Miên Kỳ vội vàng sửa chữa, "Đầu cướp đi cũng không sao, nô tì là sợ các nàng biết nô tì có tâm đồi sủng, đối với nô tì bất lợi."

Hoàng đế không phải không biết phi tần trong cung là những dạng gì, Miên Kỳ vừa nói, đã có thể giải thích hợp lý sự xuất hiện của nàng.

"Đêm xuân hàn khí so với mùa đông còn thương thân hơn, ngươi há có thể một người đến đây, thế nào không gọi cung nữ, thái giám đi cùng?" Hoàng đế hơi thương yêu nâng dậy Miên Kỳ.

Nghe ý tứ này, Miên Kỳ biết hoàng đế đã tin tưởng mình, may là dù hắc có đa tâm hơn nữa, cũng không có khả năng biết mình là sống lại, sớm biết chuyện hắc cùng Bồ tài nhân.

"A ——" nàng nửa giả nửa thật không đứng vững, ngã ở trong ngực hoàng đế, xấu hổ không quay đầu lại, "Nô tì . . Là cùng một cung nữ cùng đi, hương thuốc không có thải hết, bởi vì nghĩ lạnh nên để nàng trở lại lấy áo choàng đến, ai biết nha đầu kia có lẽ là ham chơi, đến bây giờ còn chưa về."

Hoàng đế yên lặng gật đầu, cũng không nói gì.

Hắn thăm nghĩ cô gái này không nhiều lắm tâm kế, ngược lại là một nữ tử thiên chân khả ái, thực tại khá tốt.

Nhất là nàng mới vừa đối với hắn lại cắn lại gặm, mang tới kích thích không nhỏ, khiến hắn thực sự là hưng phấn chưa bao giờ có. (anh cuồng ngược à)

Nhưng mà sau khi lý giải, tâm lại bình thản đi, nàng hiện giờ là đơn thuần, nhưng không có nghĩa là sau này sẽ không thay đổi giống như các tần phi khác, cho nên hắn không muốn biết nàng là ai, càng không muốn thấy biến hóa của nàng, muốn ở trong đầu lưu lại tối nay như một đoạn ký ức tốt đẹp, cho nên mới cố ý hù nàng chỉ cần nói ra danh tính liền biếm lãnh cung.

Bé một lúc, hoàng đế đem Miên Kỳ từ trong lòng ngực kéo giãn một chút khoảng cách, nhẹ nâng cằm nàng.

"Hoàng thượng, người khô. . ." Cái gì?

Nàng chưa nói xong, hoàng đế đã nhẹ nhàng hôn môi nàng, đang lúc hoàng đế tưởng tiến sâu, Miên Kỳ lại ngậm chặt miệng không phối hợp.

Hoàng đế hơi giận, "Mới vừa rồi ngươi cho trẫm là người khác, ba trình chín lượt đối trẫm kháng cự, hiện tại ngươi đã biết thân phận trẫm, thế nào còn không phối hợp!"

Miên Kỳ có chút ủy khuất, "Hoàng thượng cũng không biết đã hôn qua bao nhiêu thiếu nữ, tự nhiên đối việc nam nữ thân cận rất quen thuộc, nô tì đây là lần đầu tiên bị người khác hôn, nô tì nào biết phối hợp như thế nào, làm sao gọi là không phối hợp?"

Miên Kỳ trong lòng cười cười, đối trước hắn chẳng bao giờ ôn hòa như vậy hôn nàng, hơn phân nửa là muốn xé rách miệng nàng, tàn khốc xâm lấn, cho nên khi này hắn ôn nhu, khiến nàng có điểm ngây ngẩn cả người, cho nên mới quên mất phải há mồm.

Hoàng đế bị nàng nói xong khê sinh ra chút quý trọng, đem đầu của nàng lần thứ hai kéo gần, nhẹ giọng, "Há mồm —— "

Miên Kỳ cũng không kiêu cách nữa, nghe lời hé mở miệng, hoàng đế hài lòng hôn nàng, bắt quả lần này khí thế mãnh liệt hơn.

Hoàng đế ôm Miên Kỳ ngồi xuống trên bàn đá, sau đó từ miệng nàng hôn đến cổ, tay nắm cả lưng của nàng, tay đi kéo váy nàng xuống.

Giọng hắn lúc này khàn khàn cũng không một mảy may nghiêm, "Ủy khuất ngươi, trừ phi ngươi bởi vì tối nay có thai, bằng không cho đến lúc ngươi chân chính có cơ hội thị tẩm, cũng không thể để trẫm biết được —— ngươi là nữ nhân tối nay."

Miên Kỳ nhột nhột, hết thảy còn không kịp tính toán, đã cảm giác dưới thân kịch liệt đau xót, là hoàng đế tiến vào thân thể nàng.

Đột nhiên có một loại xúc động muốn khóc, cái này có tính tự làm tự chịu không?

Đợi được thị tẩm mới có thể nói, còn có cái gì lợi ích?

Nguyên lai, mặc kệ cố gắng thế nào, nàng đối hoàng đế mà nói, cũng chỉ là công cụ, kiếp trước là thế, kiếp này cũng thế.

Xét thấy vừa mới sai lầm, hoàng đế tận lực dừng lại, chờ Miên Kỳ thích ứng, nhưng mà Miên Kỳ lại không biết thế nào không rên một tiếng, hoàng đế chính tâm nghĩ ——

Thình lình nghe xa xa truyền đến Quách Thịnh Hải gọi, "Hoàng thượng, hoàng thượng —— "

Hoàng đế dừng lại động tác, cấp tốc cho Miên Kỳ mặc lại váy, lại sửa sang bản thân, đem cảm y hắc sắc long văn khoác lên trên người Miên Kỳ, "Trẫm . . Đi, ngươi cũng mau trở về đi thôi."

Miên Kỳ nghiêng đầu nhìn hắn, "Hoàng thượng thật nhẫn tâm ném nô tì một người ở chỗ này mặc kệ?"

Hoàng đế thật sâu nhìn nàng một lát, rốt cuộc là vẫn là không nói một câu, xoay người đi.

Miên Kỳ ngồi ở trên bàn đá, nhìn hắn đi xa, nặng nề nâng thân thể từ trên bàn đá xuống, trong tay nắm thật chặt cảm y hắc sắc, đột nhiên lại nở nụ cười, nghĩ thầm vận khí bản thân cũng không phải là quá xấu nha!

Có cảm y này, thì dầu hoàng đế không muốn biết nàng là ai, dầu hắn không cho nàng nói ra, nàng cũng có biện pháp khiến hắn biết mình là ai.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Lạc Quan

Miên Kỳ đem cảm y nắm chặt bên người, đi ra chòi nghỉ mát tìm được An Xảo, An Xảo xem Miên Kỳ sắc mặt uể oải, liền cái gì cũng không hỏi, im lặng đỡ chủ từ hồi cung.

Hai người lúc đi lúc dừng, đi hồi lâu, liền gặp ba người Quan Đức Khai, Miên Kỳ mệnh bọn họ lặng lẽ leo lên cây thảo tầm tì la, lại phải cẩn thận nhiều hơn, thà rằng không làm, đã làm thì tuyệt không thể kinh động người khác.

Ba người tuân lệnh rời đi, Miên Kỳ mới cùng An Xảo trở lại Ngọc Châu các, ngủ thẳng đến buổi trưa hôm sau mới tỉnh. (anh đã làm gì chị đâu)

Tỉnh lại rửa mặt xong, Miên Kỳ mới nói với Đồng Ngữ, Tinh Ngọc, An Xảo sự tình từ đầu đến cuối, ba người nghe xong sắc mặt trở nên tái nhợt, so với sắc mặt Miên Kỳ còn kém, ba người đều là không cam lòng, nhưng xem trên mặt Miên Kỳ không có lộ ra vẻ gì khác, vì vậy đều nhịn xuống, không nói thêm cái gì.

Tối hôm qua, Quan Đức Khai cùng hai tiểu thái giám tuy rằng cùng đi, nhưng chỉ là xa xa, cũng không biết Miên Kỳ làm cái gì, cho nên Miên Kỳ cũng không có nói với bọn họ.

Việc đã đến nước này, Miên Kỳ không phải là không tức giận, nhưng nàng vẫn cảm giác có một số việc còn có thể lạc quan, chỉ ít cũng coi như nàng cùng hoàng đế có một đêm ân tình, cái này so với những cung tần trong cung đợi cả đời đầu bạc cũng không gặp được đế vương đã tốt rất nhiều.

Nghĩ như vậy, tâm tình của nàng mới có chút khởi điểm.

Nàng hiện không thích hợp lại động tâm tư, cho nên tạm dừng hoạt động lúc lúc đồ chơi cùng tân bộ, chỉ trốn ở trong tây lầu các đọc sách, nhìn một chút nàng chỉ cảm thấy cái lỗi tai ông ông, đầu cũng đau lợi hại, cổ nhìn một tờ, nhưng chung quy vẫn là không nổi nữa.

"Tiểu chủ, ngày hôm qua ngài ở ngoài đêm lạnh lâu như vậy, cẩn thận kéo phá hủy thân thể, chẳng bằng nô tỳ dìu ngài đến trên giường lại nằm nghỉ chút đi." Tinh Ngọc lo lắng khuyên bảo.

"Không biết có phải là do đọc sách, người sờ trán ta chút, có phải hay không nóng lên?"

Tinh Ngọc đưa tay qua, phất chốc rụt trở về, đau lòng nhìn Miên Kỳ, "Đầu tiểu chủ nóng hổi! Nô tỳ xem ngài nhất định là đêm qua bị gió làm lạnh người."

"Đoán chừng là vậy, Tinh Ngọc, người đi giúp ta đến thái y viện mời thái y đến, nghìn vạn lần đừng nói cho thái y ta bị phong hàn là do ở bên ngoài, cứ nói ta ngày hôm qua ở lầu các ngồi lâu, không cẩn thận bị gió thổi đến."

"Nô tỳ hiểu rõ."

Miên Kỳ gật đầu, để Tinh Ngọc đi.

Hạ triều, hoàng đế thay đổi y phục, dùng qua đồ ăn sáng, bắt đầu ở tiền điện Vạn Kiền cung phê duyệt tấu chương.

"Hoàng thượng, đây là viện phán thái y viện đưa tới chén thuốc dự phòng gió rét, tẩm cung Bồ tài nhân cách Vạn Kiền cung rất xa, hôm qua ngài phải đi tới đi lui mấy bận, hơn nữa trên đường còn dừng lại. . ." Quách Thịnh Hải lão đảo bụng lên một chén thuốc.

"Thuốc chính người uống đi." Hoàng đế cắt đứt lời của hắn, suy nghĩ trong lòng không hiểu sao lại tức tối, đem chén thuốc hướng Quách Thịnh Hải đẩy, "Trẫm lại không bệnh, là thuốc đều ba phần độc, chờ bị bệnh uống cũng không muộn."

Hoàng đế vừa nhớ tới đêm qua bản thân đang ở chỗ máu chốt, hết lần này tới lần khác bị Quách Thịnh Hải cắt đứt, bực bội trong lòng càng tăng. . .

Quách Thịnh Hải đứng im, sừng sốt nửa ngày, thấy hoàng thượng không có đổi ý, không thể làm gì khác hơn là bụng thuốc đến ngoài điện muốn đồ đi, mắt thấy nước thuốc vừa đổ vài giọt, lại cảm thấy đồ sạch thể này thật đáng tiếc, này đây, chẳng bằng bản thân uống.

Trong điện hoàng đế kiên trì phê duyệt một lượng lớn tấu chương.

Thực tế, hoàng đế cảm giác mình trạng thái thập phần không tốt, mỗi khi hần mở ra một phong tấu chương, đều phải hướng về phía nội dung tấu chương tự định giá một lát, đến lúc đem bút viết lên, lại cảm giác mình viết không bình thường, không tốt, nhắc lại bút đem câu tự viết lại, cuối cùng, hần đột nhiên phát hiện trên giấy đã không còn chỗ có thể viết chữ.

Hắn luôn luôn tự khắc chế, lại tự xưng là định lực thường nhân khó so bì, ngay cả chính hắn đều bất ngờ, ngày hôm qua lại sẽ đối với nữ tử kia nổi lên dục niệm, lúc đó dứt khoát bước đi, hiện lại hết lần này tới lần khác không bỏ xuống được nàng.

Mở ra sổ con lại thấy nàng, đoán đối sách vẫn thấy nàng, cử bút vẫn là nàng, giọng nói vừa tức giận lại ngượng ngùi lúc mắng người, cứ vọng trong tai hắn, đầu ngón tay của hắn giống như còn có thể cảm giác được da thịt nàng trắng mịn. . .

Loại cảm giác này lại ản lại hiện, găm nhấm lòng hắn.

Kỳ thực có một khác, hoàng đế thật muốn đem mười vị phương nhu một loạt đều đưa tới, hắn thông qua giọng nói phân biệt ra nàng rốt cuộc là người phương nào, nhưng mà suy nghĩ hồi lâu cuối cùng thôi, hắn quyền luyện nàng, đối với nàng khó quên, bất quá chỉ là bởi vì ... tồn tại cảm giác thần bí.

Chiếm được, trái cây này chính là cữ kỹ, còn không bằng đem trái cây vẫn bảo trì ở trạng thái bí mật, lưu một phần lưu luyện tở vương cũng tốt.

Đã không gấp gờ, cần gì muốn quên?

Hiểu rõ đạo lý này, tâm tư hoàng đế dần dần an tĩnh lại, suy nghĩ cũng dần dần chuyển dời đến chính sự, trước mắt hắn là chuyện tối trọng yếu, muốn đem cục diện rối rắm tiên hoàng lưu lại thống trị thật tốt, đồng thời chọn lựa ra càng nhiều nhân tài tốt hơn đến giúp hắn chống lại đến uy hiếp của cự thủ.

Nghĩ đến điểm này, hoàng đế kêu tiểu thái giám Lai Hi tiến lên, "Mới vừa rồi Quách Thịnh Hải bưng tới cho trẫm một chén thuốc dự phòng phong hàn, gọi hắn bưng đến đây đi."

Tiểu thái giám tuân lệnh vội vàng đi.

Một lát sau, tiểu thái giám cùng Quách Thịnh Hải trở về, song song quỳ ở trên mặt đất, Quách Thịnh Hải trong lòng rối loạn, nét mặt xấu hổ, "Lão nô xem hoàng thượng không uống chén thuốc kia, nên lão nô liền đem uống." Lời vừa ra khỏi miệng, Quách Thịnh Hải có chút hối hận, hắn nói đem đồ là tốt rồi, vì sao càng muốn nói thật đi? Hắn cái này lão miệng thực sự là càng ngày càng không dùng được.

"Người uống?" Hoàng đế đề đề xuống tức giận vừa lại bị khơi ra, nghĩ thầm lão thái giám này thật là không có quy củ, đang muốn giáo huấn hắn vài câu, nhưng nhìn thấy hắn bởi vì tuổi già gầy đến còn lại một thân thể chỉ xương, lòng không khỏi chua xót.

Đêm qua, mình ở trên kiệu đều bị điên đến độ phiền lòng, hắn lớn tuổi như vậy, còn đi theo phía dưới đến một canh giờ, quả thực cũng rất không dễ dàng.

"Quách Thịnh Hải đêm qua vất vả cực nhọc bồi trẫm, thập phần chu đáo, chỉ sợ cũng đã đông lạnh, người uống ngược lại cũng không có gì, nhưng người dù sao vẫn là quân sự công công Vạn Kiền cung, sau này vẫn nên cẩn thủ quy củ, cũng tốt làm tấm gương cho tiểu tử kia. Lai Hi, người đi thái y viện bảo kê cho trẫm một đơn thuốc phong hàn, cho ... Quách Thịnh Hải cũng một đơn, nếu Quách Thịnh Hải bị bệnh thương hàn, người liền phụ trách lĩnh chén thuốc cho hắn."

Nghe xong hoàng đế nói, trong mắt đã vẫn đục của Quách Thịnh Hải lóe kích động, vội vàng quỳ xuống đất tạ ân.

Lai Hi là đồ đệ của hắn, nghe được hoàng đế chẳng những không có phạt còn biến tướng thưởng sư phụ, vì vậy cũng thành tâm thành ý dập đầu cảm tạ hoàng đế, sau đó hai người thầy trò mới đi ra cửa.

Miên Kỳ từ lúc ở ngự hoa viên gặp được hoàng đế, liền bị bệnh một hồi, đợi được lành bệnh đã là chừng mười ngày sau đó.

Nàng nhớ đến cảm y long văn của hoàng đế, giao cho Đồng Ngữ cái chế.

Đồng Ngữ đem cảm y mở ra, cắt thành một phong áo choàng, ở cảm bố nội bộ sấn một tầng lót bên trong, lại ở bên ngoài long văn bố bên ngoài và một tầng hồng đồ trang hoa cảm (đại ý là may lên 2 mặt của cảm y 2 lớp vải khác)

Đến lúc Đồng Ngữ giao cho Miên Kỳ, cảm y đã thành nhất kiện áo choàng cô gái, đường may dựa theo Miên Kỳ yêu cầu tinh tế mà không lỏng lẻo, trừ phi là kịch liệt xé rách mới có thể ngăn vải lót gian ngoài, lộ ra bên trong long văn, bằng không tình huống khác đều rất kiên ổn.

Miên Kỳ không ngừng khen ngợi tay nghề cùng tâm tư Đồng Ngữ, người cẩn thận, cũng không cần nói rõ.

Trong khoảng thời gian Miên Kỳ an tĩnh tu dưỡng, nàng nghe nói hoàng đế lại sủng hạnh mấy người tân phi, các phi tần này, xuất thân, phi vị, đều là có cao có thấp, quy luật sủng hạnh thực sự làm cho người khác nghĩ không ra.

Mấy người này theo thứ tự là: Hứa mỹ nhân, Trình phu nhân, Vu tiếp dư, Quý Liên phương nhu, Bạch tu dung năm người này.

Hoàng đế tựa hồ yêu thích Quý Liên phương nhu, trước sau chiêu hạnh hai lần.

Quý Liên phương nhu này mặc dù chỉ là thứ nữ Quý Liên tộc, nhưng Quý Liên gia tộc dù sao cũng là từng có mấy trăm năm lịch sử vinh hiển, Quý Liên gia đời đời truyền xuống một ít binh pháp thao lược cùng kỹ phương dị pháp, trợ giúp mấy vị đế vương sáng lập không ít kỳ tích, chiến thắng hàng vạn hàng nghìn hiểm đồ kinh địch.

Mặc dù Quý Liên gia hai triều phía trước cũng quý vì trăm anh chi tộc, nhưng từ lúc tân triều, đã sớm suy rơi xuống, không có đại quan nào nữa.

Hơn nữa phía trước Quý Liên phương nhu còn có tiếp dư, tài nhân, bảo lâm nhiều phi vị không có được sủng hạnh, hoàng đế duy chỉ có coi trọng Quý Liên phương nhu, mấy ngày gần gũi liền sủng hạnh hai lần, chẳng lẽ là hoàng đế cũng mơ ước những thứ kỳ phương dị pháp trong truyền thuyết của

Quý Liên gia?

Sẽ không, nếu như là hoàng đế mơ ước kỳ pháp, đòi trước Quý Liên phương nhu vì sao thành tích được sủng ái thường thường?

Miên Kỳ phỏng đoán phương diện này nhất định có nguyên nhân khác, nhưng nàng vừa lành bệnh, không muốn lại phí tâm phỏng đoán tâm tư hoàng đế, dù sao mỗi khi nàng muốn phỏng đoán tâm tư hoàng đế đều là bại trận, tư tiền tương hậu, nghĩ có thể là bản thân còn chưa đủ sức lý giải nam nhân, vì vậy nàng nghĩ không bằng trước từ nữ nhân hạ thủ.

Táp tẩn cũng không cần nói, thái hậu liền càng không cần phải nói, cho nên nàng muốn tính toán chỉ có thể là hoàng hậu, kỳ thực đòi trước thời gian nàng và hoàng hậu chung đụng rất ít, chẳng hề hiểu rõ hoàng hậu, nhưng ít ra mặt ngoài hoàng hậu thật là chính thất hiền lương.

Hoàng hậu có thể trước mặt hoàng đế nhắc tới vài phi tần, tiến cử những người bản thân nghĩ hiền đức thông tuệ cho hoàng đế, nhưng mà nàng cũng không coi trọng bề ngoài nữ nhân, cái này cũng chính là nữ nhân và nam nhân xem như một điểm bất đồng.

Nhưng mà, hoàng hậu cũng chẳng phải thường xuyên tiến cử, nói cách khác trừ phi có cung phi biểu hiện cực kỳ thông minh hoặc hiền lành, khiến hoàng hậu nhìn ở trong mắt, nàng mới có thể cam tâm tình nguyện đề cử người cho hoàng đế.

Miên Kỳ trong lòng định ra kế hoạch, quyết định đi tìm hoàng hậu thỉnh an, cũng tiện đường hỏi thăm hoàng hậu gần nhất có chuyện gì phiền lòng, vì tùy cơ ứng biến, nàng quyết định không nói với ai suy nghĩ của mình.

Ngày hôm đó, Miên Kỳ sáng sớm dùng cơm xong, nghĩ tinh thần tốt, cho nên quyết định đi bái phỏng hoàng hậu.

Nàng trước là phân phó Tinh Ngọc mang tới cho mình một kiện xanh lá mạ nhuộm kiện là quần, lại dặn An Xảo, "Hôm nay sơ cho ta một từng mã kế là tốt rồi, son cũng không cần đồ như vậy, trên đầu vài cây trâm cùng hải đường vừa nở trước cửa viện chúng ta là được."

"Tiểu thư, trâm cùng hoa hải đường ở trên đầu, khó tránh hẹp hòi đi, đợi được hoa hồng, mẫu đơn chúng ta lại trâm hoa tươi, tốt không?" An Xảo liếc mắt nhìn đóa hải đường trước cửa, vẫn lắc đầu một cái.

Miên Kỳ thân nhiên cười, "Ta bệnh nặng mới khỏi, thanh thể lớn ngược lại không tốt, mang chút hoa tươi có vẻ khí sắc hảo, cũng là rất đẹp."

An Xảo không biết rõ ý tứ Miên Kỳ, nhưng mà cũng không hỏi nhiều, gỡ đầu một cái, vội vàng đi bên ngoài hái hoa.

Miên Kỳ chẳng qua là nhớ tới hoàng hậu thích hải đường, cho mới dự định trâm hoa hải đường, hơn nữa giống như chính nàng nói, mang hoa tươi có thể vì mình tăng sinh khí, liên tục bị bệnh nhiều ngày như vậy, hoàng hậu khẳng định đã có được tin tức, nàng vạn không thể để cho hoàng hậu cho là nàng là một ma ốm mới được.

Ý Hiền cung.

Hoàng hậu mới vừa để Sơ Lam cùng Mạt Tuyết cất bước tiến 2 người ồn ào —— Bạch An thị cùng Sở đáp ứng, Miên Kỳ liền không vừa vịn đến thỉnh an.

Hoàng hậu vừa nghe thông báo có người lại thỉnh an, liền có chút không nhận được hỏi, "Đỗ phương nhu kia không phải bị bệnh?"

"Hồi bẩm nương nương, mới vừa rồi nô tỳ nhìn thấy Đỗ phương nhu, xem nàng đã tốt." Tay áo ma ma còn cất bạc Miên Kỳ cho, tự nhiên thay Miên Kỳ nói lời hay.

"Nga? Vậy để cho nàng đi vào đi." Hoàng hậu mệt mỏi ngồi ở la hán giường, hơi nghiêng người, hai tay vén đặt ở trên quần áo và đồ dùng hàng ngày.

Ma ma lĩnh mệnh đi, chỉ chốc lát sau, Miên Kỳ liền dẫn Tinh Ngọc tiến vào.

Vừa vào cửa, Miên Kỳ lưu loát hướng hoàng hậu hành đại lễ, "Nô tì thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lấy Tín Nhiệm

"Đứng lên đi ——"

"Dạ." Miên Kỳ đứng lên, Tinh Ngọc sau lưng nàng cũng theo nàng đứng lên.

Hoàng hậu lúc đầu đối với nàng có chút không yên lòng, nhưng thấy trên đầu Miên Kỳ trâm hoa hải đường xán lạn tươi tắn, khỏe môi không khỏi mỉm cười, tâm tình tốt một chút, "Đỗ phương nhu cài trâm cùng hoa hải đường nhưng thật ra rất khác biệt, có thể có nhã hứng này, bản cung xem sức khỏe

Đỗ phương nhu thật đã tốt hơn rồi."

Miền Kỳ tươi cười, "Nô tì mấy ngày trước không thương tiếc thân thể, mới để cho mình bị bệnh lâu như vậy, Hoàng hậu nương nương xưa nay luôn bảo dưỡng dung nhan như hoa như ngọc, nô tì tất học tập nương nương, ngày sau yêu quý gấp bội thân thể mình."

Hoàng hậu đổi lời nói của Miên Kỳ thập phần hưởng thụ, không khỏi nở nụ cười, "Muội muội lớn lên đáng người xinh đẹp, nói tới nói lui so với vài người trong cung này nhận người thích hơn. Muội muội bệnh nặng mới khỏi đã tới đây, nói vậy cũng mệt mỏi, mau nhanh ngồi đi —— "

"Tạ ơn nương nương." Miên Kỳ uyển chuyển ngồi xuống vị trí bên dưới hoàng hậu, nàng nhớ lại khi nãy nghe được hoàng hậu nói chuyện, cố ý đem trọng tâm câu chuyện nhắc tới, "Đa tạ Hoàng hậu nương nương khen tặng, khi nãy nô tì mới vào đến thấy nương nương cau mày, nương nương có chuyện phiền lòng?"

Hoàng hậu thở dài, "Bạch An thị cùng Sở thường tại xảy ra mâu thuẫn, đến tai bản cung ở đây, việc này. . . Bản cung tuy có thể dùng quyền cường chế, nhưng sợ các nàng nhân tâm không phục, vừa mới trước khi người tới, bản cung đã hỏi các nàng rõ ràng sự tình từ đầu đến cuối, hứa hẹn cho các nàng công đạo, chỉ là. . ."

Bạch An thị?

Miền Kỳ nghe đến nàng ta hơi sùng sờ, nàng ta cẩn thận khiêm tốn, cũng sẽ chọc đến chuyện phiền toái?

Nhưng mà, tâm tư nàng vòng vo chuyển động, lại cảm thấy không có chuyện gì là không thể.

Kiếp trước, nàng ở chỗ của Bạch an thị trải qua một hồi đại hóa, nếu không phải là vị trí của nàng gần cửa, chỉ sợ đã bị chết cháy.

Nguyên nhân hòa hoãn được điều tra thật lâu, cũng không có tra được cái gì, không chừng chính là Bạch An thị đắc tội người không nên đắc tội.

Huống chi, hiện tại cùng Bạch An thị xung đột là Sở thường tại, cái này có ý tứ, Sở thường tại này là đường muội bà con xa của Sở tu nghi, lúc đầu ý vào địa vị đường tử, ở trong cung tác uy tác phúc, sau lại không biết vì sao, lại chuyển đầu dưới trướng Táp tần.

Thái độ làm người của Sở thường tại này thực khiến người ta coi thường, là kiểu người hai mặt, chuyên bắt nạt kẻ yếu.

"Hoàng hậu nương nương, nô tì cùng Bạch An thị là đồng hương, trước nàng còn từng bái phỏng nô tì, nói không chừng việc này nô tì có thể giúp một tay!"

"Cũng tốt, xem muội muội là một người thông minh, giúp bản cung thêm chủ ý cũng tốt."

Miền Kỳ gật đầu, "Vì nương nương phân ưu là bổn phận nô tì."

"Hôm nay Bạch An thị đi bái phỏng Sở thường tại, hai người bởi vì nói đến văn biên ngẫu của văn hào tiền triều đại Hứa Dật Hoan, trên thành tựu thư pháp, càng trò chuyện càng ấn ý, Sở thường tại nói có một năm sinh thần của nàng, cha nàng tặng nàng một quyển kinh Phật Hứa Dật Hoan tự mình ghi chép, nàng thập phần yêu quý, cũng mang vào cung."

Hoàng hậu bởi vì việc Sở, Bạch vội vã, mới nói hai câu đã cảm thấy cổ họng khô đau nhức không ngót, vì vậy tạm thời nghỉ ngơi uống mấy ngụm trà.

Miền Kỳ suy tư nói ra nghi ngờ của mình, "Gia phụ xưa nay yêu tài hoa Hứa Dật An, nô tì chịu ảnh hưởng của phụ thân, đối cuộc đời Hứa Dật An cũng coi như có biết một hai, chỗ ở Hứa Dật An doanh hướng quân chủ trắng trợn diệt Phật, Hứa Dật An lại sao sao kinh Phật, rước phiền toái không cần thiết vào thân?"

Hoàng hậu nghe xong lời của nàng có chút giật mình, "Đúng, lúc đó Bạch An thị cũng giống muội muội, nàng nói, Hứa Dật An không phải là thư sinh cổ hủ, là một người cẩn thận, sẽ không làm việc ngu xuẩn như thế. Nếu quả thật có một quyển như vậy, chỉ sợ cũng là vạn kim khó có được, Sở phụ sẽ không tùy tiện đưa cho Sở thường tại như vậy."

Nhưng mà, Sở thường tại nghe Bạch An thị nói không tin, lôi kéo nàng nhìn sách kiểm chứng. Hai người tới thư phòng, Sở thường tại mới vừa đem kinh Phật lấy ra cho Bạch An thị nhìn, chợt có cung nhân đến mời Sở thường tại đi qua, Sở thường tại ly khai thật lâu, đến lúc trở về, lại nghe cung nhân nói, Bạch An thị không đợi được nên rời đi trước. . . Ai ngờ sau khi Bạch An thị ly khai, Sở thường tại lại phát hiện quyển kinh Phật Hứa Dật An tự tay viết ghi chép kia không thấy."

Nghe xong hoàng hậu tự thuật, Miên Kỳ càng cảm thấy Bạch An thị không làm việc này, nàng là người thông tuệ, sao vì một quyển sách để mình mang tiếng bất nghĩa?

Hơn nữa cung nhân Sở thường tại cũng có hiềm nghi rất lớn, nội dung hai người tranh luận, khẳng định bị vài cung nhân nghe được, nếu trong đó có một cung nhân không phân biệt được thật giả, sinh tâm tư trộm kinh Phật cũng là hợp tình hợp lý, Sở thường tại chỉ chỉ trích Bạch An thị thực sự không chu toàn.

"Hoàng hậu nương nương, từ thái độ cùng biểu tình hai người lúc đến, có thể có dị thường?" Đuôi lông mày Miên Kỳ nhướn lên, lại hỏi.

Hoàng hậu tinh tế suy nghĩ hồi lâu mới đáp lời nàng, "Sở thường tại nhìn thập phần tức giận, Bạch An thị nhìn mặt không đổi sắc, cùng tính cách bình thường các nàng đều phù hợp, cũng không dị thường."

Miền Kỳ lại nghĩ kĩ chốc lát, "Thứ cho nô tì vọng ngôn, nô tì nghĩ là người trộm kinh Phật, cũng có thể là người trong cung Sở thường tại."

Hoàng hậu gật đầu, "Bản cung cũng nghĩ Bạch An thị không giống người như vậy, muội muội có biện pháp chứng minh cùng tra ra là cung nhân nào trộm?"

Miền Kỳ suy tính một hồi, nắc cười cong cong phát sáng, "Nô tì vừa lúc có một kế, ước chừng nắm chắc bảy tám phần bắt được kẻ trộm, nhưng tuồng vui này, còn cần Hoàng hậu nương nương tìm một người phụ diễn."

"Nga? Là ai?" Hoàng hậu tò mò nhìn Miên Kỳ.

"Quý Liên phương nhu."

.

Mấy ngày sau, trong cung chậm rãi truyền ra tin đồn, hậu cung sau khi hao tổn Ninh phi, lại được một vị thần kỳ Quý Liên phương nhu.

Hầu như trong cung mỗi người đều biết Quý Liên phương nhu bản lĩnh lợi hại!

Tay nàng vừa lộn là có thể xuất hiện con thỏ; chuyển một vòng tròn dưới thân liền bay ra hai con chim bồ câu; bỏ khăn màu đỏ trong tay nàng dễ dàng vung, xé ra liền biến thành hai điều. . .

Có người khoa trương nói, nàng không chỉ có ảo thuật tinh vu, còn có thể bói toán, thấy được tương lai, đọc được nhân tâm, lên trời xuống đất. . .

Nhưng mà, hậu cung cũng rõ tán thưởng chỉ là kỹ xảo cao siêu Quý Liên phương nhu cùng hoàng hậu biết dùng người thiện, nhưng không ai biết chân chính người được hoàng hậu tín nhiệm lại là Đỗ phương nhu.

Miền Kỳ cũng không thêm đề ý những hư danh đó, trải qua chuyện này, nàng như nguyện lấy được tín nhiệm của hoàng hậu.

Sự tình lui trở về lúc Miên Kỳ ở Ý Hiên cung bày mưu tính kế cho hoàng hậu——

Hoàng hậu đồng ý yêu cầu Miên Kỳ, phái người mời Quý Liên phương nhu tới, Miên Kỳ liền hướng hoàng hậu cùng Quý Liên phương nhu giảng kể sách của mình.

Nói xong đã tới buổi trưa, ba người lại cùng nhau dùng qua ngọ thiện, xong đi Tóc Ninh hiền Sở thường tại.

Sở thường tại đánh mất bản sách, tâm tình rất kém cỏi, ngủ trưa cũng không ngủ, một người ngồi ở trong sảnh sinh khí.

Hoàng hậu dắt Miên Kỳ cùng Quý Liên phương nhu giá lâm Tóc Ninh hiền, thấy Sở thường tại mặt sưng đỏ, ngay cả đứng lên hành lễ cũng là cố cho xong, "Nô tì thỉnh an Hoàng hậu nương nương, thỉnh an Quý Liên phương nhu, chẳng biết vị tỷ tỷ này là. . . ?"

Bởi vì trước đây Miên Kỳ ít lộ mặt, cho nên Sở thường tại không nhận ra nàng.

Hoàng hậu vừa nhắc váy dài, vừa giới thiệu Miên Kỳ, "Vị này là Đỗ phương nhu. Bởi vì Đỗ phương nhu vừa vận đến thỉnh an bản cung, bản cung nghĩ nàng cực ít đi ra ngoài, cho nên cố ý mang nàng lại đây, cùng mọi người làm quen một chút."

"Quả thực nhìn vị tỷ tỷ này lạ mắt, tần thiếp thỉnh an tỷ tỷ." Sở thường tại thi lễ một cái.

Miền Kỳ cảm điểm một cái tính làm đáp lại, cũng không nói nhiều.

Miền Kỳ chú ý tới, lúc Sở thường tại thỉnh an nàng, ánh mắt chẳng hề ở trên người mình, mà là dừng lại ở trên người Quý Liên phương nhu, vẻ bất thiện không cần nói cũng biết, chắc là xuất phát từ việc gần đây Quý Liên phương nhu được sủng ái.

"Bản cung biết ngại chịu ủy khuất, nhưng là phải yêu quý thân thể." Hoàng hậu khuyên bảo Sở thường tại.

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, nhưng bản sách đó vốn được nô tỳ yêu quý như mệnh, hiện nay bị người đánh cắp đi, nô tì như muốn chết tâm." Sở thường tại cúi đầu, thanh lệ tố khổ.

Hoàng hậu thấy nàng nói, có chút nã, "Bản cung đã cho người đi mời Bạch An thị lại đây, nghĩ hiện nay cũng sắp đến rồi, nhưng mà thứ nhất, ngại không có bằng chứng liên kết luận là Bạch An thị, thực sự có điểm không công bằng. Hiện Quý Liên phương nhu ở đây, cũng không sợ không tra ra là người nào trộm, không bằng cho cung nữ, thái giám Tóc Ninh hiền cùng Bạch An thị cùng nhau đứng ra, để Quý Liên phương nhu bình luận!"

Hoàng hậu nói xong, Sở thường tại chưa kịp tỏ thái độ, Bạch An thị dẫn theo cung nữ tiến vào.

Cừu nhân gặp mặt đặc biệt đỏ mặt, những lời này là hình dung Sở thường tại lúc này.

Miền Kỳ phát hiện sau khi Bạch An thị đi vào, cơ hồ là mặt không đổi sắc, chỉ là khi nhìn đến nàng cũng ở tại chỗ này, hơi sùng sốt một chút, sau đó liền không có điểm dị thường gì nữa.

Bạch An thị hướng chư vị thỉnh an, hoàng hậu mới ngồi vào thượng vị, cho mọi người nhập tọa, lại sai người dưới tay mình đem toàn bộ cung nhân Túc Ninh hiện gọi vào trong sảnh ——

"Bản cung đã đáp ứng cho Sở thường tại cùng Bạch An thị một cái công đạo." Hoàng hậu liếc mắt xem xét hai người các nàng, "Cho nên bản cung hiện tại liền ủy thác Quý Liên phương nhu đối với các người thi hành thuật đọc tâm, đến lúc đó —— rốt cuộc là ai cầm quyền kinh Phật kia, liền sáng tỏ." Nét mặt Hoàng hậu thập phần uy nghi, sâu sắc.

"Nương nương, nô tì nghĩ như vậy. . . Không ổn lắm?" Sở thường tại trước hết đưa ra nghi vấn, thuật đọc tâm này đều là trong thoại bản tử, trong hiện thực sao có thật?

Khỏe miệng Miên Kỳ khề cong một chút, cũng đứng dậy, "Đúng vậy, Hoàng hậu nương nương, thuật đọc tâm này ai cũng không có chân chính chắc chắn, trong lòng nô tì cũng là không tin, không bằng để nô tì thử trước một chút đi."

Hoàng hậu gật đầu đáp ứng ——

Quý Liên phương nhu lại vội vã đứng lên, "Nương nương ngài có chỗ không biết, thuật đọc tâm này kỳ thực chia làm hai loại, một loại là linh lực dư thừa vô cùng ..., có thể ngay lập tức nhìn được tâm tư người khác, một loại khác lại phải một ngày một đêm, chậm rãi tĩnh nghĩ, trong đầu mới có thể hiện ra đáp án mong muốn."

"Quý Liên phương nhu, hiện tại nếu Đỗ phương nhu muốn thử một lần, chẳng lẽ đến ngày mai mới biết được kết quả?" Biểu tình Hoàng hậu cũng giả bộ ra hoài nghi.

"Hoàng hậu nương nương, nô tì nghe, Quý Liên phương nhu dường như là đang từ chối." Miên Kỳ tiếp tục tra hỏi.

"Nếu Hoàng hậu nương nương cùng Đỗ phương nhu đều có hoài nghi, nô tì liền nỗ lực thử một lần tại chỗ, chỉ là cái này thử một lần, một tháng linh lực tích góp từng tí một liền cũng đã tiêu hao hết." Quý Liên phương nhu không vui trừng mắt Miên Kỳ, bởi vì làm hết sức rõ ràng, mọi người tại đây đều nhìn ở trong mắt.

"Vậy người linh khí hao hết, làm thế nào thử nhiều nô tài như vậy?" Hoàng hậu lo lắng hỏi.

"Nương nương, dò thám biết tâm tư Đỗ phương nhu là vì khiến mọi người đối nô tì tâm phục khẩu phục, bằng không đến lúc nô tì xét xử kẻ trộm, phỏng chừng mọi người cũng đều không tin. Nô tì một tháng linh khí tích góp từng tí một vừa vặn đủ lúc này đây sử dụng, về phần Bạch An thị cùng cung nhân ở đây chỉ có tạm gác lại ngày mai, nô tì thư giãn rồi, lại dùng loại phương pháp tiêu hao linh khí cực thấp thử, đến ngày thứ ba ắt có thể ra kết quả."

"Thời gian kéo dài chút, bản cung cũng không thể nói gì, Sở thường tại, Bạch An thị, các người cũng đều có thể chờ?"

Sở thường tại bởi vì bức thiết muốn tìm về bản sách, không ngừng đáp ứng. Bạch An thị là một người trầm trù khí, tự nhiên cũng sẽ không phản đối.

"Tốt lắm, vậy thì mời Đỗ phương nhu đem suy nghĩ bản thân hiện tại viết ra, giao cho bản cung quản lý, lại mời Quý Liên phương nhu thi hành kỳ pháp, được hay không được, thử một lần liền biết."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ảo Thuật

Miên Kỳ đi đến thư phòng, ở trên sái kim lan hoa tiên viết: Tất cả đây hứa hẹn pháp, như ảo ảnh trong mơ, như lộ cũng như điện, ứng với làm như thế quan.

Cuối cùng, nàng chiết ba chiết, tự mình đến trong sảnh giao cho hoàng hậu, hoàng hậu cẩn thận đem giấy hoa tiên nhét vào trong tay áo.

"Quý Liên phương nhu, người chuẩn bị xong?" Hoàng hậu nhìn Quý Liên phương nhu đang cúi đầu không biết suy nghĩ gì.

Lần này Quý Liên phương nhu không lễ phép trả lời hoàng hậu, liền đứng lên, giống như bị vật gì điều khiển cứng ngắc tiêu sái đến trước mặt Miên Kỳ.

Miên Kỳ cũng đứng lên.

Một khắc hai người bốn mắt đối lập nhau, Quý Liên phương nhu vén hai tay áo, đột nhiên bốc lên hỏa quang, nàng đem ba quyền hỏa quang lớn giơ lên bao quanh mình và Miên Kỳ.

Miên Kỳ theo bản năng lui về phía sau, nhưng cũng khắc chế bản thân không ly khai chỗ đứng.

Hoàng hậu, Sở thường tại đều là trong mắt lóe ra không thể tin, ghen hờn nhìn trần trời trăng cảnh kỳ diệu này.

Mà chúng cung nhân thấy một màn như vậy, không khỏi đều hướng cạnh cửa tránh đi, rất sợ Quý Liên phương nhu bộc phát ra lực lượng đáng sợ thương tổn đến bản thân.

Không lâu sau, đầu tiên Quý Liên phương nhu hai tay các kết liễu cái Quan Thế Âm ngón tay, sau đó hai cánh tay ở trước ngực vén.

Mọi người tại chỗ không một người thấy rõ tay nàng chuyển động thế nào, cuối cùng, chỉ phát hiện hồng quang trên tay nàng không biết sao liền tiêu thất.

Miền Kỳ thoáng nhìn trên mu bàn tay Quý Liên phương nhu có chà một cái hồi, (mình cũng không biết là gì) nàng rất sợ người khác nhìn ra kẻ hở, phá hủy toàn bộ kế sách, Miên Kỳ vội vàng nắm tay Quý Liên phương nhu, âm thầm đem hồi cọ roi, sau đó nàng không quên đưa cho Quý Liên phương nhu một ánh mắt khiêu khích, "Quý Liên phương nhu, nô tì mới vừa nghĩ gì, xin mời nói ra."

Quý Liên phương nhu nghe nàng nói xong không hồn giận, dùng lực hất tay Miên Kỳ, Miên Kỳ không có phản ứng kịp, lui về phía sau lao đảo, mắt thấy sẽ ngã sấp xuống, may là được Tinh Ngọc đỡ, "Tiểu chủ, cẩn thận."

Miền Kỳ nghĩ kỳ quái, rõ ràng trước đó các nàng ở Ý Hiên cung đã thương lượng xong, nàng chỉ là nhu giả ý không phục Quý Liên phương, vì sao nàng nhưng thật giống như rất chú ý, thực sự chán ghét mình?

Hoàng hậu bất mãn nhìn thoáng qua Quý Liên phương nhu, nhưng mà bây giờ còn có việc nhờ nàng ta, cũng không tiện phát tác, chỉ trấn an Miên Kỳ một câu, liền giục Quý Liên phương nhu nói ra đáp án.

"Nô tì mới vừa rồi tiêu hao linh lực nhìn ra tâm tư Đỗ phương nhu, nhưng mà..." Quý Liên phương nhu làm bộ khó xử.

"Nhưng mà cái gì?" Lần này là Sở thường tại hỏi, nàng thật hy vọng Quý Liên phương nhu này thật sự có dị năng, nàng liền có thể tìm về bản sách đã mất.

"Nhưng mà Đỗ phương nhu, rõ ràng nghĩ là một câu nói, vì sao lại nói là một chuyện?" Quý Liên phương nhu bất mãn nhìn Miên Kỳ, như thể Miên Kỳ cố ý làm khó dễ nàng.

Miền Kỳ bên môi tươi cười, "Quý Liên phương nhu thân mang tuyệt kỹ, cho dù ta nói gạt người, chẳng phải người cũng đều có thể nhìn thấu?"

Hoàng hậu mi tâm khẽ nhíu, có chút không kiên nhẫn, "Được rồi, được rồi, hai người đừng nói thêm nữa, Quý Liên phương nhu, người nói mau vừa rồi người đọc tâm ra được đáp án gì?"

Quý Liên phương nhu thần khí đi tới thánh ương, hắng giọng một cái, "Mọi người nghe cho kỹ, Đỗ phương nhu nghĩ là một câu nói: Tất cả đầy hứa hẹn pháp, như ảo ảnh trong mơ, như lộ cũng như điện, ứng với làm như thế quan. Đỗ phương nhu, ta nói đúng?"

Miền Kỳ bật cười không đáp, rõ ràng là các nàng ba người trước khi tới đã thống nhất rõ ràng, là một câu kinh Phật, nàng lại mang tư thái huyền kỳ tự thuật nói ra, người này thật đúng là yêu làm náo động!

Hoàng hậu từ trong tay áo móc ra giấy hoa tiên, tượng trưng nhìn một chút, biểu diễn cho mọi người thấy, hai hàng râu hoa chữ nhỏ tinh tế lại không mất thanh tú, chính là câu kinh Phật Quý Liên phương nhu nói ra!

"Quý Liên phương nhu nói đúng!" Hoàng hậu cao giọng tuyên bố.

Trong sảnh cung nhân có giật mình, có không tin, mặc dù không dám ở đây nhiều lời, nhưng dùng ánh mắt cùng động tác rất nhỏ trao đổi ý nghĩ của chính mình.

Sở thường tại vội vàng cầm giấy hoa tiên trên tay Hoàng hậu, từ trên xuống dưới nhìn nhiều lần, còn sờ soạng qua lại nửa ngày, rất sợ ở đây cất giấu môn đạo gì, nhưng mà cuối cùng nàng cái gì cũng không có phát hiện, đơn giản đem giấy hoa tiên trả lại cho hoàng hậu.

Giữa lúc tiêu điểm toàn trường tụ tập ở trên người Quý Liên phương nhu, Miên Kỳ chú ý tới, Bạch An thị lại giống như một ngoại tộc, hai tròng mắt buông xuống, nhìn như đang ngủ, chỉ thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn sang mọi người có động tĩnh gì.

Như vậy tựa như một lão bà đi xem trò vui của trượng phu, đối với nội dung cũng không có hứng thú, thỉnh thoảng xem hai mắt chỉ là muốn biết cái này diễn lúc nào mới kết thúc...

Nàng biết những trò xiếc này không thể gạt được Bạch An thị, nhưng mà Miên Kỳ không lo lắng gì, vốn nàng cũng không nghĩ có thể lừa gạt được nàng ta, chỉ cần nàng ta vẫn yên lặng như vậy, không ảnh hưởng các nàng hành sự là tốt rồi.

"Đỗ phương nhu, hiện tại người phục ta chưa?" Quý Liên phương nhu có chút thống khoái hỏi, hình như thật sự Miên Kỳ bại bởi nàng.

"Có phục hay không không phải là xem một câu nói của ta, then chốt là người có thể giúp Sở thường tại tìm ra kẻ lấy sách hay không!" Miên Kỳ một lần nữa ngồi trở lại ghế, ý tứ không tiếp tục cùng Quý Liên phương nhu dây dưa.

Một mực yên lặng mặc đứng ở sau ghế Tinh Ngọc có chút nhìn không được, nói khẽ, "Tiểu chủ, Quý Liên phương nhu này lớn lối như thế, ngài có thể nào khinh địch buông tha nàng như vậy?"

Miên Kỳ cười cười, chỉ dùng âm thanh hai người nghe được nói cho nàng biết, "Mục đích của ta là lấy lòng hoàng hậu, chỉ cần trong lòng hoàng hậu minh bạch chuyện gì xảy ra là được, về phần Quý Liên phượng nhu, chỉ là nhảy nhót tấu hài kịch, cầu cần ta một cái, lẽ nào ta còn cản trở lại?"

Tinh Ngọc vừa nghĩ đúng là đạo lý này, cũng không tức giận, đứng thẳng người, cùng chủ tử nhà nàng cùng nhau nghe hoàng hậu tuyên ý chỉ.

"Như vậy xem ra, Quý Liên phượng nhu thật có thần thông, bản cung quyết định, liền do Quý Liên phượng nhu dùng loại phương pháp thứ hai đọc tâm các vị, ngày mai giờ này tái tụ nơi đây, bản cung nhất định phải trừng phạt kẻ ăn cắp kinh Phật!"

Sở thường tại không cam lòng nhìn thoáng qua Bạch An thị hỏi, "Nương nương, nếu bắt được kẻ trộm, phải làm thế nào?"

"Sở thường tại nghĩ sao?" Trong ánh mắt Hoàng hậu hiện ra một chút mệt mỏi, đối với tính tình âm ngoan của Sở thường tại thực sự là càng xem càng không thích.

"Nô tì cho rằng, chuyện này không phải chuyện nhỏ, nếu như không phạt nặng, sau này mọi người học theo, trong cung không phải loạn sao?"

"Sở thường tại nói có lý, chư vị đều rõ ràng! Vô luận cuối cùng bắt được hung thủ là ai, bản cung cũng sẽ không dung túng, đến lúc đó liền xử người nọ hai trăm đại bản, lại đuổi ra cung đi!"

Hai trăm đại bản, gần như là đánh chết.

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương!" Sở thường tại mừng rỡ tạ ân.

.

Từ chỗ Sở thường tại đi ra, Bạch An thị xin được cáo lui trước.

Bởi vì vẫn xuân nắng ấm, khí trời thư thích, hoàng hậu không ngồi kiệu, mà là cùng Miên Kỳ, Quý Liên phượng nhu tản bộ thường xuân.

Đi ra rất xa Túc Ninh hiên, Miên Kỳ mới nhắc nhở hoàng hậu, "Nương nương, nhất định phải phái người nhìn chăm chăm mỗi ngõ ngách Túc Ninh hiên, đặc biệt cửa trước, cửa sau, nếu như có người muốn đào tẩu, lập tức bắt."

Hoàng hậu cười khen nàng, "Đỗ phượng nhu tâm tư tinh tế, khó được thông tuệ nhạy bén. Kế này của Đỗ phượng nhu, vốn chỉ là đe dọa kẻ trộm sách, không nghĩ tới phản ứng mọi người, lại có không ít người tin thật, cũng nhờ Quý Liên phượng nhu điệu thủ cao kỹ, ngay cả bản cung cũng suýt nhầm."

"Hoàng hậu nương nương quá khen, có thể vì Hoàng hậu nương nương cống hiến sức lực, là nô tì có phúc." Quý Liên phượng nhu không hẳn đã là trang quốc sắc, nhưng khi cười lộ lên đặc biệt vui vẻ, rất khiến người nhìn sinh cảm giác thân thiết.

Hoàng hậu đã sớm quên biểu hiện của nàng ở Túc Ninh hiên có phần khác lạ, bây giờ nghe nàng nịnh hót càng không khỏi nở nụ cười, "Trách không được hoàng thượng sủng ngươi, nguyên lai Quý Liên muội muội là mỗi ngày uống mật, không chỉ có ảo thuật đùa giỡn thật là tốt, người cũng cơ linh."

"Nương nương —— nói đến cơ linh, nô tì sao so được với Đỗ phượng nhu, biết lợi dụng tâm lý người người đều sợ chết, khiến nô tì giả thần giả quỷ ép kẻ cắp đi vào khuôn khổ... Nga, vừa rồi nô tì diễn có hơi quá, thiếu chút nữa hại Đỗ phượng nhu ngã sấp xuống, nô tì còn phải bồi Đỗ phượng nhu cái lễ."

Miên Kỳ khẽ cười, tiểu ý dụ dỗ, "Phi vị công báo trên, ta nhìn thấy Quý Liên muội muội sinh nhật so với ta nhỏ hơn, nếu muội muội phải cho ta nhận, tỷ tỷ kia ta liền sinh bị."

Dứt lời, Miên Kỳ cũng thực sự đứng ở bên cạnh không đi, giống như chờ Quý Liên phượng nhu bồi lễ.

Quý Liên phượng nhu nghe lời Miên Kỳ nói đã không thoải mái, sau thấy nàng đứng ngay ngắn chờ đợi mình hành lễ, trong lòng càng là nổi giận, thần thể nàng cứng ngắt, cũng không nhúc nhích.

Miên Kỳ thấy nàng như vậy, đột nhiên cười mở, "Cùng muội muội đùa một chút, không nghĩ tới muội muội lại còn tưởng thật, ta nào dám để muội muội bồi lễ?"

"Vây dĩ nhiên là tốt nhất..." Quý Liên phượng nhu đáp lại Miên Kỳ một cái cười cứng ngắt.

Một màn ở Túc Ninh hiên, giả thật đúng là khó nói, hoàng hậu chỉ sợ bọn họ mất hòa khí, hiện thấy hai người đùa giỡn, trong lòng mới an ủi chút, "Hoàng thượng hôm nay có thể được hai vị giai nhân, thật sự là hoàng thượng may mắn."

Quý Liên phượng nhu nói tiếp, "Nô tì nào dám nhận, Đỗ tỷ tỷ mới thật sự là nhân trung kiệt thụ, chỉ nhìn việc Đỗ tỷ tỷ dạy cho ta một bộ lý do thoái thác cùng kỹ xảo kia, có thể thấy khả năng nói dối của tỷ tỷ hơn người đi?"

Miên Kỳ cười khanh khách, giống như đang chê cười Quý Liên phượng nhu, "Đâu đâu, ta cũng chỉ là thấy nhiều thoại bản từ một chút, nhớ kỹ một chuyện giả thần giả quỷ mà thôi, nhưng thật ra Quý Liên muội muội, diễn như thật vậy, vậy mới là tuyệt kỹ nói dối hơn người nhì?"

"Ngươi..." Quý Liên phượng nhu tức thời đỏ mặt, tức giận trừng mắt Miên Kỳ, dậm chân giận dữ hỏi Miên Kỳ, "Ngươi không có căn cứ gì, sao dám

chắc người khác?"

Vóc người Quý Liên phương nhu nhỏ, tức giận càng là một bộ dáng dấp tiểu hài tử, ngay cả hoàng hậu đều bị bộ dáng của nàng chọc cười.

"Bởi vì ta biết thuật đọc tâm a!" Miên Kỳ trả lại Quý Liên phương nhu một câu, để tránh Quý Liên phương nhu tiếp tục cắn lại, vội vàng phúc thân hướng hoàng hậu hành lễ cáo lui.

Quý Liên phương nhu bị chọc tức, nhìn bóng dáng Miên Kỳ đã đi xa, không còn chỗ phát tiết, tâm hỏa càng đốt càng nóng..

"Quý Liên phương nhu." Hoàng hậu tươi cười như có như không, thay thần sắc uy nghi, giáo dục nàng, "Mới vừa rồi bản cung thấy rõ, Đỗ phương nhu chỉ là vì có thể thành sự mới chanh chua khiêu khích người, cũng không phải là tận lực đá kích người, tính tình người chó như vậy, chúng ta đều là người hầu hạ của hoàng thượng, phải hữu ái tương thân mới đúng."

Quý Liên phương nhu vội vàng giả ý nghe theo, "Nô tì biết sai rồi, sau này sẽ chú ý, cần tuân Hoàng hậu nương nương giáo huấn."

Miệng nàng tuy nói vậy, trong lòng lại nhin không được thối vài câu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Sa Lưới

Xuân hoa đua nở, liễu xanh biếc càng hơn đêm trước, trên tường cây tường vi nở rộ, tươi tắn xán lạn.

Cáo biệt hoàng hậu, Miên Kỳ vẫn như cũ kiên trì bộ hành, Phúc Hi, Đức Thuận xa xa theo ở phía sau.

Đi trên dưới một trăm bước, tới một chỗ mọc bao lon đầu, Miên Kỳ mới vừa lên kiêu, lại thấy phía trước có một bóng dáng hồng nhạt vừa mới xuống kiêu đi.

Nàng nhanh đi mấy bước tới trước, hướng nữ tử đang dần dần đi xa cao giọng, "Bạch An thị dừng chân!"

Xa xa nữ tử nghe tiếng gọi, khoan thai dừng bước, xoay người lại, nhìn thấy Miên Kỳ, gương mặt đông lạnh của nàng lập tức mang một dáng tươi cười.

Miên Kỳ vì chinh ăn mặc, dắt Tinh Ngọc tiến lên, vừa xuống kiêu liền thấy Bạch An thị cũng đang đi tới đây.

Sắc mặt Bạch An thị trong trẻo nhưng lạnh lùng, tư thế bước đi cũng dị thường, mỗi một bước, nhất định là đầu ngón chân hạ xuống trước, gót chân mới đuổi kịp, vị trí đặt đất cũng không phải ngay phía trước giày, mà là thiên hướng nội.

Đi như vậy, móng của nàng liền không tự chủ đóng đưa theo, hoàn toàn không giống nữ nhi quan lại, từ nhỏ bị yêu cầu theo đúng khuôn phép.

Lời nói cùng biểu tình đều che lấp cùng trang phục, nhưng một chút chi tiết nhỏ là tránh không được.

Đời trước, lúc trốn ra cung, Miên Kỳ từng có cơ hội thấy qua nữ tử thanh lâu, hiện tại nàng nhìn động tác Bạch An thị cất bước, cùng nữ tử thanh lâu có vài phần giống nhau.

Cái này không đúng, bước đi Bạch An thị nếu là thói quen trời sinh như vậy, không phải là sớm bị ma ma giáo dưỡng của Bạch phủ rèn luyện đến cùng kiệt?

"Vừa rồi không phải Đỗ tỷ tỷ đi cùng hoàng hậu? Sao lại đi hướng bên này?" Bạch An thị tươi cười, cùng gương mặt thờ ơ lạnh nhạt vừa rồi ở Túc Ninh hiên tuyệt nhiên bất đồng.

Miên Kỳ thư ni mỉm cười, "Nghĩ Hoàng hậu nương nương có thể phải trở về luyện thư pháp, ta xem canh giờ cũng không còn sớm, tự nhiên không thể lại quấy rầy Hoàng hậu nương nương, vì vậy cáo lui." Nàng tùy tiện tìm một cái cớ.

"Ngạ, cũng là tỷ tỷ cẩn thận tí mĩ, chỉ là tần thiếp sao chưa nghe nói qua hoàng hậu yêu thích thư pháp?"

Miên Kỳ tự biết nói lỡ, hiện tại nàng là phi tần mới vừa vào cung một tháng, tự nhiên không biết sở thích hoàng hậu, hiện giờ nói vậy lại như nàng tận lực điều tra hoàng hậu.

"Hôm nay trong Ý Hiên cung, ta hướng Hoàng hậu nương nương thỉnh an, thấy ngón giữa tay phải nàng có kiề, trên người lại có mặc hương, suy đoán nương nương yêu thích làm mực chi đạo. Từ sáng nương nương đã vì chuyện của người và Sở thường tại mà phiền lòng, hiện tại có Quý Liên phương nhu tương trợ, ắt hẳn buổi chiều nương nương sẽ tiếp tục luyện tập." Miên Kỳ tươi cười đáp lời, dung nhan không có một tia bối rối.

"Tỷ tỷ thật là người cẩn thận tí mỉ." Bạch an thị hai tròng mắt rũ xuống, không khỏi thở dài, "Thần thiếp nếu sớm biết có chuyện thế này sẽ không đi bái phỏng Sở thường tại, lại càng không nên cùng nàng tranh cãi chuyện tài tử Hứa Dật An tiền triều. . . Bấy giờ còn làm phiền Hoàng hậu nương nương, Quý Liên phương nhu vì thần thiếp gây chuyện mà phí tâm. . ."

Trong Tóc Ninh hiên nàng cực trấn định, hiện tại lại làm ra một bộ tư thái điềm đạm đáng yêu, Miên Kỳ đem toàn bộ ghi nhớ, cũng không nói ra.

"Muội muội đa tâm, hoàng hậu cùng Quý Liên phương nhu không chỉ là vì muội muội, càng là vì sớm ngày giúp Sở thường tại tìm được bản sách bị mất. Ngươi cũng chớ lo lắng, ta tin tưởng ngươi, đợi Quý Liên phương nhu điều tra rõ chân tướng, chắc chắn trả trong sạch cho muội muội." Nếu đối phương yêu thích diễn trò, nàng liền bồi nàng diễn.

Bạch An thị điềm đạm cười.

Bởi vì Vũ Châu các ở phía đông, hai người nói chuyện một hồi, cùng đi về phía trước.

Nhưng mà hai người đều không biết, lúc này đang có một nam nhân đứng ở trên lang kiêu thật cao nhìn các nàng ——

"Hoàng thượng, Táp tần nương nương vẫn đang chờ ngài. . ." Ngọc Đức Thuận tự nhiên không dám chất vấn hoàng đế nhiều hơn, chỉ là nhìn sắc trời này, nếu là hoàng đế đi đến Sảng Tê cung trễ hơn thông báo, Táp tần còn không biết sẽ thế nào nổi giận với mình.

Hoàng đế cũng không để ý tới Ngọc Đức Thuận, ánh mắt của hắn vẫn như cũ đặt ở tà phía dưới —— trên đường vài cô gái đang rào bước, bóng lưng phi tần bên trái, khiến hắn có cảm giác quen thuộc. . .

Nhìn một lát, hoàng đế rốt cuộc không nhớ nổi là ai, lại nghe Ngọc Đức Thuận lẩn qua lộn lại nhắc nhở, không kiên nhẫn hướng Sảng Tê cung đi.

.

Bầu trời than chì, trăng rằm còn đọng ở phía chân trời cách đó không xa, còn có một canh giờ mới là tảng sáng, trong ngoài Tóc Ninh hiên đều vẫn là một mảnh vắng vẻ.

Yên tĩnh——

"Chi nha ——" một tiếng, cửa ngoài cùng Tóc Ninh hiên, bị mở từ trong, một ma ma dáng dấp tầm thường từ bên trong nếp thủ bước ra, chẳng biết nàng định làm gì.

Ma ma này cũng không có lập tức di chuyển, mà là đứng tại chỗ, cẩn thận quan sát một vòng bốn phía ——

Ngoại viện ngoại trừ cây cỏ bị gió thổi lay động, còn lại đều là an tĩnh, xác nhận điểm này, nàng mới lén lút hướng nam phòng đi.

Phủ phục ở trên nóc nhà hai gã thị vệ ăn mặc hắc y, thấy lão ma ma vào phòng, trao đổi một ánh mắt, song song thi triển khinh công, thời gian nháy con mắt, hai người đã an vị trên nóc phòng.

Bọn họ giống như con dơi, từ đỉnh đồi chiều xuống tới, bất động thanh sắc giám thị trong phòng——

Lão ma ma đã đánh chút cỏ khô đến trong bếp lò, sau đó lấy ra hai quả đá lấy lửa, đập đánh ra Hòa Tĩnh, dẫn đốt cỏ khô.

Bọn thị vệ đều là sinh lòng khả nghi, cái này cách hừng đông còn sớm, ma ma này không ngủ thêm, sao tới đây nhúm lửa?

Có phải hay không là Sở thường tại ban đêm đối bụng, cho người làm chút đồ ăn?

Suy đoán như thế, bọn họ không vội hành động, tiếp tục quan sát.

Lão ma ma ngồi trước hỏa lò vẫn không nhúc nhích, đợi lửa lớn lên, mới chậm chạp lấy từ trong vạt áo ra một quyển sách lam phong ném vào trong lửa ——

Hai gã thị vệ lúc này mới ý thức được không bình thường, dùng tốc độ sét đánh bay xuống, một người đi cứu sách, một người đi bắt ma ma này ——

Cuối cùng, người là dễ dàng bắt được, nhưng sách lại bị hỏa hoạn đốt sạch không còn một mảnh!

Hai gã thị vệ phân phó nhau, một kẻ đi Ý Hiên cung bẩm báo hoàng hậu, người còn lại là áp giải lão ma ma tìm quân sự thái giám Tóc Ninh hiên, để hắn đi vào mời Sở thường tại đứng dậy.

Một lúc lâu sau, cùng lúc với tia ánh rạng đông đầu tiên, hoàng hậu giả lâm Tóc Ninh hiên.

Miên Kỳ nói với hoàng hậu, cung nhân quanh năm ở trong hậu cung, kiến thức hữu hạn, bản lĩnh Quý Liên phương nhu thì dù ở ngoài cung cũng là khó gặp, nàng và Quý Liên phương nhu diễn trò, đối với tuyệt đại bộ phận người không biết nội tình mà nói, đều sẽ bị gạt.

Kẻ trộm sách chột dạ, lúc này sẽ bởi vì sợ hãi mà làm ra hành vi khác thường.

Nhất gan chính là hoảng sợ không chịu nổi một ngày, lén lút nhìn trước ngõ sau, gan lớn ắt sẽ rời cung, bởi vậy chỉ cần phải thị vệ nhìn chăm chăm phản ứng mọi người, khả năng bắt được người trộm sách có đến bảy tám phần.

Nhưng mà sáng sớm hoàng hậu nhận được tin tức, nàng thực sự không nghĩ tới trộm sách lại là lão ma ma.

Nếu như là tiểu thái giám hoặc cung nữ tuổi còn trẻ, tham đồ phú quý nên trộm sách còn hợp lý, một lão ma ma vất vả cực nhọc cả đời, hẳn là đã sớm nhìn thấu thế sự, sao còn không sáng suốt hành động như vậy?

Hoàng hậu cất bước đến trong sảnh, phát hiện Sở thường tại không kích động như hôm qua, mà yên lặng ngồi trên ghế không nói được một lời, còn lão ma ma yên lặng quỳ gối phía dưới, hẳn là kẻ trộm không sai.

Thấy hoàng hậu tới, Sở thường tại rõ ràng sững sờ một chút, mới đứng dậy thỉnh an hành lễ, "Thỉnh an Hoàng hậu nương nương——"

"Bắt được người trộm sách, sao sắc mặt Sở thường tại lại càng không được tốt?" Hoàng hậu không hiểu hỏi.

"Chỉ vì người này là vú em từ nhỏ chiếu cố ta, trước đây, nô tì nghĩ tình nhiều năm chọn bà cùng tiến cung, ai biết bà ta. . ." Phản bội nàng.

"Vậy sao?" Hoàng hậu thoáng giật mình, chuyển tầm mắt nhìn lão ma ma quỳ trên mặt đất, "Sở thường tại nói người là vú em của nàng, nếu đã theo nàng từ lâu, vốn nên tuyệt đối trung thành với nàng, sao cố tình gây chuyện này?"

"Bẩm Hoàng hậu nương nương, lão nô đích xác đã theo chủ từ từ lúc nàng còn trong tã lót, năm ngoái tiểu thư muốn vào cung, chọn lựa lão nô, lão nô tuổi lớn, cũng sống không được mấy năm nữa, thiết nghĩ ở đâu cũng như nhau liền đáp ứng."

"Năm ngoái trước, có công công đến thông tri lão nô, nói bên ngoài Tuyên Vũ môn có thân nhân lão nô chờ gặp, là con trai ta không muốn thua kém người khác, ra ngoài buôn bán nhưng lại thua lỗ, vợ của hắn lại vừa sinh một đôi nữ nhi, trong nhà hiện tại túng thiếu, tới hỏi tiền lão nô, thế nhưng trước lúc tiến cung toàn bộ tiền dành dụm lão nô đã cho hắn, hiện lại hỏi lão nô, lão nô đâu còn để đưa. . ."

Hoàng hậu nghe xong trong lòng không phải là không có chút cảm xúc nào, hỏi lão ma ma, "Người nếu cần tiền, vì sao không nói với Sở thường tại, lại trộm quyền sách nàng thích nhất?"

Nghe hoàng hậu hỏi, giọng lão ma ma càng thêm thấp, "Lão nô từng hỏi tiểu chủ, nhưng tiểu chủ nói nàng mới vừa vào cung, các nơi đều cần chuẩn bị, không có tiền dư cho lão nô. . . Lão nô lúc này mới sinh lòng tham, vừa lúc ngày đó Bạch An thị tới, tiểu chủ lấy ra quyền sách này để Bạch An thị phân biệt thật giả, lão nô cũng ở một bên, tiểu chủ đi rồi, Bạch An thị cùng cung nữ của mình vẫn tán thưởng quyền sách này tốt thế nào, nên lúc Bạch An thị đi, lão nô liền lén lẽ cầm sách. . ."

"Ăn má má, ta cũng không trách người trộm sách!" Sở thường tại miệt thị hừ một tiếng, không chút nào đồng tình với ma ma đã nuôi lớn nàng, trong mắt chỉ toát ra tức hận, "Nhưng người lại đi đốt bán sách quý giá đó!"

"Hôm qua thấy tuyệt kỹ Quý Liên phương nhu, lão nô thập phần lo sợ, lão nô chết cũng không là gì, lão nô là sợ liên lụy vợ chồng con trai của mình."

Nên nàng mới thừa dịp vắng vẻ không người đi đốt sách, nếu vạn nhất bị Quý Liên phương nhu nhìn ra, lục soát người nàng không tìm thấy sách, chỉ ít nàng có thể chống chế chu toàn một phen.

Hoàng hậu nhìn lão ma ma không khỏi có chút thương xót, nhưng mà nàng thân là chủ nhân hậu cung, nếu nàng trực tiếp đặc xá Ân ma ma, về sau đều theo lệ này, khó tránh rối loạn quy củ. Nếu như Sở thường tại có thể vì hiếu nghĩa thỉnh cầu, vậy sẽ dễ làm rất nhiều.

Cho nên nàng hỏi Sở thường tại, "Kinh Phật mặc dù đã bị Ân ma ma thiêu hủy, nhưng nàng dù sao cũng là vú em của người, Sở muội muội có muốn giảm nhẹ xử phạt không?"

Sở thường tại nửa ngày không nói gì, nhìn chăm chăm đỉnh đầu Ân ma ma, mở miệng, "Hoàng hậu nương nương, dù nàng là vú em của thiếp, quy củ vẫn không thể loạn."

Hoàng hậu nghe nàng nói vậy, không khỏi kinh ngạc, rũ mắt xuống, không nói nữa, cuối cùng vẫn phát tay, liền có hai tên thái giám tiến lên đây, đem Ân ma ma lôi ra chịu trọng hình.

Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng gậy rơi vào trên thịt người "Ba ba thanh".

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Giới Xa

Trong cung có quy củ mỗi ngày thỉnh an hoàng hậu, mấy ngày trước Miên Kỳ bệnh, liền được miễn chuyện này.

Ngày hôm đó là lần đầu tiên Miên Kỳ sau khi khỏi bệnh tới Ý Hiên cung thỉnh an theo quy củ.

Bởi vì thỉnh an phi tần nói liền không dứt, không tiện nói chuyện riêng, nàng đợi đến lúc các phi tần kia ra về, mới tiến lên cùng hoàng hậu nói chuyện.

Đêm qua Hoàng hậu lo lắng chuyện của Sở thường tại, vốn là ngủ không ngon, sáng sớm lại bị người đánh thức, cho nên tinh thần không tốt, ần ần muốn bệnh.

"Làm khó Đỗ muội muội quan tâm việc này, đã bắt được người trộm sách, nguyên lai là lão ma ma Sở thường tại mang theo từ nhà mẹ đẻ. Nhưng mà bà ta vì con trai mới làm ra chuyện như vậy, thực sự cũng là xuất phát từ lòng thương con, về tình vốn là có thể châm chước. . ."

Miên Kỳ nghe giọng hoàng hậu, biết nàng mềm lòng, cũng hỏi: "Cuối cùng ma ma này thực sự bị đánh hai trăm đại bản?"

Trọng hình như vậy, dù là thanh niên cũng chịu không nổi, huống chi bà ta đã lớn tuổi?

Hai trăm đại bản, không khác biệt lắm với ban cho cái chết.

Hoàng hậu trầm trọng cúi đầu, "Bản cung cũng có chỗ khó xử."

"Hoàng hậu nương nương cũng đừng quá tự trách, ngài là phải làm đúng chức trách của ngài."

"Ma ma này là vú em Sở thường tại, nếu như Sở thường tại cầu tình, bản cung có thể dựa vào danh nghĩa nàng muốn tần hiếu thả ma ma này."

Nói như vậy, Sở thường tại không có cầu tình a.

Hoàng hậu là sợ người khác nói nàng lạm dụng chức quyền, nếu ngày sau lại xảy ra chuyện như vậy, cũng lợi dụng có này chạy tội, vậy thì phiền toái.

Đời trước, Miên Kỳ cùng Hoàng hậu giao tình không sâu, nhưng từ chuyện này, nàng nhìn ra, hoàng hậu là người lương thiện, làm việc cũng là tận khả năng công chính.

Hơn nữa hoàng hậu có thể không cố kỵ cùng nàng nói ra suy nghĩ này, như vậy chứng minh hoàng hậu đã tín nhiệm nàng.

Cứ như vậy, dù hoàng hậu không tiến cử bản thân với hoàng đế, vạn nhất sau này nàng xảy ra chuyện, chí ít còn có hoàng hậu làm bùa hộ mệnh.

Sau việc của Sở thường tại, hậu cung lại có nửa tháng thái bình.

Trong nửa tháng này, Hoàng đế lục tục ban bố chính sách tiết kiệm nhằm vào tần phi hậu cung cùng gia quyến đại thần, một loạt chính sách này sau được thống nhất xưng là "Giới xa khiên".

Căn cứ giới xa khiên, tiền tiêu hàng tháng phi tần hậu cung bị trừ một phần ba, mà lúc trước lục cục nhằm vào phân vị phi tần mà phân phó ăn mặc cùng những vật phẩm khác theo ngạch cũng tiêu giảm theo lệnh.

Phi tần ngoài sáng không dám nói gì, nhưng người âm thầm bất mãn không hề ít, trong cung xu thế tranh thủ tình cảm tranh phần thưởng càng hơn ngày xưa.

Miên Kỳ đã sớm biết hoàng đế sẽ làm vậy, cho nên nàng tuyệt không hoảng loạn, cũng không có giống như các phi tần khác sinh cảm giác nguy cơ.

Ngoại trừ buổi sáng thỉnh an, mỗi ngày nàng tiếp tục kiên trì rèn đức thân thể cùng đọc sách, từ từ, hình thể của nàng không hề giống như lúc vừa trọng sinh gầy yếu, đáng người tuy vẫn yếu điệu, nhưng nội bộ lại có lực rất nhiều.

Ngoại trừ thỉnh thoảng ở Ý Hiên cung cùng hoàng hậu nói chút chuyện, Miên Kỳ rất ít cùng phi tần khác lui tới, ở điểm này, nhưng thật ra cùng đời trước tương tự.

Đời trước nàng là không hiểu giao tiếp, đời này nàng là nghĩ không cần thiết, trong cung hư tình giả ý nhiều lắm, thật tình thành ý quá ít, cùng tranh giành sủng ái của một nam nhân, các nàng sẽ không chân thành đối nàng, nàng cũng sẽ không chân chính tin tưởng các nàng ấy.

Tại đây trong hậu cung, nàng chỉ dựa vào chính mình.

.

Bởi vì giới xa khiên khiến cho lòng người trong cung bàng hoàng, thậm chí có lời đồn quốc khố thiếu hụt, hoàng hậu cực kỳ coi trọng, vì trấn an tâm tình chúng phi, cho nên quyết định tiết đoàn ngọc sắp tới mở buổi tiệc —— để phi cùng vui.

Nhưng mà, buổi tiệc này, hoàng hậu lại rất đau đầu, xa xỉ là không hưởng ứng khẩu hiệu hoàng đế, đơn sơ, sẽ mất uy nghi hoàng gia, cũng không có đưa đến tác dụng trấn an.

Cho nên một ngày, hoàng hậu tụ tập phi tần từ ngự nữ trở lên ở Ý Hiên cung bàn luận, dự định để các nàng họp mưu họp sức, nghĩ ra biện pháp chu

toàn.

Đội mọi người hiểu rõ, trước hết lên tiếng là Táp tần, nàng kiều hạ, "Hoàng hậu nương nương, buổi tiệc đoàn ngộ không phải chuyện nhỏ, làm không tốt hoàng thượng nhất định trách tội, nô tì xem hay là ngài hướng hoàng thượng xin một khoản tiền, sau đó chúng ta thương thảo tiếp cũng không trễ a ——"

"Táp tần muội muội đang nói mê sảng a? Hoàng thượng đề xướng chúng ta tiết kiệm, nếu ta hỏi hoàng thượng tiền, không phải là phụ một mảnh tâm ý hoàng thượng." Hoàng hậu cũng không lưu mặt mũi cho Táp tần.

Táp tần bị hoàng hậu đáp trả, nhưng thật ra cũng không giận, chỉ là liếc mắt, một lần nữa ngồi trở lại chỗ ngồi.

"Hoàng hậu nương nương, nô tì vâng mệnh kiểm kê tây kho phòng, năm rồi đưa đến hai trăm đèn lồng, một ít chức kim sa mạn, nô tì xem không bằng dùng này bố trí đi." Bạch tu dung đứng dậy kiến nghị.

Hoàng hậu thoải mái gật đầu, "Người nói phải, vài thứ kia tất nhiên là cần, thế nhưng phương diện ăn uống, năm nay vì theo thánh ý, không bằng tìm chút ý mới, ai có kiến nghị?" Hoàng hậu thấy không có người lên tiếng, điểm danh, "Đoan quý nhân, người có kiến nghị gì không?"

Đoan quý nhân nghe hoàng hậu gọi, rõ ràng sửng sốt một chút, nửa ngày, thân thể nàng béo nặng lung lay lắc lắc đứng lên, "Ách, nô tì cũng không có kiến nghị gì, dù sao nô tì cái gì cũng ăn được!"

Nàng nói câu này, chọc cho cả sảnh đường đều nở nụ cười ——

Hoàng hậu cũng cười, nàng không phải có ý trêu chọc Đoan quý nhân, xét thấy nàng đối cái ăn có "tình cảm" không nhỏ, mới hỏi một chút ý kiến của nàng, không nghĩ tới nàng lại nói đáp án như vậy.

Mọi người cười một trận xong, Miên Kỳ thừa dịp từ trong đội ngũ đứng dậy, cúi đầu kính cẩn hỏi bẩm hoàng hậu, "Nương nương, nếu như ngài không ngại, có thể thử các món Biên châu Tây Bắc, Tây Bắc hoang vắng, vốn không có nhiều nguyên liệu nấu ăn quý báu lắm, đều là đơn sơ, nhưng nặng hương nặng vị, có kết có vị."

"Nga, bản cung là người kinh thành, trước lúc lấy chồng không có cơ hội ăn sắc thái Tây Bắc, sau lại càng không có cơ hội, bây giờ nghe Đỗ phương nhu nói, cũng có chút tò mò, không bằng chúng ta trước mở một yến nhỏ, mọi người cùng nhau bình xét một phen."

Chân mày Táp tần nhíu lại, đứng dậy, trong mắt lộ ra thần sắc không phục, "Nương nương, nô tì nguyên quán ở Quân châu, cũng là chỗ Tây Bắc. Món ăn Tây Bắc vốn rất kén chọn nguyên liệu, nào giống như Đỗ phương nhu vừa nói?"

Hừ lạnh một tiếng, Táp tần tiếp tục phá, "Đầu bếp Tây Bắc sơ chế món ăn có vị thôn quê, nhất định chọn cây bào chương trong rừng cuối thu; nếu phanh chim muông, nhất định chọn chim nhạn thành đôi trước đông. . ."

Thích tiếp dư cười nửa hỏi nửa khen tặng Táp tần, "Nương nương xuất thân cao môn đại hộ, hiểu biết đối món ăn Tây Bắc quả nhiên không giống bình thường, chỉ là tần thiếp nghi hoặc, vì sao những thứ chim muông, dã thú này còn muốn dựa theo mùa mà sơ chế?"

"Bản cung cũng có chút tò mò, Táp tần chớ lại thừa nước đục thả câu, mau nói ra cho mọi người nghe đi. . ." Hoàng hậu cũng giục Táp tần.

Táp tần khá là tâm đắc, "Am thuận xuống đân, thịt chất sẽ không nhả nhụi; hươu bào cùng con hoẵng ở mùa đông cùng mùa xuân cũng không đủ màu mỡ, mà ở cuối thu là thời điểm hai loại động vật này thịt nhiều nhất; về phần chim nhạn, cũng vậy, trước đông là lúc thịt ngon nhất."

"Vậy tại sao chim nhạn muốn lấy một đôi, mà không phải một con?" Lần này chủ động vấn đề dĩ nhiên là Đoan quý nhân không thương nói nhưng yêu ăn ngon.

"Bất quá là vì hảo ý song thành đôi. . ." Táp tần đối Đoan quý nhân phân vị so với mình cao hơn không bao nhiêu là không xem vào mắt, mà chuyển hướng hoàng hậu giải thích, "Nhà nô tì có một vị đầu bếp cực giỏi phanh chế chim nhạn, người này yêu cực một khuyết từ, hỏi thể gian tình ra sao, luôn. . . Sau đó. . . Là. . ."

"Thiên nam địa bắc song phi khách, lão sí vài lần hàn thử, sung sướng thú, ly biệt khổ, ở giữa rất có si nữ nhân, quân phải có nữ, miêu vạn lý mây tầng, thiên sơn mộ tuyết, chỉ ảnh hướng ai đi. . ." Thấy Táp tần nửa ngày không nói được, giống như quên mất, Miên Kỳ thông dong thay Táp tần nói trọn lời.

Nhất thời ánh mắt toàn trường lại từ trên người Táp tần trở về Miên Kỳ.

"Nương nương, Biên châu chúng ta cũng có đầu bếp như vậy."

Thoại phương xuất khẩu, liền thấy mặt Táp tần càng thêm tối, nàng vừa mới tâm đắc đều hóa thành ghen tỵ và căm giận Miên Kỳ.

Thấy biểu tình Táp tần không bình thường, hoàng hậu vội vàng nói, "Hai vị muội muội đều có am hiểu riêng, bản cung xem không bằng tiểu yến liền để hai vị muội muội cùng nhau làm, thế nào?"

Hoàng hậu vốn là muốn để Miên Kỳ sắp xếp buổi tiệc, đến lúc đó nàng liền có thể mượn cơ tiến cử Miên Kỳ cho hoàng đế, nhưng bây giờ Táp tần náo loạn, sự tình sẽ không đơn giản như vậy, nàng nếu không để Táp tần cùng làm, kế tiếp tình cảnh Miên Kỳ sẽ không sống yên ổn được nữa.

Nghe thấy một lời hoàng hậu, trong lòng Miên Kỳ hài lòng thầm hỏ: Thành!

Về phần Táp tần, nàng tuy rằng bài xích, nhưng nỗi khổ tâm của hoàng hậu, cũng là vì gián tiếp lo cho nàng, nàng còn có cái gì để oán trách?

Ngược lại Táp tần đứng lên phản đối nói, "Hoàng hậu nương nương, nô tì nghĩ như vậy không thích hợp! Nô tì cùng Đổ phương nhu vốn không quen thuộc, nô tì nghĩ Đổ phương nhu khẳng định không thể thích ứng phương thức nô tì làm việc."

"Táp tần quá lo lắng, Đổ phương nhu xưa nay là một người thông minh, mặc kệ người là phương thức nào, Đổ phương nhu đều sẽ toàn lực phối hợp, đúng không, Đổ phương nhu?"

"Dạ, Hoàng hậu nương nương, nô tì nhất định toàn lực phối hợp Táp tần nương nương." Cùng hoàng hậu thể hiện quyết tâm, Miên Kỳ cười chuyển hướng Táp tần, "Tần thiếp nghe nói thái độ làm người của Dịch Đại đồ đốc từ trước đến nay dày rộng, giỏi về nhân tâm, nương nương là thiên kim Đại đô đốc đốc lòng bồi dưỡng, nô tì nghĩ nương nương cũng không phải người sẽ bài xích người khác!"

Táp tần phủ quyết Miên Kỳ thêm vào, vốn cũng không có lý do gì chính đáng, bây giờ nghe đối phương nói như vậy, sắc mặt nàng một hồi đỏ một hồi trắng.

Nàng nếu lại có tình gây sự nữa, chính là ném mặt mũi cha nàng.

Táp tần cũng không nói được lời nào nữa, xem như là thầm chấp nhận quyết định của hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Thêu Dệt Chuyện

Dựa theo ước định cùng Táp tần, trước tiên Miên Kỳ đến thượng thực cục.

Nàng đợi đã lâu, không thấy bóng dáng Táp tần, chỉ có thể cùng chung ti tiện nói chuyện với nhau về thức ăn ngon tâm đắc, qua một canh giờ, Táp tần mới dắt Sở tu nghi, Trần tài nhân đến đây.

Ba người này vừa đến gần, Miên Kỳ tươi cười ôn tồn hành lễ, "Tần thiếp thỉnh an Táp tần nương nương, Sở tu nghi, Trần tài nhân."

Táp tần cầm một góc khăn tay cọ miệng, một lát, liếc mắt nhìn Miên Kỳ, "Đứng lên đi —— "

"Đa tạ nương nương, nguyên lai hôm nay Sở tu nghi, Trần tài nhân cũng tới, cũng là Táp tần nương nương mặt mũi lớn, có thể được hai vị tỷ tỷ tương trợ." Miên Kỳ cười theo khuôn mặt.

"Muội muội không cần khách khí, ta tuy rằng không rõ về Tây Bắc bằng nương nương cùng muội muội, nhưng nhất định dốc sức hiệp trợ hai người." Trần tài nhân trời sinh giọng nói mang chút làm nũng, cho dù nàng nói trật tự coi như rõ ràng, nhưng vẫn mang theo vài phần tính trẻ con.

"Trần tài nhân nói rất đúng, mọi người đều là vì hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương làm việc, tự nhiên là xuất hết sức lực." Sở tu nghi ôn nhu nói tiếp.

Miên Kỳ cười cảm tạ một tiếng, tuyệt không dám chậm trễ hai người này, trong khoảng thời gian ngắn đã gia nhập vào dưới cánh Táp tần, tuyệt không thể xem nhẹ.

Nhất là vị Sở tu nghi này, trong lần tân phong này chỉ xếp sau Triệu chiêu dung.

Sở thường tại tuy có quan hệ họ hàng với Sở tu nghi nhưng tính cách, khí chất lại một điểm cũng không giống, Sở thường tại có vài phần vẻ đẹp tùy ý khác người, điểm này hơi có chút giống Táp tần.

Trần tài nhân lại là uyển chuyển hàm xúc xinh đẹp tuyệt trần, mắt một mí hẹp dài, mũi thon, môi không tô vẫn hồng, trời sinh một bộ tướng mạo chọc người thương tiếc.

Nhưng mà bề ngoài càng là nhu hòa, mới càng phải thận trọng đối đãi, trên đời này con cọp mặt cười rất nhiều a!

Miên Kỳ thầm nghĩ có phải bản thân đang gặp phải một con hay không?

Thảo luận cho tới trưa, Táp tần dù luôn khuênh khoang hiểu biết món ăn Tây Bắc, nhưng lúc thảo luận lại không nói gì, chỉ lo sửa móng tay mình.

Cho nên quá trình tuyển định, đều do Miên Kỳ nhất nhất đề ra, lại tóm tắt khẩu vị cùng cách làm, Sở tu nghỉ cùng Trần tài nhân cho thêm kiến nghị, các nàng nghĩ tốt, liền đề đồng ti thiện ghi chép, thỉnh thoảng Táp tần không biết là đột nhiên tâm tình tốt, hay là thật nghĩ quá trình không tốt, mới nói một đôi lời ý kiến.

Nhưng mỗi lần lại đều nhắc tới điểm quan trọng, Miên Kỳ thăm nghĩ, tuy rằng hằng ngày Táp tần lỗ mãng chút, nhưng lúc cần sử dụng đầu óc, thật đúng là thật sự có tài, nàng đoán không thể khinh thường nàng ta.

Cho tới trưa, với nguyên tắc không xa xỉ cũng không keo kiệt, các nàng xác định tiểu yến cần ba mươi món ăn tây bắc, mặt khác cũng định ba công việc chuẩn bị cần phải đi hoàn thành:

Thứ nhất, là muốn tìm một sư phụ ôn thỏa chuyên môn Tây Bắc;

Thứ hai, vài vị đồ gia vị đặc thù chuẩn bị chế biến thức ăn Tây Bắc;

Thứ ba, trừ tính chung, chuẩn bị hết thầy đầy đủ rau dưa, dưa và trái cây, loại thịt yến hội cần, cũng đem thức ăn cần sớm ướp ướp xong.

Buổi trưa khó tránh đi vòng vèo lãng phí thời gian, vì vậy bốn người quyết định ở thượng thiện cục cùng nhau dùng cơm trưa, buổi chiều tiếp tục nghiên cứu và thảo luận.

Đồng ti thiện dựa theo thức ăn bốn người các nàng bình thường yêu thích mà chuẩn bị, dọn phòng khách ti thiện ti, châm hương cây ăn quả, mới mời Táp tần, Sở tu nghỉ, Trần tài nhân, Miên Kỳ bốn người dùng cơm.

Miên Kỳ quan sát được bụng đến trước mặt Táp tần đều là nùng du xích tương, tổng cộng có hơn hai mươi mâm, mười bảy mười tám mâm đều là thịt.

Miên Kỳ lắc đầu, không khỏi vì những thức ăn Táp tần không ăn hết cảm thấy đáng tiếc.

Mà khẩu vị Sở tu nghỉ cùng Trần tài nhân tương đối vừa phải, các thức rau xanh đều có, trước mặt các nàng khoảng mười lăm mười sáu mâm.

Phải thừa nhận, hôm nay phân vị bốn người, Miên Kỳ so với ba người kia thấp hơn nhiều, hơn nữa hôm nay nàng cũng không thể đem các món không ăn phân cho nhóm Tinh Ngọc, nên nàng sớm phân phó đồng ti thiện đem phân lượng bình thường của nàng lại giảm phân nửa.

Làm như vậy, nàng không lãng phí thức ăn, cũng biểu đạt đối ba người kia khiêm tốn, là không thể tốt hơn.

Đồng ti thiện theo lời hành sự, quả nhiên hiện tại trước mặt Miên Kỳ bày chỉ có năm sáu bàn, trong sạch, đa số thức ăn đều nhẹ nhàng đơn giản.

Rau dưa, hoa quả, thịt bò, nộn thịt gà, còn có ngũ cốc nấu như làm cháo, cùng Táp tần không thịt không vui, có thể nói là tuyệt nhiên tương phản.

Táp tần nhìn thấy, cười lạnh, "Ta cũng không biết Đỗ phương nhu nguyên lai yêu thích ăn giống các nô tài."

Miên Kỳ nghe xong ngược lại cười cười, "Tần thiếp phúc mỏng, không thích thức ăn đầy mỡ cùng hương vị nặng"

"Đỗ phương nhu cũng không thích thức ăn hương vị nùng, hôm qua sao hướng Hoàng hậu nương nương tiến cử thức ăn Tây Bắc nặng mặn nặng cay?"

"Hồi bẩm nương nương, tần thiếp kỳ thực trước cùng khẩu vị nương nương cũng coi như có điểm giống, đối lý giải thức ăn Tây Bắc so ra kém nương nương, nhưng cũng là không lắm, chỉ là sau vào kinh bệnh một hồi, đoạn thời gian đó thị tỷ tần thiếp vì tiếp dưỡng bệnh mà làm một ít thức ăn nhẹ, thời gian dài, tần thiếp thành quen, liền sửa không được."

Nàng khẩu vị nhẹ, là vì nghĩ thức ăn nhẹ rất có ích thể xác và tinh thần, nhưng nếu tình hình thực tế nói, thì hình như nàng là khinh bỉ Táp tần nặng khẩu vị, Miên Kỳ mới tùy ý viện lý do qua loa ứng phó, như vậy chỉ ít sẽ không lại chọc giận nàng ta.

Táp tần nghe xong không có lại tiếp tục quán quýt vấn đề này, "Người đã tự xưng đối thức ăn Tây Bắc rõ ràng không kém, ta đây liền muốn thỉnh giáo người ——" nói, nàng nháy mắt cho đại cung nữ phía sau nàng.

Cung nữ hiểu ý, cười tiến lên nửa bước, "Nô tỳ tên là Liên Thường, may mắn cùng nương nương nhà ta, Đỗ phương nhu giống nhau, đều là người Tây Bắc, không bằng để Liên Thường thay thế nương nương nhà ta hỏi Đỗ phương nhu vài vấn đề đi."

"Mời nói ——" Hai tròng mắt Miên Kỳ hiện lên nửa điểm lo lắng, tuyệt không khinh thị Liên Thường Táp tần phái ra.

"Trong thức ăn Tây Bắc có một đạo món ăn gọi 'Nhị tuyến ánh nguyệt' nổi tiếng, nương nương nhà của ta muốn đem món ăn này làm chủ đạo trong yến hội, không biết Đỗ phương nhu có nghe nói qua món ăn này?"

"Tự nhiên là nghe qua, chỉ là món ăn này có người nói thất truyền đã lâu, đến nay cũng không có duyên phẩm thường."

Liên Thường đắc ý cười, "Đỗ phương nhu chưa ăn qua là tự nhiên, lại nói, 'Nhị tuyến ánh nguyệt' không còn lưu truyền thịnh hành, như vậy xem ra, nương nương không biết không lạ. . ."

Miên Kỳ khóe môi khẽ cong, Liên Thường thực sự là giống chủ tử nàng, quá mức tự ngạo, "Còn không có hỏi, thế nào đã biết ta không biết? Mời đem vấn đề nói ra, nếu như ta thật không biết, người lại có kết luận không muộn."

"Hào." Liên Thường dừng một chút, "Vậy xin Đỗ phương nhu kể lại một chút món ăn 'Nhị tuyền ánh nguyệt' này cần nguyên liệu nấu ăn gì để hoàn thành, mỗi một loại nguyên liệu nấu ăn cần dùng loại phương pháp phanh chế nào?"

Liên Thường trầm nghĩ món ăn này chính như Miên Kỳ nói, thất truyền đã lâu, dù đối phương thực sự nghe nói qua, nhưng nàng thân là một tiểu thư khuê các, nghiên cứu cầm kỳ thư họa nữ hồng không có gì đáng nói, nhưng cách làm món ăn này đã thất truyền, nàng dù là nghe qua, sao nói được rõ ràng chi tiết?

Ra vẻ tự hỏi một lát, ở Táp tần thúc giục không ngừng, khuôn mặt Miên Kỳ cố ý hiện ra ngượng ngịu, "Àn. . . Danh như ý nghĩa, nhị tuyền ánh nguyệt chính là. . . Là do. . ."

"Là do cái gì. . . ? Muội muội, không biết là không biết đi?" Trần tài nhân cười nhạo nàng.

Sở tài nhân lại là ôn ngôn khuyên bảo, "Đúng nha, Đỗ muội muội, không biết cũng không có mất mặt gì, dù sao thức ăn này đều thất truyền đã lâu như vậy. . ."

Hai người này một hát xong mặt trắng, một hát xong mặt đỏ, Táp tần không chút khách khí hạ lệnh trực khách, "Nếu không biết, liền đứng ở chỗ này mà đục nước béo cò, Đỗ phương nhu còn không mau trở về?"

Ngày hôm qua không tìm được lý do phản bác hoàng hậu, Táp tần chỉ phải đáp ứng, nhưng công lao chuẩn bị món ăn, Táp tần thật sự là nghĩ một người độc lĩnh.

Buổi sáng nàng vốn là muốn tìm sai lầm Miên Kỳ, đem Miên Kỳ đuổi đi.

Ai biết Miên Kỳ hành xử cẩn thận tỉ mỉ, Táp tần chết sống tìm không ra sai lầm bắt bẻ, lúc này mới nghĩ đến vấn đề này làm khó Miên Kỳ.

Nghĩ đưa nàng đi? Không có dễ dàng như vậy!

Miên Kỳ làm bộ làm tịch một lát, buông lỏng thần sắc, thiên môi cong lên, một dáng sang sảng tươi cười, "Mới vừa rồi ký ức tần thiếp không rõ, hiện tại đã nghĩ ra."

Táp tần nhú mày không thích, cho rằng Miên Kỳ là đang trì hoãn thời gian, "Nhớ tới còn không mau nói!"

Miên Kỳ lĩnh mệnh, mới nói liên tục, "Nhị tuyền ánh nguyệt vốn là một chỗ danh cảnh Tây Bắc, là do một tòa gò núi sóng gợn tách ra hai tiểu hồ, mỗi lần trăng rằm, ánh trăng chiếu vào Lăng Hồ, tạo nên nhị tuyền ánh nguyệt cảnh sắc kỳ diệu.

Mà 'Nhị tuyền ánh nguyệt' món ăn này danh như ý nghĩa, chính là đem cảnh sắc cùng ánh trăng, gò núi, hồ nước thể hiện trong món ăn.

Cảnh sắc cùng gò núi trườn uốn lượn chế luyện tới rườm rà, chỉ dùng gạo, lúa mạch, kiều mạch, hoa sinh, hạnh nhân, hoa quế cùng một chỗ, phát thành mì chưa lên men, lại với khuôn mẫu dáng đắp như ngọn núi đặt ở trên tiểu Hòa, từ từ chưng;

Hai loan nước sôi còn lại là dùng bột gia vị, cháo, bột củ sen sẫm quân trải qua bí pháp chế biến thành nước canh cực giống như nước sôi.

Trong này ánh ngược ánh trắng, là mạch hạo chỉ sinh trưởng ở Tây Bắc cùng hoa tương làm thành, lại dùng gạo nếp đã bỏ bạch diện, còn thành viên thuốc trong suốt ngọc thấu bạch ngọc, làm ánh trắng đặt ở trong canh.

Đầy núi rần rần chắc cứng rắn, nước sôi vụ khí dày, ánh trắng sáng trong giống như thật, đây cũng là điều kiện hàng đầu để thành công 'Nhị tuyền ánh nguyệt'. "

(đoạn này thuần tả món ăn, ta cũng không hiểu lắm, mọi người thứ lỗi)

"Ba, ba ——" hai tiếng tiếng vỗ tay vang lên, Sở tu nghi tán thán, "Hay lắm! Đỗ phương nhu nói thật đặc sắc!"

Táp tần không hồn giận liếc mắt trừng Sở tu nghi, tức nàng không phân rõ mình là bên nào, nhưng mà Sở tu nghi lại làm bộ hồn nhiên không phát giác ra.

Miên Kỳ cũng không phải là sớm biết cách làm "Nhị tuyền ánh nguyệt", ngày hôm qua nàng đồng ý với hoàng hậu xử lý yến hội, liền bảo Đồng Ngữ đi ti thiện ti mượn một quyển về Tây Bắc về học tập.

Trong sách cũng có giới thiệu đến phương pháp luyện chế "Nhị tuyền ánh nguyệt", nàng liền nhớ lại đời trước một năm này đoàn ngọc yến cũng có "Nhị tuyền ánh nguyệt", mới cẩn thận ghi nhớ.

"Đỗ phương nhu học phủ xa rộng, thật không nghĩ tới người ngay cả chuyện phòng bếp cũng hiểu được đến vậy!" Táp tần ề ề nói móc Miên Kỳ, trong lòng cũng do dự kị nàng không thôi, "Nếu muội muội đã có tuệ tâm, vậy buổi sáng chúng ta thương định hai chuyện tìm kiếm sự phụ Tây Bắc cùng chuẩn bị đồ gia vị liền đều dựa vào muội muội đi —— "

Dựa vào thế lực Táp tần, làm hai chuyện này, thực sự không cần tốn nhiều sức, nếu rơi xuống trên người mình, Miên Kỳ nghĩ không phải là chuyện dễ.

Trong lòng nàng lo sợ bất an, trong miệng cũng không quên lĩnh mệnh, "Tần thiếp nhất định không làm nhục mệnh, dốc sức để hoàng thượng, Hoàng hậu

nuong nuong, Táp tần nuong nuong thoả mãn."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hoàng Hậu Bệnh

Vạn Kiền cung.

Hoàng đế phê duyệt tấu chương, lúc này Thanh An từ bên ngoài tiến vào, cũng không nói chuyện nhiều, chỉ là an tĩnh đứng ở một bên.

Trong nghiên vừa hết mực, hần liền lại mài mực, một xấp tấu chương tích được rất cao, hần liền chỉnh lý thành hai tầng..

Mặc dù trên tay vẫn phê tấu chương, nhưng hoàng đế từ lâu thoáng nhìn thấy thần sắc Thanh An không thích hợp, một hồi, hoàng đế hạ một chữ cuối cùng, quay đầu nhìn Thanh An ——

Thanh An không yên lòng vội vàng, cảm giác một đạo ánh mắt rơi vào trên người hần, nghiêng đầu nhìn lên là hoàng đế đang nhìn hần, cả kinh vội vàng quỳ xuống, "Hoàng thượng..."

"Ngươi có việc?" Hoàng đế nhàn nhạt hỏi một câu, quay đầu gác lại bút.

Thanh An vội vàng đi tới phía trước hoàng đế, quỳ xuống, "Hoàng thượng, nô tài không biết có nên nói hay không."

"Có cái gì nói thẳng, ngươi không phải là không biết trẫm không thích nhất người ấp a ắp úng."

Thanh An trầm mặc chốc lát, lấy hết dũng khí, "Từ lúc hoàng thượng đem tiền tiêu hàng tháng chur vị nuong nuong hậu cung khấu trừ, hậu cung tranh chấp càng hơn dĩ vãng, Hoàng hậu nuong nuong vì việc này, phí sức lao khổ, đều mệt mỏi bị bệnh."

Trước đây ở vương phủ, hoàng hậu còn là Vương phi, liền đối Thanh An rất chiều cố, hiện tại hoàng đế bởi vì sủng hạnh tân phi tần, đã có hơn một tháng không có đi nhìn hoàng hậu, Thanh An vì niệm tình hoàng hậu, lúc này mới có ý định trần thuật.

Ánh mắt Hoàng đế bất thiện nhìn Thanh An, cười lạnh, "Trẫm hỏi ngươi cái gì gọi là tranh chấp càng hơn dĩ vãng?"

Thanh An không nghĩ tới câu nói đầu tiên hoàng đế, chú ý không phải là hoàng hậu, có chút thất vọng hồi bẩm, "Bẩm hoàng thượng, cụ thể nô tài cũng không biết, chỉ là nghe nói phi tần lập bang kết phái, khi dễ phi tần phân vị thấp, tranh đoạt lệ ngân cùng ăn mặc định mức."

"Trẫm từng nghĩ ban bố giới xa khiến nhất định sẽ gặp phải trở lực." Hoàng đế cười lạnh một chút, "Nhưng mà trẫm không nghĩ tới, ngoài cung gia quyền đại thần còn chưa có loạn, trước loạn lại là phi tần hậu cung!"

Trong điện trầm mặc một hồi, Thanh An cẩn thận một chút liếc hoàng đế một cái, thấy sắc mặt hần đã khôi phục, mới lần thứ hai nhắc tới hoàng hậu, "Hoàng thượng bớt giận, trải qua Hoàng hậu nuong nuong nỗ lực, tình thế đã được ngăn chặn, chỉ là phượng thể nuong nuong cũng..."

Nghe Thanh An khóc nức nở than thở thay hoàng hậu, hoàng đế cũng có chút không yên lòng, "Gần đây nhưng thật ra khó cho nàng, Thanh An, ngươi đi nói cho Đồng sử tì, không cần phái người trình bài từ tời, đêm nay trẫm tới chỗ hoàng hậu."

"Dạ ——" Thanh An tuân lệnh, vui vẻ lui ra.

.

Chuyện Tỉ thiện cục vừa kết thúc, Miên Kỳ liền hướng Ý Hiến cung đi.

Nàng đáp ứng Táp tần tìm kiếm đầu bếp cùng đồ gia vị, ở trong cung này tự nhiên là tìm không được, vì vậy nàng muốn thỉnh cầu hoàng hậu để Tĩnh Ngọc ra cung tìm kiếm.

Đến Ý Hiến cung, Miên Kỳ mới biết hoàng hậu bị bệnh, hoàng hậu quá độ hao tổn tinh thần, khó tránh sức khỏe không ổn, nàng chỉ đơn giản hướng hoàng hậu nói rõ ý định, đối với chuyện Táp tần cố ý gây sự không nói tới một chữ.

Hoàng hậu nghe xong nguyên do sự việc, nghĩ Miên Kỳ hành sự xưa nay ôn trọng, bởi vì thân thể không khỏe, cũng không hỏi nhiều, tự mình viết thư tín ra cung, đóng dấu phượng ấn, giao cho Miên Kỳ.

Miên Kỳ được thư, khuyên bảo hoàng hậu vài câu chớ lại làm lung văt vắ, phải yêu quý thân thể, liền không lại quấy rầy hoàng hậu, từ Ý Hiến cung lui

ra.

Nàng đi không bao xa, bởi vì nghe được tiếng phu thống nhất hét to, liền hết sức tò mò quay đầu nhìn lại.

Trùng hợp liếc về thấy phía sau cổ kiểu màu vàng, dù không thấy rõ nhưng dựa vào khí thế, nàng đoán hoàng đế đến xem hoàng hậu.

Kỳ thực nàng vẫn kỳ quái vì sao hoàng hậu có thể đại độ như vậy, hoàng hậu làm được đến trình độ này, rõ ràng đã vượt qua một nữ nhân dành cho chồng mình.

Bọn họ vốn là phu thê từ thiếu niên, cảm tình hẳn không sai, vì sao hoàng đế ít giao thiệp với Ý Hiến cung, hoàng hậu lại vĩnh viễn xem như không có chuyện gì?

Miền Kỳ lắc đầu, trong lòng không ngừng cười bản thân nhiều chuyện, vì vậy không nghĩ nhiều nữa, bước nhanh đi về phía trước.

Hoàng đế hình như có cảm giác, híp mắt liếc nhìn phía trước, lại chỉ nhìn thấy một khoác áo choàng nữ tử hồng hồng ở chỗ rẽ.

Hoàng đế tự nhiên sẽ không theo đi tới, nhưng lại nhớ tới nữ tử đêm đó.

Hắn cân nhắc hoài nghi hương thuốc có độc hay không... Nếu không sao hắn đối với nàng nhớ thương?

Luôn luôn theo bản năng tìm kiếm, tùy tiện thấy bóng lưng của người nào, liền cho rằng là nữ tử đêm đó...

Một tháng này, hắn đi Tâm An đình vài lần, nhưng cũng không có gặp gỡ lại nàng.

Tâm tư Hoàng đế thoáng trầm, khôi phục lại đã thấy cổ kiểu bất tri bất giác hạ xuống, người hắn đã ở trong Ý Hiến cung.

Thở dài, hắn theo thái giám nghênh giá tiến nhập tử điện.

Tử điện không nặng phục sức, màn che đơn giản phẳng phát đạo quan am ni cô, một bình hoa trắng men ngọc đẹp cũng không có, bình hoa là ngói đốt hoa chạm rồng, tất cả gia cụ đều là đàn mộc xanh biếc thông thường, trong điện giản đơn mà mộc mạc, thực sự không giống chỗ ở hoàng hậu một quốc gia.

Hoàng đế phiền toái đẩy ra màn che ở trước mặt nàng, hắn tuy rằng hạ giới xa khiến, nhằm vào lãng phí không cần thiết, nhưng hoàng hậu tiết kiệm thực sự có chút quá mức. . .

Hắn không hờn giận, đứng rồi, hoàng hậu căn bản không phải vì tiết kiệm, mà là có ý định cùng hắn tranh đấu, lại tách ra hắn.

Lại đi chừng mười bước, hoàng đế liền thấy hoàng hậu tóc rối bù quỳ gối dưới giường, hắn không biết có phải bản thân hoa mắt hay không, lại cảm giác bóng lưng hoàng hậu khẽ run.

Đi vài bước tới, đem hoàng hậu nâng đỡ lên giường ngồi xuống, hoàng đế hơi có chút tức giận, "Ở đây chỉ có ngươi cùng trẫm, ngươi còn bệnh, trên mặt đất lạnh như vậy, ngươi cần gì quỳ?"

Hoàng hậu không nhìn hoàng đế, mắt hạ xuống đáp, "Đây là quy củ trong cung, nô tì không thể không tuân."

"Quy củ, quy củ! Quy củ cũng người định?"

"Đều là nô tì lỗi, hoàng thượng bớt giận."

Thấy nàng hèn mọn thỉnh tội, hoàng đế không có tiếp tục quán triệt chuyện nhỏ này, mà là hai cánh tay hướng phía ngực hoàng hậu.

Thấy thế, hoàng hậu vội vàng hốt hoảng lấy tay đẩy hoàng đế, lại hai tay ôm ở trước ngực bảo vệ mình.

Hoàng đế bị động tác ngăn trở của nàng cười lạnh liên tục, nhưng mà nam nữ lực lượng cách xa, hắn cơ hồ là không chút lưu tình ngăn hai cánh tay phòng bị hoàng hậu, tiếp tục thân thủ.

Biết vô pháp ngăn cản, hoàng hậu hoảng sợ bộ dạng phục tùng, phát hiện nguyên lai là trên áo lót nàng có nút thắt bị lỏng, hoàng đế chỉ là giúp nàng buộc lại, lúc này nàng mới yếu ớt thở ra.

Cột chắc nút buộc, hoàng đế liền thu tay về, thần tình dị thường chuyên chú nhìn hoàng hậu, "Yên tâm đi, trẫm sẽ không chạm ngươi, trẫm, không thương hoàng hậu, cũng như. . . Hoàng hậu không thương trẫm."

"Hoàng thượng biết nô tì vẫn coi ngài là thân nhân nô tì." Ý thức được hoàng đế đối với mình chống cự thất vọng, mặt hoàng hậu tái nhợt xẹt qua một giọt lệ.

"Đúng vậy, thân nhân." Hoàng đế cười buồn khổ, trầm mặc một lát, cuối cùng đứng dậy, "Hoàng hậu nghỉ ngơi thật tốt đi, trẫm đi trước ——"

Nhưng mà lời hoàng đế nói vẫn chưa hoàn toàn rơi xuống đất, hoàng hậu cũng đã ở trên giường quỳ xuống, "nô tì cung tiễn hoàng thượng ——"

"Người!" Mắt Hoàng đế triệt để tối sầm, giận đùng đùng ly khai.

Hoàng hậu nhìn bóng dáng hoàng đế dần dần không rõ thẳng đến biến mất, vùi đầu vào trong chăn, cắn cánh tay mình khóc không ra tiếng.

Nàng vĩnh viễn quên không được năm năm trước, mình là làm cách nào leo lên giường của hắn. . .

Hắn bình sinh hận nhất bị người mưu hại.

Sau sự kiện kia, muội muội ruột thịt cùng mẹ giúp nàng mưu sự bị hắn một kiếm giết chết, từ đó nàng vĩnh viễn sống trong hổ thẹn với muội muội, lại cũng không cách nào đối mặt với hắn, cũng không cách nào với tình cảm của mình. . .

Nàng và muội muội là gieo gió gặt bão, nàng không có biện pháp hận hoàng đế, nhưng nàng chỉ cần vừa nhắm mắt, tựa hồ là có thể thấy hình ảnh muội muội chết đi, đã nhiều năm như vậy, hoàng đế đã tiêu tan con giận năm xưa, nàng cũng không có biện pháp đối mặt hắn.

Hôm nay, nàng có thể làm chính là vì hắn làm tốt ngôi vị hoàng hậu này, cho dù hắn yêu thích cùng sủng hạnh phi tần đến mức nào đi nữa, nàng cũng sẽ không có chút lòng ghen tỵ nào, hơn nữa nàng còn có thể càng nhiều hiền đức thông tuệ giúp phi tần đó, đến lúc đó nàng liền có thể công thành lui thân.

Vũ Châu các.

"Cái gì? Tiểu chủ muốn nô tỳ ra cung đi tìm đầu bếp cùng đồ gia vị?" Tinh Ngọc không thể tin nhìn Miên Kỳ.

"Đương nhiên là người! Người nếu không đi, lẽ nào để An Xảo cùng Đồng Ngữ đi? Nếu không nữa chẳng lẽ ta tự mình đi?" Miên Kỳ trêu chọc Tinh Ngọc.

Tinh Ngọc phịch quỳ trên mặt đất, "Tiểu chủ, nô tỳ không phải là từ chối, nô tỳ là sợ vạn nhất làm việc ảnh hưởng bất lợi tới tiểu chủ, ngự yến quan hệ trọng đại, nô tỳ. . ."

Miên Kỳ đem Tinh Ngọc kéo đứng dậy, thoải mái nói với nàng: "Người lớn lên cùng ta, thứ ta đã thấy người đều gặp, trước đây người luôn tự mình nấu nướng cùng ta, đối phương diện đồ ăn vốn là so với ta quen thuộc hơn nhiều, cho nên tìm đầu bếp Tây Bắc cùng đồ gia vị, người so với ta còn thông thạo hơn."

"Nhưng nô tỳ lo lắng, người kinh thành vốn không giống nơi của chúng ta, nô tỳ lại không thông minh bằng tiểu chủ, chỉ sợ không duyên có lãng phí một lần cơ hội ra cung."

"Sẽ không, ở trong phủ ta từng nghe lão ma ma nói qua, thổ địa Tây Bắc cần cối, bọn họ đến Đại Thành đa số kết bạn, sống gần nhau, người chỉ cần tìm ra một người Tây Bắc, ắt có thể từ trong miệng hắn hỏi thăm đầu bếp Tây Bắc chuyên dụng, có đầu bếp liền không sợ tìm không được đồ gia vị."

Tinh Ngọc nghi ngờ hỏi, "Nhưng... nô tỳ làm sao mới có thể tìm được một người Tây Bắc?"

Miên Kỳ suy tư một trận, "Người Tây Bắc thể kiện so với người kinh thành có thể chịu được cực khổ, thông thường hay bán thể lực cho các kiến trúc phòng ốc xa xỉ, người có thể thử đi xem những chỗ đang xây lớn, hỏi một câu, ta đoán không khó tìm."

"Tiểu chủ đã chỉ rõ vậy, lại tin tưởng nô tỳ như thế, nô tỳ nhất định tận lực tìm kiếm."

Miên Kỳ hài lòng đối với nàng cười, "Vậy mới phải, sáng sớm ngày mai, người cùng người thu mua bên ti cục hội họp, đêm nay không cần ở trong phòng hầu hạ, sớm đi về nghỉ."

Tinh Ngọc theo lời lui ra.

Ngày thứ hai Tinh Ngọc cùng người của ti cục ra cung tìm kiếm, quả nhiên có thu hoạch lớn, tìm được ba vị đầu bếp Tây Bắc cùng gia vị cực phong phú, tạm gác lại đám người Táp tần chọn, này là nói sau, tạm thời không nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: La Anh

Giờ dần, chiến báo từ biên cương đông nam truyền đến.

Năm vạn người Kha tộc tấn công lương thảo Bồ Tắc tướng quân trấn thủ, người kha tộc trời sinh tính lười biếng, lần công kích này thật là có chút quý đi.

Cha Con Địch gia đang ở tiền tuyến đánh phản quân Duyên Quốc hội ý, chia binh thành hai đường, Địch Đại đô đốc suất lĩnh chủ lực như cũ kháng địch, mà con trai Địch Trầm Phong thống lĩnh ba vạn kỵ binh đi trước trợ giúp Bồ Tắc tướng quân.

Địch nhân (Quân địch chứ không người nhà họ Địch)thấy tình thế cho là mình diệu hổ ly sơn thành công, phát binh tấn công quân doanh, ai biết Địch Trầm Phong chỉ là tung đòn hỏa mù, chỉ đi một canh giờ liền trở về, cha con Địch gia nội ứng ngoại hợp, đại quân toàn thắng.

Bồ Tắc tướng quân lại là lợi dụng địa hình tự nhiên, cùng Kha tộc đánh du kích chiến, cuối cùng mặc dù thụ thương thâm trọng, nhưng vẫn giữ được quân lương.

Cha con Địch thị đánh thắng trận, lâm triều, không thiếu được có quan viên ca tụng công đức phụ tử Địch thị, rồi chuyển sang nói tốt cho Táp tần, nói Địch gia một nhà trung liệt, thỉnh hoàng đế yêu quý Táp tần hơn một chút.

Mặc cho bọn họ nói như thế nào, trong lòng hoàng đế lại như gương sáng, hậu phương bất ổn là tội kỵ binh gia, phụ tử Địch gia vì muốn lập đại công, nóng lòng cầu thắng, không để ý an nguy Bồ Tắc tướng quân cùng lương thảo , so ra công lao này chưa chắc đã đủ bù tội.

Đối với quan viên nói tốt Địch gia, hoàng đế cũng không đáp lại, đổi chủ đề cùng chúng thần nghị luận vài chuyện khác, liền sớm tuyên bố hạ triều.

Vừa về tới Vạn Kiềm cung, hần liền thu được truyền ngọc bội sử đồ tím sắc la anh Táp tần phái người đưa tới .

Hoàng đế đem la anh cầm ở trên tay xem, thấy la anh này là song kết, mặt trên một quả tường vân kết thập phần khéo léo, phía dưới long kết rất sống động, song kết la anh tự nhiên là so với la anh bình thường hiếm lạ.

Hơn nữa bên la điều, là do chín cổ tể la ti vện cùng một chỗ mà thành, la anh nhìn kỹ cũng không đơn điệu, tâm ý xảo diệu.

"Đây thật là Sáng Tê cung đưa tới?" Lạnh giọng uy nghiêm lộ ra một tia không tin.

Tiểu thái giám gật đầu đáp phải, hoàng đế lại đem la anh xóc lên quan sát, phản quang thấy không rõ hình dạng, độc phía dưới hai trường hai ngắn bốn điều hệ ngọc la thao vắng vẻ mờ hoàng.

"Hoàng thượng, nô tài tìm Thủy Yên đến giúp ngài cột lên đi?" Tiểu thái giám kiến nghị.

Hoàng đế đem la anh bỏ vào bên hông, thần sắc nghiêm túc suy tư một cái, "Không cần, đêm nay đi cùng Táp tần, trăm muốn để nàng đích thân giúp trăm cột lên."

Ban đêm, hoàng đế vừa vào cửa Sáng Tê cung, liền nhìn thấy Táp tần đứng ở cây mầu đơn yên lặng roi lệ.

"Ái phi có gì roi lệ?" Hoàng đế miệng vừa cười.

Táp tần lại càng vội vàng roi lệ, lại dùng khăn xoa xoa mắt, nghẹn ngào sảng giọng, "Hoàng thượng ngài sao tới đây——?"

Trong mắt Hoàng đế thoáng tia giả hoạt "Trẫm nghe hình như người không chào đón trẫm? Ái phi nếu không muốn nhìn thấy trẫm, vậy trẫm đi, vừa lúc trẫm còn chút chuyện trọng yếu. . ."

Hoàng đế còn chưa nói xong, Táp tần đã xông lại nhào tới trong ngực hần, ôm chặt lấy hông hoàng đế , làm nũng: "Hoàng thượng, nô tì không cho người đi, sẽ không cho người đi. . .!"

"Người làm cái gì vậy? Trẫm không phải đã tới sao." Trong mắt Hoàng đế bình tĩnh như nước hồ thu.

Táp tần bất động ở trong lòng hoàng đế, "Nô tì còn tưởng rằng hoàng thượng quên mất nô tì, hoàng thượng có người mới, liền quên nô tì, lâu như vậy cũng không tới xem nô tì, mỗi đêm nô tì đều ngủ không được, mỗi bữa ăn đều ăn không vô!"

Hoàng đế nở nụ cười, " Trẫm nhìn ái phi ngược lại mập?"

Táp tần ý thức được lời nói bản thân không xác thực, không có nói thêm, chỉ là ở trước ngực hoàng đế hừ đập một quyền, che mắt đi khóc, "Hoàng thượng thật là không có lương tâm, một điểm đều không hiểu nô tì đối với ngài thương nhớ."

Hoàng đế đẩy tay nàng ra, "Liền vì người tôi yếu ớt, được rồi, được rồi, đừng động cái gì người mới, người cũ, trẫm vẫn sùng người như cũ."

Táp tần lập tức ngừng khóc, "Hoàng thượng nói thế có thật không?"

"Thật."

Táp tần vui vẻ cùng hoàng đế đi vào thiên điện, hai người cùng nhau ngồi ghế trên, Từ Ngọc dặt một tiểu nha đầu dâng trà, liền biết điều đứng xa.

Hoàng đế đưa ra miếng la anh, tà nghệ nhìn Táp tần, "Đây là người làm?"

Táp tần lắc lắc khăn tay, làm tư thái tiểu nữ nhi, "Đồ đồ hoàng thượng đeo, nô tì đương nhiên muốn đính thân làm. Hoàng thượng hỏi như vậy, chẳng lẽ không tin nô tì có thể làm ra la anh này?"

Hoàng đế lấy bạch ngọc Bội bên hông ném cho Táp tần, trêu chọc nàng, "Cho trăm đem la anh kết vào ngọc bội, trăm liền miễn cưỡng tin ái phi."

Táp tần nhận lấy ngọc bội, lần qua lần lại một hồi, rốt cục kết được la anh vào ngọc bội, dương dương đắc ý đưa cho hoàng đế.

Hoàng đế không có nhận, sắc mặt tựa tiểu phi tiểu, "Ái phi, người xác định người vừa kết xong?"

Hoàng đế từ trước nhìn trướng tính cách Táp tần trước sau như một, đối với hán chân thành thật tình, nhưng bây giờ biên cương phụ tử Dịch gia mới vừa truyền đến tin đại thắng, la anh của Táp tần lập tức đã đến Vạn Kiếp cung, hán nghĩ nàng vốn đã muốn tính kế hán mời sủng.

Ai biết trải qua hán thử một lần, quả nhiên la anh này không phải Táp tần làm.

"Nô tì, nô tì. . ." Táp tần lúc này mới chú ý tới, bởi vì mình kết quá chặt, đến nỗi phương hướng ngọc bội đánh vặn, không cùng la anh đồng nhất mặt.

Nàng hồ thẹn quay đầu đi, trên thực tế là nháy mắt cho Từ Ngọc.

Từ Ngọc hiểu ý, từ phía sau cái giá lấy ra một châm tuyến khuôn quý giá, quỳ đến trước mặt hoàng đế, "Mời hoàng thượng ngự lãm, nương nương nhà của ta tay mặc dù không linh xảo, nhưng tin tưởng chuyên cần có thể bỏ vụng về, làm nhiều cái như vậy, mới lấy ra một cái tốt nhất đưa chỗ hoàng thượng."

Trong Châm tuyến khuôn bày mấy trăm la anh, hoàng đế không nói gì, với tay lấy hai cái, một quả quá nhỏ, một quả sai lệch, hán nhìn đại bộ phận la anh trong khuôn, nửa phần cũng không bằng cái Táp tần đưa đến Vạn Kiếp cung.

"Ái phi phí tâm."

Đáy lòng Táp tần dâng lên một tia tâm đắc, trong đầu thầm nghĩ phải thưởng Từ Ngọc, nếu không có nàng sớm hiến kế, lúc này chân tướng bị hoàng đế vạch trần la anh không phải là nàng tự mình làm, sợ rằng sẽ thành chuyện cười hậu cung.

Nhưng nét mặt nàng vẫn không quên nức nở, như tiểu nữ tử đang dỗi, với tay lấy kéo cắt la anh, đem ngọc bội trả lại cho hoàng đế.

"Lại giờ tiểu tính tình làm chi?" Hoàng đế ôm chầm Táp tần, chỉ vào la anh trong châm tuyến khuôn, "Ồ đây còn dư lại nhiều như vậy, trăm liền đem ngọc bội giao cho ái phi, đợi ái phi đem ngọc bội cùng la anh kết cùng một chỗ tính tế dễ nhìn, sẽ đem ngọc bội trả lại cho trăm."

Táp tần thấy hoàng đế đem ngọc bội tùy thân giao phó, mới dần dần không tức giận, lập tức tiếp nhận ngọc bội cất.

Một đêm này, Táp tần ở Sảng Tề cung thừa ân, trong đó triều miên không thể tần nói, oán khí nàng tích lũy một tháng qua cũng đều tan hết.

Kế tiếp mấy ngày, Táp tần ở trong cung đường làm quan rộng mở, nàng chắc chắn chuyện hoàng đế đưa ngọc bội cho nàng kết la anh không bị lộ ra ngoài, bèn cho người làm chút gió, truyền truyền đến cuối cùng truyền thành hoàng thượng đem ngọc bội thưởng cho Táp tần.

Phi tần trong cung đối với nàng kính nể càng thêm kính nể, xem nàng không vừa mắt càng thêm không vừa mắt.

Mấy tin tức này tự nhiên cũng truyền tới Vũ Châu các, nhưng mà Miên Kỳ không giống như phi tần khác, sinh ước ao hoặc ghen ghét, bởi vì có ký ức kiếp trước, tất nhiên nàng là đã sớm biết ngọc bội kia có đoạn thời gian rơi vào trên tay Táp tần.

Ngọc bội tùy thân của Hoàng đế chỉ có một khối, chính là ngọc bội hoàng đế dùng để chứng minh thân phận với nàng một đêm kia trong Tâm An đình.

Cho nên ngọc bội này, từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, cũng coi như tín vật giữa bọn họ.

Nếu hoàng đế không cho nàng dùng bất luận phương thức gì thể hiện thân phận, vậy nàng sẽ hảo hảo lợi dụng thời gian ngọc bội ở trong tay Táp tần, bị động cho thấy thân phận.

Táp tần được ngọc bội, tự xưng là sủng quan hậu cung, cũng không nguyện đến ti thiện ti lo liệu công việc yến hội nữa.

Miên Kỳ từ trong dàn đầu bếp Tĩnh Ngọc tìm tới, chọn hai gã phẩm hạnh đoan chánh, trực tiếp tiến cử cho hoàng hậu.

Hoàng hậu thử qua hai người, để lại một người họ Vệ, người này tuổi đã cao, nhưng thân thể cường tráng, trù nghệ cao siêu, ngay cả hoàng hậu đối với nàng ta cũng cực kỳ tán thưởng.

Như Miên Kỳ sở liệu, Vệ sư phụ tử đồ đặc tùy thân đem theo từ Tây Bắc lấy ra rất nhiều đồ gia vị đặc thù Tây Bắc, như ngay cả không có sẵn, Vệ sư phụ cũng có thể tìm được thay thế phẩm rất tốt.

Trù sư cùng đồ gia vị giải quyết rồi, Miên Kỳ cùng Sở tu nghị, Trần tài nhân lại cùng nhau chuẩn bị hai ngày, mới rốt cục an bài xong tiểu yến.

Ngày tiểu yến, có hoàng hậu, Táp tần, Đoan quý nhân, bốn tần cùng phi tần cấp thấp tổng cộng hai mươi người, mỗi năm người một bàn, tổng cộng bốn bàn.

Bởi vì có ý định giảm bớt sử dụng tương đương cùng muối, lại thêm đồ gia vị đặc biệt Tây Bắc, nấu, pha, sao, đun, ướp phanh chế phương thức đa dạng, thái phẩm mới mẻ ngon miệng, ngoại trừ Táp tần thập phần bối rối, hoàng hậu cùng các phi tần khen không dứt miệng.

Hoàng hậu chính thức tuyên bố đoan ngo yến đem món ăn Tây Bắc làm chủ đạo, còn đặc biệt ngợi khen Miên Kỳ, cùng với Sở tu nghi, Trần tài nhân.

Thường ngày cơ hội chúng phi ngồi chung một chỗ nói chuyện với nhau rất ít, cho nên bây giờ đều không biết nên nói gì, không khí có chút xấu hổ.

Con gái Định Quốc tướng quân Lục Miểu Vân —— Lục sung nghi, ngồi ở cạnh Táp tần, Lục sung nghi ít lời, nhưng bị bộ điệu trên đầu Táp tần đánh tới lần thứ ba, nàng cho dù tốt tính nét cũng không nhẫn nhịn nổi nữa.

Nàng nhất yêu quý bản thân, sờ soạng vài lần chỗ da bị đánh trúng, có chút đau, nhất định là đã đỏ, trong lòng không khỏi càng khỉ!

Dù vậy Lục sung nghi không dám trực tiếp oán giận, không thể làm gì khác hơn là biến tướng nói móc Táp tần, "Nương nương bộ điệu này thật đúng là lộng lẫy đẹp để quý giá, kim quang này đông đưa mắt nô tì đều nhanh không mở ra được."

Nãy giờ Táp tần nghe cái này khen Đỗ phương nhu, cái kia khen Sở tu nghi, sớm đã không kiên nhẫn, cho nên hiện tại có người khen bộ điệu của nàng, nàng thập phần hưởng thụ, "Lục sung nghi thật đúng là có mắt nhìn, đây là nương ta cho ta làm đồ cưới, là do cao nhân không xuất thế tuyển trạch vàng ròng chế tạo mà thành, yêu cầu cực cao nên thành trân phẩm hạng nhất."

Lục sung nghi cười lạnh không nói, thầm nghĩ, dù là tập hợp vàng ròng thì sao! Theo nàng, chẳng qua là một kiện giới đánh mặt người, vô dụng ngu ngốc hết chủ!

Trước đây người khác truyền Táp tần kiêu ngạo, nàng cũng không có cảm giác, hiện tại nàng ta lại không có kỵ người khác đến vậy, trong lòng Lục sung nghi mới chính thức chán ghét Táp tần.

Một hồi, Táp tần nghĩ mất mặt, đứng dậy sớm cáo từ.

Lục sung nghi cũng đứng dậy theo, cùng Táp tần rời đi.

Mọi người thấy nàng mới vừa rồi chủ động cùng Táp tần nói chuyện, chỉ coi nàng lúc này là muốn lấy lòng nịnh hót Táp tần, trong lòng đều là một trận cười lạnh, đối Lục sung nghi khinh bỉ, cũng không suy nghĩ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thiên Đăng

Táp tần cùng Lục sung nghi hồi cung, hai người đều ngồi ở trên kiệu, nói chuyện phiếm trò chuyện, lại không nghĩ rằng bầu trời đột nhiên u ám, nhỏ rất nhiều hạt mưa xuống.

Hai người vội vàng mệnh thái giám mang kiệu đem cỗ kiệu đến một chỗ hành lang gần nhất tránh mưa, sau đó lại mệnh thái giám cùng cung nữ xa xa đứng, không gây trở ngại các nàng nói chuyện.

Xưa nay Lục sung nghi mặc dù cực nhỏ biểu hiện trước mặt người khác, nhưng thật muốn tận lực lấy lòng ai cũng không kém, chỉ nhìn nàng đem Táp tần dụ được cao hứng đến thế, công lực nàng cũng cực thâm hậu.

Sau một lúc, hết mưa rồi, Táp tần đi đầu hồi cung, Lục sung nghi bởi vì sợ chờ chút lại mưa, nàng lại không có gì sự tình khẩn yếu cần làm, vì vậy dự định chờ tạnh hẳn, cho nên hai người từ biệt tách ra.

.

Ban đêm, hoàng đế lật bài từ Lục sung nghi.

Từ Vạn Kiện cung tới Khánh Chương cung Lục sung nghi cần đi qua một đoạn vách tường cao.

Đoạn đường đó nhất là ở ban đêm giống như là muốn hướng người đập xuống, hai ngọn đèn cung đình một trái một phải ở trước mắt hoàng đế thấp thấp thoáng thoáng, hấn cảm giác trong lòng ngực ngày càng nặng, như là bị vật gì đè nén, có loại hít thở không thông.

Đột nhiên, một điểm hỏa quang hấp dẫn sự chú ý của hấn, xa trên bầu trời, lúc đầu vẫn chỉ là điểm nhỏ, tiếp theo cách hấn càng lúc càng gần, con người hoàng đế cũng sáng theo, hỏi Thanh An, "Đó là cái gì?"

Thanh An nghiêng đầu nhìn, gãi đầu không hiểu ra sao, tối nay bồi giá còn có tổng quản thái giám Quách Thịnh Hải, khom lưng, cười híp mắt trả lời, "Hồi

bẩm hoàng thượng, cái này ở dân gian gọi là thiên đăng."

"Là dùng làm gì?" Hoàng đế nhìn bầu trời đèn bay xa, thoáng muốn đứng lên, thái giám mang kiệu thấy thế, vội vàng hạ kiệu.

"Dân gian ở trước trọng đại tiết, có phong tục thả thiên đăng hứa nguyện, nhưng mà từ lúc lão nô tiến cung, phong tục này đã lâu không thấy."

Nga, nguyên lai là vì hứa nguyện.

Hoàng đế hướng phương hướng đèn bay đi bước vài bước, ngửa đầu thật sâu nhìn thiên đăng.

Quách Thịnh Hải xem như là lão nhân trong cung, hần tiến cung... ít nhất ... Đã có hai ba mươi năm, nếu khi hần tiến cung đã dần không thấy, trong cung này còn có người biết phong tục này?

Sẽ là phương như kia sao?

Sẽ là nàng hy vọng gặp hần sao?

Nhưng mà cái ý nghĩ này rất nhanh bị hần gạt đi, có lẽ là vị nào đó được ma ma gọi ý.

Lúc đèn lần thứ hai bay xa về phía chân trời, hoàng đế mới lên cổ kiệu, vừa muốn ra lệnh tiểu thái giám mang kiệu, đã thấy Quách Thịnh Hải quỳ xuống trước kiệu ——

"Hoàng thượng, nô tài nhìn thấy thiên đăng, cả gan hướng Hoàng thượng cầu ân điển, tuổi tác nô tài đã cao, đi đứng cũng không lanh lẹ, nô tài nghĩ xuất cung, nhân lúc còn sống gặp lại người nhà nô tài." Quách Thịnh Hải lau hàng lệ.

Hoàng đế nghe vậy trầm mặc hồi lâu, "Quách công công vất vả cực nhọc, trăm không phải là không biết, chỉ là lúc này Thanh An tuổi còn nhỏ, chưa thuần thực, lại. . ."

Lại bên người còn có Ngọc Đức Thuận làm cơ sở ngầm cho thái hậu, muốn tìm một người kinh nghiệm lại trung thành thay thế Quách Thịnh Hải thực sự khó khăn.

"Hoàng thượng hành sự từ trước đến nay thận trọng, Thanh An niên kỷ tuy nhỏ, nhưng đầu óc không tệ, lão nô nhìn hần là một hài tử khéo léo thông minh, hoàng thượng yên tâm, thêm đoạn thời gian, Thanh An nhất định đảm đương được chức trách này."

Hoàng đế do dự, hần thật không đành lòng Quách Thịnh Hải tiếp tục làm lụng vất vả, nghĩ tới rèn luyện Thanh An cũng cần phải làm, " Trăm trước thắng Thanh An thành ngự tiền tổng quản thái giám, Quách công công dạy dỗ hần thêm một tháng, một tháng sau, trăm sẽ đề cho công công ra cung."

Quách Thịnh Hải cùng Thanh An khấu tạ, lại theo cổ kiệu tiếp tục đi.

.

Cùng lúc đó, bên Vũ Châu các cũng nhất nhất chú ý thiên đăng.

Căn cứ miêu tả trong sách, Miên Kỳ trải qua vài lần thất bại, lần này nàng tổng cộng chế tác ba ngọn đèn thiên đăng, không nghĩ tới ngọn đèn thiên đăng đầu tiên thành công bay, hơn nữa nàng không nghĩ tới, lại còn có thể bay được cao như vậy.

Thiên đăng mới vừa bay không bao lâu, trong cung Táp tần phái người đến, nói muốn Miên Kỳ đến cung trò chuyện.

Táp tần muốn nàng đi Sáng Tề cung, hơn phân nửa là bất mãn nàng sáng nay xuất tần danh tiếng, nay gọi nàng đi ắt là muốn làm nhục một phen, nhưng hiện tại nàng đang suy nghĩ dùng lý do hợp lý gì mới có thể đi Sáng Tề cung, đây quả thực là cơ hội tốt trời ban!

Hôm nay nàng là bị động phải đến đó, ngày sau càng tránh bị người hoài nghi.

Đi thư phòng lấy một bút lông nhỏ làm từ răng ngựa, cùng với vài giấy Tuyên Thành, thêm một mực tráp nhỏ, nhất tề giấu ở bên hông, lại khoác áo choàng có cảm y long văn bên trong, Miên Kỳ mới dắt Đồng Ngữ theo cùng thái giám truyền lời đi.

An Xảo cùng Tinh Ngọc hai người âm thầm đi theo, thấy Miên Kỳ cùng Đồng Ngữ vào đại môn Sáng Tề cung, hai người mới vòng quanh tường tìm vị trí tốt, len lén ẩn mình.

Đây coi như là lần đầu tiên ở kiếp này Miên Kỳ tới cung Táp tần, thiên điện này cùng trí nhớ kiếp trước của nàng không có khác biệt.

Nhập điện là bình phong chín nữ tấu nhạc, đi vòng qua, hai bên cung thất để hai hàng cây tử đàn bách hoa phù điêu, bên trong hoặc bày đặt vật hoàng đế ban cho, hoặc là Táp tần yêu thích, người đi trong điện, có thể nói choáng ngợp.

Táp tần tựa như một con quạ đen mưu cầu danh lợi, đem vật mình thích đều đưa về tổ huyệt, cho nên Miên Kỳ thầm nghĩ, hoàng đế cho nàng ngọc bội, vô cùng có khả năng cất ở chỗ này.

Nàng ngừng tâm tư, chậm rãi tiến lên, "Tần thiếp thỉnh an Táp tần nương nương."

Táp tần đang ăn trái cây, đợi dùng xong hết trong bát, mới chậm rãi cho Miên Kỳ đứng dậy, "Ừ, đứng lên đi."

"Ta nương nương."

"Mấy ngày nay, ta phát hiện Đỗ phương nhu thật có nhiều kỳ năng." Giọng nói Táp tần ôn hoà.

Miên Kỳ mở miệng nhẹ răng cười, "Không biết nô tì làm được gì khiến nương nương khen thưởng."

Táp tần giương mắt, thường thức móng tay, "Đỗ phương nhu nhưng thật ra so với ta còn không chịu cô đơn, mỗi khi yên lặng một đoạn thời gian, tổng không chịu nổi tịch mịch liền Đông Sơn tái khởi, thu hút tâm mắt mọi người, bản lĩnh như thế, ta vô hạn kính phục."

"Nòa dám, tần thiếp chỉ là có tật xấu thích chen vào chuyện người khác, từ trước không chịu ngồi yên, nhưng mà tần thiếp là người thô lỗ, không so được nương nương tâm tư tinh tế, nếu tần thiếp có chỗ làm không tốt, đắc tội nương nương, mong nương nương bao dung."

"Ai ——" Táp tần thờ nhẹ, "Nguyên lai Đỗ phương nhu không ngu ngốc a! Mấy ngày trước cùng ta tranh đoạt công việc buổi tiệc, sao không thấy người tự mình hiểu lấy?"

Không giả bộ nữa, xé rách mặt có đúng hay không?

Miên Kỳ trong lòng cười nhẹ.

Nàng không sợ Táp tần nổi giận, chỉ sợ nàng biết kiềm nén!

"Nương nương nói gì vậy? Tần thiếp mới vừa nói bản thân đắc tội nương nương chỉ là một câu lỡ phép nói, nương nương sao sẽ cho rằng tần thiếp là cố ý thừa nhận cái gì?" Nàng càng nói giọng nói càng cứng rắn, càng nói thanh âm càng cao.

Táp tần nghe Miên Kỳ đáp trả nàng, trong lòng cả giận, không tự chủ từ tháp đứng lên.

"Tần thiếp dốc lòng lo liệu món ăn, nương nương cho tần thiếp là cố ý cùng nương nương đoạt?" Miên Kỳ cười lạnh, "Nếu không phải thương cảm Hoàng hậu nương nương vất vả cực nhọc, làm yến tiệc kinh phí ít, tần thiếp cần gì cố sức không công? Táp tần nương nương khó tránh có chút lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử!"

"Thình thịch ——" Táp tần đập một quyền vào kỷ trà để bên cạnh, trong mắt huyết hồng, giương, run không ngừng, "Người . . . Người . . . Hảo . . . Đỗ. . ."

Tiến cung tới nay, không, phải nói là từ lúc chào đời tới nay, không có người dám cùng Táp tần nói chuyện như vậy, vô luận là ở Định phủ hay là trong cung, nàng vĩnh viễn đều là được người nâng trong lòng bàn tay, nhưng là bây giờ, nữ nhân ti tiện kia nhảy ra nói với nàng những lời hỗn xược đó? !

"Nương nương không xong!" Một khuôn mặt tiểu cung nữ bị hun đen kịt chạy tới báo tin, "Nhà bếp cháy, nương nương mau đi xem một chút đi."

Táp tần đang sinh khí, nghe vậy bất động, tiểu cung nữ cho là nàng không nghe rõ, vừa lo lắng lặp lại một lần nữa.

"Ồn ào gì thế! Ta còn không có điếc nì!" Táp tần tức giận liếc mắt tiểu cung nữ, con mắt chuyển hướng Miên Kỳ, "Đỗ phương nhu cũng nghe thấy, ta phải ly khai một chút, mời Đỗ phương nhu chờ ta ngoài điện ——"

Táp tần cũng không nghĩ buông tha Miên Kỳ, cũng không tin Miên Kỳ, không nghĩ để cho nàng chờ ở trong thiên điện trang bị đầy đủ bảo bối yêu thích, mới cố ý bảo Miên Kỳ chờ ngoài điện.

Miên Kỳ thấy nàng đa nghi đến vậy, không khỏi bật cười, "Xin nghe nương nương."

Táp tần hừ một tiếng, cấp tốc ly khai, mệnh tiểu cung nữ mang Miên Kỳ ra điện giám thị.

Tất cả mọi người đi cứu lửa, cửa thiên điện hầu như không có có người đi qua, Táp tần đi một hồi, tiểu cung nữ xem Miên Kỳ vẫn an tĩnh đứng, không khỏi buông lỏng cảnh giác.

"Ôi, bụng ta. . . Đau quá. . ." Miên Kỳ đột nhiên ôm bụng, kêu.

Đồng Ngữ vẫn an tĩnh đứng ở một bên như người vô hình vội vàng tiến lên, đỡ Miên Kỳ, "Tiểu chủ, tiểu chủ, người làm sao?"

Tiểu cung nữ thấy Miên Kỳ không bình thường, cũng lắp bắp hỏi, "Đỗ, Đỗ tiểu chủ, người không sao chứ?"

Đồng Ngữ trách nàng, "Còn không phải là tại nương nương người, khiến tiểu chủ ta đứng đợi lâu như vậy, gian ngoài này còn không bằng chúng ta tới ngồi trong kiệu ấm áp!"

"Cái này. . . Cái này, như thế nào cho phải?"

"Mau để cho tiểu chủ ta vào trong phòng ngồi a!" An Xảo thúc giục, vẻ mặt thấy tiểu cung nữ do dự, hù dọa nàng, "Nếu tiểu chủ xảy ra chuyện, người

chịu trách nhiệm được không?"

Vừa nói xong, Đồng Ngữ không chờ tiểu cung nữ phản ứng, cường ngạnh đẩy cửa thiền điện, đỡ Miên Kỳ vào trong.

Tiểu cung nữ thấy thế, cũng không dám ngăn cản, chần chờ hồi lâu, giậm chân một cái liền muốn đi theo vào, ai biết Đồng Ngữ từ trong đi ra, chặn tiểu cung nữ lại.

Đồng Ngữ từ tay áo lấy ra một thỏi bạc, nàng cầm lấy tay tiểu cung nữ, đem nén bạc để vào tay nàng.

"Cái này, cái này. . ." Tiểu cung nữ muốn đem bạc trả lại, bắt đắc dĩ tay mình cứ nhiên không nghe sai sử, nắm chặt thỏi bạc.

Đồng Ngữ thấy thế cười cười, "Cũng không có gì, ngại để tiểu chủ nhà ta một mình ở bên trong an tĩnh nghỉ ngơi một chút, tiểu chủ ta sẽ nhớ kỹ lòng tốt của ngài."

Tiểu cung nữ biết rõ có chỗ không đúng, cũng không ngăn cản, chột dạ cúi đầu xuống, yên lặng đem bạc nhét vào tay áo, không nói gì khác.

Đồng Ngữ ở bên ngoài thu mua nhân tâm, Miên Kỳ ở trong điện cũng không có nhân rồi.

Nàng tìm một lần ngọc bội, châu báu trên kệ tử đàn, lại không tìm thấy miếng điều long ngọc bội của hoàng đế, vì vậy Miên Kỳ lại đi chủ vị tìm——

Một góc nhỏ trên bàn rơi vào mắt nàng, trong đó không phải là ngọc bội hoàng đế sao?

Không uống công sức chuyển này!

Miên Kỳ không hề sốt ruột, thông dong từ bên hông móc ra hộp mực, bút lông, giấy Tuyên Thành.

Nàng đem ngọc bội đặt ở trên án, dùng bút lông răng ngà đánh một chút mực liền bắt đầu phác họa ngọc bội.

Một nét lại một nét, nàng cực cẩn thận cực chuẩn xác vẽ lại ngọc bội, tựa như lúc này nàng không phải đang ở cung điện người khác, mà là đang ở Vũ Châu các tỉ mỉ vẽ tranh.

Nàng sợ dĩ không vội, là bởi vì Miên Kỳ căn bản là đang đợi Táp tần trở về phát hiện nàng!

Vừa nãy nàng khiêu khích, chỉ là thêm củi vào bó lửa. Hôm nay từng việc nàng làm, chính là khích Táp tần.

Lửa cháy đỏ thêm dầu, nàng không sợ không chọc được nữ nhân phách lối kia nổi giận.

Miên Kỳ khẽ giữ bức họa, cười tươi để lộ lúm đồng tiền, nhìn ngắm kỹ mới vừa lòng gác bút.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Mạnh Nhất Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.